

MARJORIE WARBY

*Fata din
grădină*

ALCRIS

M-94

Capitolul 1

– Locul este de pomană, se entuziasmă tânărul agent imobiliar.

Paul Denham îl privi pieziș.

– Ce nu este în regulă cu el?

Robert Archer păru abătut.

– Nimic din câte știi. Un bătrân excentric a locuit aici câțiva ani, apoi a murit și proprietatea a revenit unei nepoate necăsătorite care a murit într-un accident acum câteva luni și așa White Ladies a ajuns la vânzare.

Paul privi gânditor casa.

– Aș fi preferat ca logodnica mea s-o vadă înainte de a încheia afacerea. Dar acum este în Australia, spuse el.

Robert se hotărî să împingă vânzarea. Abia recent venise să lucreze la firma unchiului său din orașul Carchester și să rateze o astfel de ocazie nu era în avantajul său. White Ladies nu era la îndemâna oricui și deși mulți se interesaseră, ofertele lor erau prea mici față de ceea ce stipulau executorii testamentari.

– Dacă vrei să știi părerea mea, domnule Denham, eu nu v-aș sfătui să ezitați, spuse el cu abilitate. Mai avem niște părți interesate,

dar fiindcă v-am promis-o mai întâi dumneavoastră, când ați venit aici... săptămâna trecută lăsa el fraza neterminată.

Paul continua să privească acea casă albă cu bârnele ei negre, acoperiș roșu și coșuri înalte. O casă de formă elizabetană, originară. Tencuiala era crăpată ici și colo, avea nevoie de reparații, dar îi plăcea. Îi plăcea foarte mult.

În ciuda faptului că trăise retras ani de zile, pentru Paul avea un aspect de reședință familială. Casa era spațioasă, fără a fi prea mare, elegantă, fără a fi pretentioasă. O vroia, o vroia de când o văzuse prima oară și-i scrisese Rosaliei imediat, descriind farmecul lui White Ladies. „O casă pe care agenții imobiliari o descriu ca pe o reședință de dorit și sunt înclinat să fiu de acord cu ei. Stă ferm și solid pe propriul ei pământ, la marginea unui sat fermecător din Essex. Patru mile față de Carchester, două mile față de coastă. De la ferestrele de sus se vede estuarul care se lărgeste către mare. Șase dormitoare, un salon mare, un birou ideal pentru mine la parter, dând spre grădină. Nu pot judeca bucătăria, dar se pare că este rezonabilă, modernizată și adecvată. Trebuie să închei târgul, sau să pierd casa. Ce părere ai?

Rosalie telegrafiasc. „Cumpără“.

Uitându-se la casă acum, scăldată în lumina rece a soarelui de martie, Paul fu sigur că prima lui impresie fusese corectă.

Aceasta era casa lui. Casa visurilor pe care o dorise întotdeauna, dar fără speranța de a o avea până recent, când vânzarea unui roman, scris pe apucate între îndatoririle de profesor la o școală pregătitoare, se dovedise a fi un best-seller, iar Paul, cu jacheta lui sport, cu petice de piele la coate, se trezise brusc, incredibil de bogat.

Năucit la început, crezând doar pe jumătate în norocul lui, realizase până la urmă că această carte îl ajutase să se elibereze de elevii lui neinteresați de învățătură. O câștigase și pe Rosalie de asemenea.

Și asta se petrecuse surprinzător. De la o întâlnire neprevăzută.

Tom Winters, un coleg profesor de la școală și un bărbat cu succes la fete, după părerea lui, îl târâse pe Paul la o întâlnire.

– Am cunoscut o fată nemaipomenită. Absolut minunată, dar maică-sa cam jandarm, spuse Tom. Am invitat-o pe Rosalie în oraș și a spus da, dacă vine și mama ei! Se pare că-i supraveghează pe prietenii fiicei sale. . . în zilele noastre și la vârsta ei! Am acceptat de această dată și ți-aș fi obligat la nesfârșit dacă ai veni și tu, bătrâne, să-mi iei jandarmul de pe cap.

Nu prea încântat, Paul fusese de acord și găsi descrierea lui Tom în privința Rosaliei absolut corectă. Era cea mai drăguță fată pe care o văzuse vreodată. Micuță, brunetă și foarte dulce. După tinerele încrezute pe care le întâlnise în cariera didactică, această ființă drăgălașă și fragilă, avea un enorm vino-ncoace. Și pentru Rosalie, Paul era diferit. Înalt, liniștit, cu păr negru și ochi cenușii și calmi, îl prefera lui Tom, care era prea volubil și tăios în remarcă. Dar Paul o admirase doar de la distanță, trebuind să se ocupe de mama lui Rosalie, care la prima vedere nu părea scorpia descrisă de Tom.

Arăta destul de tânără și drăguță ca să fie sora Rosaliei, dar sub acest farmec, Paul detectă o voință de neclintit. Era evident că Laura Beatty își domina fiica și toate instinctele ei protectoare erau îndreptate spre interesul Rosaliei.

Rosalie fu încântată de amândoi tinerii la acea primă întâlnire, dar maică-sa nu avea de gând să-i permită să se implice cu niște profesori amărâți și după acea seară, Paul nu mai auzi nimic de ele până când cartea lui devenise un succes.

Fu o totală surpriză să primească o invitație la petrecerea împlinirii a douăzeci și unu de ani de către Rosalie, ce urma să se țină la unul dintre cele mai elegante hoteluri din Londra și, o surpriză și mai mare, să se trezească întâmpinat cu mare efuziune de către mama Rosaliei. Tom, care fusese și el invitat, nu arăta nici o ranchiună.

– Acum ești o celebritate, bătrâne. Rosalie este o comoară, dar n-aș vrea-o pe Laura ca soacră, pentru tot aurul din lume!

Dar nici măcar acest avertisment nu-l descurajă pe Paul. Se îndrăgostise de Rosalie și ea de el. Laura Beatty zâmbea tânărului

cuplu cu bunăvoință și totul părea în regulă. Singurul nor la orizont era o excursie deja aranjată a celor două Beatty, pentru vizitarea unor rude în Australia. Rosalie vroia s-o anuleze, dar maică-sa fu neînduplecată. Nu era cazul să-l supere pe unchiul Fergus, așa că trebuia să plece și în acest răstimp Paul putea să caute o casă și să fie gata de nuntă la întoarcerea lor.

Apoi Rosalie sugerase ca Paul să vină cu ele, dar în acel moment acesta avea prea multe treburi în Londra așa că se despărțiseră, consolându-se unul pe altul că două luni vor trece repede. Dar pentru Paul două luni treceau greu.

Rosalie nu era o bună corespondentă și scrisorile ei veneau din ce în ce mai rar pe măsură ce treceau săptămânile. Așa că Paul găsisese că umblatul după case era o ocupație care-i alunga frustrarea și singurătatea.

Deveni conștient de privirea plină de speranță a lui Robert Archer și, venindu-și în fire, Paul se hotărî.

– Voi cumpăra casa, spuse el. Vin la biroul vostru, în drum spre Londra, și clarificăm lucrurile.

Robert strălucea de încântare.

– Nu cred că veți regreta, domnule Denham. Așa cum am spus, este o afacere bună.

Paul se uită la grădina prea mult crescută, gândindu-se că ar trebui să se apuce de treabă imediat. Îl va ajuta să-i treacă timpul până la întoarcerea Rosaliei și probabil era ocupația de care avea nevoie. În ciuda unui start bun la un nou roman, găsisese că îi era greu să se așeze și să scrie în starea lui emoțională de acum și faptul îl deranja. Renunțase la slujba lui pentru a avea timp să scrie și acum, când avea tot timpul din lume, nu avea inspirație. Dar odată cu întoarcerea Rosaliei, lucrurile vor intra în normal, se liniști el.

Viața la oraș nu-l atrăgea pe Paul, întotdeauna tânjise după viața la țară. Începu să se plimbe prin grădină, uitându-se la orice cu interes.

În spatele unei terase pavate ce pornea de la ușile din sticlă, o peluză se întindea până la un gard viu și, peste gard, Paul zări un acoperiș de olane roșii cu un coș înălțându-se deasupra. Se uită întrebător la tânărul Archer.

– O căsuță? Nu este inclusă în proprietate?

– Nu... nu chiar. A fost casa grădinarului pe când trăia domnul Bond, dar a lăsat-o nepoatei, cu dreptul de a locui la White Ladies pe timpul vieții ei. După moarte, casa mare trebuia să fie vândută și banii dați organizațiilor de caritate. Nepoata lui a lăsat prin testament căsuța însoțitoarei care locuia cu ea la White Ladies și aceasta, o domnișoară Pretty, locuiește acum acolo.

– Deci este o problemă! spuse Paul, oprindu-se la o poartă părăginită din gard. Mă temeam eu că trebuie să fie ceva. N-aș vrea o femeie străină care să locuiască practic în grădina mea.

– Sunt sigur că se poate rezolva, spuse Robert, speriat că ar putea să piardă marea lui vânzare. Cred că însoțitoarea domnișoarei Bond s-a mutat în căsuță doar până se va hotărî ce să facă. Dacă sunteți interesat, putem face o ofertă să luați și căsuța. Nu cred că vor fi probleme, termină el, neștiind nimic despre asta.

Fața lui Paul se luminează.

– În acest caz, spuse el, de ce nu ne-am adresa ocupantei chiar acum și să stabilim lucrurile?

– De ce nu? spuse Robert. Ar fi de ajutor personalului dumneavoastră dacă le-ați oferi o locuință separată.

Personalul! Paul era surprins. Nu se gândise la asta, dar cu siguranță va fi nevoie de un ajutor de menaj, fiindcă nu și-o închipuia pe Rosalie sau pe maică-sa foarte competente la bucătărie, nepărând să fi ridicat vreun deget în viața lor.

Dar Rosalie se va obișnui, precis o va face! Moralul începuse să i se ridice când remarcă șirurile de narcise ce se înălțau printre tufișuri și pălării de ciuboțica cucului deja înflorite sub copaci. Începu să-și imagineze grădina în anii ce urmau să vină. Copii țopăind și strigând. Ai lui și ai Rosaliei.

– N-o cunosc personal pe proprietara căsuței, spuse Robert împingând poarta ce ducea într-o grădiniță care înconjura căsuța. Am venit abia recent din Carchester să lucrez pentru unchiul meu și încă nu-i cunosc pe cei din satele alăturate, dar din câte știu, această domnișoară Pretty a fost crescută într-un orfelinat, așa încât câteva sute de lire ar fi o mană cerească pentru ea. Nu cred că vrea să locuiască aici singură. Ce ar putea face?

Paul se simți ușor tulburat de această informație. Fiind genul de om sensibil, n-ar fi dorit să alunge pe cineva de sub unicul acoperiș pe care îl avea. Dar era pregătit să fie mai mult decât generos, așa încât dorința lui de a avea căsuța să fie în avantajul ei.

Privi căsuța cu un ochi apreciativ. Solidă și micuță cum era, White Ladies nu ar fi fost completă fără ea.

Căsuța avea acces la aleea care împrejmuia pământul lui White Ladies și intrarea din față, acoperită de trandafiri cățărători, era cu fața în acea direcție.

Robert o luă înaintea lui Paul și ciocăni cu putere în ușă.

O pisică mare țâșni de sub o grămadă de frunze dintr-un colț adăpostit și se opri plină de speranță lângă cei doi tineri. Paul se opri să mângâie pisica, în timp ce Robert ciocăni din nou.

– Ghinion, se pare că nu este nimeni acasă.

Cu excepția păsărelor care ciripeau făcându-și cuiburi, nici un semn de viață. Ușa și ferestrele erau închise. Era evident că domnișoara Pretty era ieșită.

– Nu are rost să mai pierdem timpul pe aici, spuse Paul iritat. Ce-ar fi să vii cu mine să bem un păhărel? îi propuse lui Robert.

Tânărul Archer acceptă vesel.

– Este un hotel chiar în afara satului, numit Moorings, faimos pentru mâncarea lui. Puțin cam scump, dar merită.

Se întoarseră la mașina lui Paul și se îndreptară către hotel, care avea priveliștea spre estuar și era frecventat în acest sezon de cei care făceau iahting și de pescari amatori.

– Nu prea ai ce face în acest timp al anului, explică Robert. Dar în sezon, locul este plin de turiști.

Moorings era un hotel atractiv, îngrijit și în stil vechi. Paul trebui să se aplece când intră într-o încăpere lungă, mai curând întunecoasă, dar strălucind de curățenie, cu un foc de bușteni trosnind vesel într-un cămin de cărămidă. Pereții erau ornați cu gravuri sportive și farfurii de porțelan albastru cu alb, ceea ce contribuia la aparența veselă a locului. Luară loc și de la bar le parveni un murmur de voci cu accent specific regiunii.

Mike Holster era un fost soldat, plăcut și comunicativ până la un punct, vorbind cu ușurință despre dictat, dar nefăcând nici un comentariu despre persoane, ceea ce îl făcu pe Paul să-l respecte și mai mult.

– Da, spuse Ben Freeman. O cunoștea pe Polly Pretty, ultima însoțitoare a domnișoarei Bond. Toți o cunoșteau în Little Dadsbrook, dar nimeni nu o știa așa de bine, cum s-ar zice. Era retrasă. Venea din când în când seara la Moorings.

– Domnul Denham este noul proprietar de la White Ladies, spuse Robert prezentându-l pe Paul și este nerăbdător să cumpere casa.

– Mă căsătoresc în curând, explică Paul, și am vrea casa pentru personal.

Fusese ușor uimit să audă că proprietara casei frecventa localul. Nu se potrivea cu imaginea lui despre o casnică de vârstă mijlocie.

– Spuneți că domnișoara Pretty vine des aici? întrebă el. Vine singură?

– Nu la bar, recunosc el. Se duce în spate pentru un pachet de țigări și flecărește cu soția. Noi credem că se simte cam singură, deși n-ar admite acest lucru. Nu prea se potrivește aici. Domnișoara Bond a adus-o de la Londra, a tratat-o ca pe o fiică și nu a fraternizat niciodată cu localnicii. Amândouă se țineau deoparte și acum, dacă domnișoara Bond s-a dus, biata Polly a rămas fără suport. Cred că ar fi bucuroasă să vândă casa.

Apoi, el fu chemat la bar și Robert spuse că ar trebui să plece. La Carchester se vindeau la licitație lucrurile de la White Ladies și el spuse că trebuia să fie prezent din partea firmei unchiului său, care se ocupa și de licitații.

– Grosul mobilierului este victorian, spuse el. Dar există o piesă sau două care sunt drăguțe, un mic birou, de exemplu, porțelanuri și ceasuri vechi. Poate merită să aruncați o privire.

Paul nu avea intenția să cumpere ceva până la întoarcerea Rosalindei, dar neavând ce face în acea după-amiază, se gândi că ar putea să fie distractiv.

Tocmai când el și Robert Archer erau pe cale de plecare, proprietarul se întoarse.

– Soția mea mi-a spus că Polly s-a dus la Carchester pentru licitația de mobilă de la White Ladies, spuse el privindu-l pe Paul. Dacă vreți să luați contact cu ea, o veți găsi acolo.

Paul îi mulțumi.

– Presupun că cineva mi-o va arăta? Polly Pretty este numele ei adevărat?

Proprietarul dădu din umeri.

– Acesta este numele pe care l-a primit. A fost lăsată pe treptele unei case de copii cu numele Mary prins cu un ac de siguranță pe haine. Povestea spune că directoarea a exclamat „Ce drăguț copil” când a văzut-o, așa că au numit-o Mary Pretty – drăguța – care s-a schimbat în Polly când a crescut.

Robert îi spuse lui Paul:

– Nu-ți face griji, ți-o reperez eu.

După un prânz plăcut în oraș, Paul se prezentă la casa de licitație. Robert Archer sosi și el și-și croi drum prin mulțime, ajungând la Paul care stătea mai în spate.

– Uite-o, șopti el. Aceea este Polly Pretty, cea care stă lângă fata înaltă și blondă. Nu este chiar așa drăguță, nu?

Paul se uită în direcția indicată. Văzu o față subțire, îmbrăcată în pantaloni maro mulați și un pulover galben care se potrivea cu părul

ei blond și lângă ea o siluetă dolofană, mai scundă, într-o jachetă de plastic și cu o beretă bleumarin. Femeia mai scundă putea avea orice vârstă între douăzeci și patruzeci de ani și arăta cam limitată și obtuză. Orice dorință de a o recunoaște îi dispăru, hotărând să lase în seama agenției cumpărarea casei.

Deveni conștient că fata cu pantaloni maro îl privea cu admirație, cu ochii ei albaștri, calmi. Își feri privirea, ca ea să nu creadă că se uită la ea. Oricum, el prefera brunetele și ura femeile cu pantaloni mulați.

Acum apărură la vânzare un mic birou de scris. Aceasta era piesa despre care Robert menționase că merită să o ai. Se gândi că Rosaliei i-ar plăcea o astfel de piesă secolul optsprezece, mai ales că avea și un sertar secret. Intră în licitație, care ajunsese la douăzeci de lire.

– Douăzeci și unu de lire, spuse Paul.

– Douăzeci și două, se auzi o voce feminină.

Paul se uită surprins. Fata cu pulover galben intrase în licitație. Stătea ținând un catalog și un creion în mână, părând calmă și sigură pe ea, chiar enervantă.

Treptat, ceilalți licitatori se retraseră și rămase doar duelul dintre Paul și fată. La treizeci de lire, el se hotărî să renunțe. În fond, nu văzuse obiectul îndeaproape și poate că nu merita banii. Rosalie nu scria prea multe scrisori, preferând telefonul. Las-o pe fata necunoscută să aibă biroul! Se făcu o pauză, în timpul căreia cel care conducea licitația strigă:

– Nu dă nimeni mai mult de treizeci de lire?

Se uită la Paul plin de speranță și acesta, într-un impuls inexplicabil, se trezi spunând:

– Patruzeci.

– Patruzeci și unu, strigă fata cu obraji înroșiți acum și ochii strălucitori, uitându-se sfidătoare la Paul.

– Patruzeci și cinci, strigă el vesel.

Conducătorul se uită din nou la fată, dar ea rămase tăcută, cu capul aplecat, scriind ceva în catalog cu un capăt de creion.

– Nu mai merge nimeni? Întrebă acesta. Vândut domnului cel înalt pentru patruzeci și cinci de lire.

Un tânăr veni să ia numele și adresa lui Paul. Se continuă licitarea de obiecte, dar Paul nu mai era interesat. Victoria obținută nu-l mai entuziasma. Nu dădea doi bani pe birou, dar fata trebuie să-l fi vrut mult. Ea nu părea să fi avut bani de azvârlit.

Ei bine, poate că o salvase să facă o cumpărătură nesăbuită. Era ușor să-ți pierzi capul la o llicitație. Ea încă mai avea banii acum, pe când el fusese probabil un prost să ridice llicitația. Oricine s-ar fi oprit la douăzeci și cinci de lire.

Începu să-și croiască drum prin mulțime pentru a-și examina de aproape obiectul câștigat. Trebui să treacă pe lângă fata blondă, dar domnișoara Pretty dispăruse. În acel moment, fata scoase un pachet de țigări din buzunarul pantalonilor, puse o țigară între buze și începu să se chinuie cu o brichetă care nu funcționa.

– Permite-mi, spuse Paul și-și aprinse propria brichetă, pe care i-o oferi.

– Mulțumesc, spuse ea fără a-l privi.

– Îmi pare rău de birou, se scuză el.

Ea-l privi drept în ochi.

– Nu-ți pare rău, spuse ea calmă.

– Ce te face să crezi asta?

– Dacă ți-ar fi părut rău, m-ai fi lăsat să-l am.

– Îl vrei chiar atât de mult?

Ea dădu din umerii slăbuți.

– Nu are importanță. Acum plec. Era unicul lucru pentru care venisem.

Paul o conduse spre ieșire.

– Așteaptă, te rog! Dacă ții atât de mult la birou, permite-mi să ți-l trimit la adresa dumitale. Cred că înseamnă mai mult pentru dumneata decât pentru mine. M-am gândit că poate i-ar plăcea logodnicei mele, dar întrucât nu știe nimic despre asta, nu va fi dezamăgită. M-aș simți mult mai bine dacă ai accepta...

Fata îl privi cu surprindere și răceală.

– Sigur, nu. N-am auzit niciodată ceva atât de fantastic. L-ai câștigat în luptă cinstită. Biroul este al dumitale.

– Poți să-l ai la prețul ultimei licitații, propuse el.

Ea zâmbi cu exasperare.

– Sunt sigură că vrei să fii amabil, dar nici nu-mi trece prin cap să iau biroul acum. Mulțumesc oricum.

– Deci nu-ți pasă că l-ai pierdut?

– Nu mi-aș permite să-mi pese. Eu pornesc cu gândul să obțin ceea ce doresc, dar dacă nu reușesc îmi spun că nu-mi pasă. Asta te scutește de o grămadă de lacrimi și de neplăceri. Bună ziua.

Când ea porni spre scuarul însořit, el se încruntă ușor.

Fata șchiopăta ușor. Ce păcat!

Ea se așeză la coadă pentru autobuz, stând cu indiferența răbdătoare a cuiva obișnuit să aștepte.

Paul, cu propria mașină parcată în scuar, își dori să fi putut să-i ofere să meargă cu mașina. Însă se simțea prost din cauza biroului. Când participase la licitație o considerase ca pe un joc. Acum nu mai era fericit deloc. Fata fiind șchioapă, îl făcea să se simtă și mai rău. Poate că nu era o invaliditate permanentă, se încurajă singur, poate își scrântise piciorul... Oricum, se hotărî să nu-i facă propunerea de a o duce acasă. Ceva în acei ochi albaștri și reci îl avertiza că ar interpreta greșit. Faptul că-și menționase logodnica putea fi considerat de ea ca o gafă. Oh, mai bine să uite acest incident, să se întoarcă la Londra și să-i propună lui Tom să-și petreacă seara împreună. Sau ar putea să-i scrie Rosaliei că acea casă a visurilor era acum a lui și va fi în curând și a ei. Ar putea să-i spună chiar despre birou... dar atunci, îi apărură imaginea unei fete cu părul de culoarea narciselor, șchiopătând ușor.

Înapoi în apartament, Paul luă portretul Rosaliei înrămat în argint și privi fața zâmbind spre el.

– Vino repede acasă, se rugă el cu disperare. Am nevoie de tine. Te vreau...

Dar fața Rosaliei continua să zâmbescă și într-un fel, zâmbetul ei păru dintr-o dată zadarnic.

Când puse înapoi fotografia, zări pe birou o telegramă, pusă acolo de femeia care făcea curățenie. De la Rosalie, bineînțeles. Probabil îl anunța ora sosirii. Dar telegrama spunea „Nu cumpăra casa, Rosalie“.

Se uită tâmp la mesaj, cuprins de dezamăgire.

Oricum, era prea târziu. Nu mai putea da înapoi. White Ladies era a lui și Rosalie trebuia s-o pună la punct. Dar sperase atât de mult să fie la fel de încântată ca el...

Dar când va vedea locul, va fi atrasă de farmecul lui, cu siguranță. Dar cine sau ce o făcuse să se răzgândească? Maică-sa? Păru să audă tonul rece, detașat al fetei înalte de la Carchester spunând: „Nu mi-aș permite să-mi pese. Pornesc cu gândul să obțin ceea ce doresc, dar dacă nu reușesc, îmi spun că nu-mi pasă. Asta te scutește de o grămadă de lacrimi și de neplăceri“.

Poate că avea dreptate.

Capitolul 2

Două zile mai târziu Paul primi o scrisoare de la agenția imobiliară care regreta că domnișoara Polly Pretty nu avea intenția să vândă căsuța ei.

Paul fu nefiresc de scandalizat.

Fusese foarte generos în ofertă, deoarece îl impresionase povestea femeii și dorise s-o ajute, dar aceasta îl refuzase prosteste.

Supărarea lui era și mai mare, fiindcă încheiase târgul pentru White Ladies înainte de a fi sigur că putea cumpăra și căsuța.

Își imaginase comentariul Laurei Beatty: „Bietul Paul. Atât de nepriceput în afaceri“.

Firma lui Archer renunțase prea ușor, ar fi trebuit să insiste mai mult asupra proprietarei. Nu se deranjaseră prea tare. Trebuia să se ducă personal să discute cu domnișoara Pretty, hotărî Paul. Probabil că femeia nu era proastă în fond, încercând să ridice prețul.

Paul își alimentă mașina cu benzină și o porni la drum, oprindu-se doar să telefoneze la Moorings și să-l roage pe Ben Freeman să-i trimită un mesaj domnișoarei Pretty, anunțând-o că sosește. N-avea chef să găsească închisă casa de data aceasta și doar pisica să-l primească.

Ploua când ajunse la Little Dadsbrook, dar satul arăta tot pitoresc, cu căsuțele lui grupate în jurul scuarului, cu biserica înălțată pe un deal și Moorings la celălalt capăt, dominând estuarul. White Ladies era la o milă de sat. Un loc izolat pentru o femeie care trăia singură.

Paul parcă în alea din afara casei domnișoarei Pretty. Locul era la fel de liniștit ca înainte, doar cu păsărelele ciripind și scormonind prin verdețată și nici urmă de pisică.

Poarta scârțâi când o împinse și domnișoara Pretty, evident că-l așteptase, deoarece ușa se deschise când el păși pe poteca scurtă.

O voce rece și ciudat de familiară spuse:

– Domnul Denham? Am primit mesajul dumneavoastră prin Freeman. Vă rog să intrați. Este o după-amiază oribilă.

Paul înlemni, surprins.

Stând în prag, în aceeași pantaloni maro și pulover galben era fata cu care vorbise la licitație.

– O... o caut pe domnișoara Pretty, începu el.

– Eu sunt Polly Pretty, zâmbi ea.

– Dar credeam... mi s-a spus că persoana care stătea lângă dumneata în sala de licitație este proprietara căsuței.

Zâmbetul se lărgi.

– Era doamna Hammett. Ea a fost liberă de la muncă toată ziua, dar doarme aici să-mi țină companie, fiindcă nu-mi place să fiu singură noaptea. Această casă este foarte izolată.

– Cu atât mai mult ai un motiv să o vinzi, spuse prompt Paul.

Zâmbetul dispăru.

– Dacă aș fi știut cine erai, în cealaltă zi, te-aș fi scutit de un drum.

El încercă cel mai prietenesc zâmbet.

– Dacă tot sunt aici, aș putea intra să discutăm?

– Bineînțeles. Dar îți vei pierde timpul.

Ea se dădu la o parte pentru a-l lăsa să treacă, dar în momentul în care intra, Paul simți o lovitură în cap și se clătină.

– Oh! strigă ea alarmată. Ar fi trebuit să te avertizez despre grindă. Am uitat că ești așa de înalt! Te simți bine?

– N-am nimic, minți el, deși simțea că încă îi vâjâie capul de la lovitură.

– Lasă-mă să-ți iau haina și s-o atârni. Vino și așază-te, este mai sigur. Grinzile din casă sunt cam joase, știu din proprie experiență. Și camerele sunt foarte mici. Chiar nu înțeleg de ce vrei să cumperi căsuța. Sper că vrei o ceașcă de ceai? Întrebă ea părând brusc nervoasă.

– Te rog, nu te deranja.

– Nici un deranj. Tocmai făceam pentru mine... și șchiopătă spre ușa care ducea în bucătărie.

Paul se așează pe un fotoliu de lângă cămin, ca să se ridice apoi repede, pentru că cea pe care o crezuse o pernuță scoase un mieunat.

Se așezase pe pisică. Vai ce situație absurdă!

Polly se grăbi să se întoarcă.

– Oh, Doamne!... nu l-ai văzut pe Whiskers? Vino aici, băiete! Bietul de tine.

Se aplecă în genunchi pentru a alina animalul scandalizat. Arăta mai multă grijă față de pisică, decât față de el, care fusese cât pe ce să-și spargă capul, gândi Paul cu ironie.

Polly se ridică în picioare cu motanul în brațe.

– Whiskers este prietenul meu și cel mai bun companion, explică ea; a fost al nașei, dar acum este al meu.

– Nașă?

– Domnișoara Bond. Am privit-o întotdeauna ca pe nașa cea bună din povești. Cred că bârfele satului ți-au ajuns la ureche. Ei bine, domnișoara Bond a fost minunată pentru mine, dar nu știam cum să mă adresez ei. „Domnișoara Bond“ era prea protocolar și ea a sugerat „nașă“. Oh, ibricul! exclamă ea când fu întreruptă de un fluierat din bucătărie.

Whiskers veni și se așază lângă el, uitându-se la Paul, până când el înțelese despre ce este vorba și se mută pe alt scaun. Imediat motanul sări pe locul care îi fusese ocupat și se instalează confortabil.

– Te-a dat la o parte? întrebă Polly când se întoarse cu o tavă încărcată. El consideră că acest scaun este al lui. S-a obișnuit să stea pe el de când eram la White Ladies. Este răsfățat doar cu mine, care îi fac toate poftele.

Paul îi luă tava din mână.

– Unde vrei să o pun?

– Pe măsuța joasă de lângă foc. Este cam răcoare în această după-amiază, nu crezi? Lapte și zahăr?

– Te rog.

– Toți bărbații pun lapte și zahăr, nu? Cel puțin eu nu am întâlnit nici un bărbat care să nu pună zahăr.

Se observa că era cuprinsă de nervozitate, după cum încerca să converseze.

Paul o observa pe furiș în timp ce era ocupată cu aranjatul ceștilor. Trăsături nete, piele curată, fața fără pic de machiaj. Păr frumos. Neglijență la înfățișare până la indiferență, fata nu avea impactul frumuseții strălucitoare a Rosaliei, dar era atrăgătoare într-un mod ciudat. Păcat de defectul fizic.

Ca și cum i-ar fi citit gândurile, Polly spuse:

– Am căzut dintr-un leagăn la orfelinat, când eram mică. Nu mă îndoiesc că ai observat că sunt șchioapă. Oasele nu s-au sudat cum trebuie. Nu este chiar un handicap, dar nu pot dansa decent. Nu că ar avea importanță fiindcă, oricum, nu sunt expertă la dans.

Îi întinse o ceașcă de ceai, sfidându-l să nu o compătimească.

– Nu am observat, minți el.

Ea zâmbi superior, cu acel zâmbet care-i spunea că nu îl crede și-i întinse o tavă:

– Îți recomand prăjiturile. Le-am făcut eu și știu că sunt bune. Nu cred în falsa modestie. Am defectele mele, dar sunt o bună bucătăreasă.

– Soțul dumitale va fi un norocos, spuse el.

– Soț! Cine ar exista pe aici care să se însoare cu mine? râse ea.

– Atunci, de ce stai?

- Unde m-aș putea duce?
- Ai o lume întreagă de ales, spuse el.
- Nu înțelegi. Nimeni nu înțelege... scutură ea din cap.
- Vinde-mi casa și fă o excursie în jurul lumii. Te vei distra minunat, domnișoară Pretty...
- Numele este Polly, spuse ea.
- Te-ai distra minunat, Polly. O fată tânără ca dumneata n-ar trebui să stea singură în pustietate. Nu este firesc și nici bine. Ieși și cunoaște oamenii, vizitează alte țări, găsește aventura... vraja, dragostea...
- Nu pot.
- Dacă este vorba de bani, îmi pot mări oferta.
- Nu este vorba de bani. Mi-e frică.
- Frică. De ce?
- Presupun că de viață. Am fost crescută într-un orfelinat și apoi m-a luat nașa. Nu poți obliga un animal care a trăit toată viața într-o cușcă să iasă în sălbăticie. Am trăit toată viața într-o cușcă și acum, când ușa este deschisă, mi-e teamă să mă aventurez în afară. De aceea nu vreau să vând căsuța. Nașa mi-a lăsat puțini bani, suficienți să mă descurc, nu prea a avut ce să-mi lase fiindcă averea unchiului nu era a ei și a trecut la alții când ea a murit. Dar aici mă simt în siguranță – ca un iepure în vizuină și nici banii dumitale, nici insistența nu m-ar scoate afară. Acum înțelegi?
- Da, spuse el rar. Cred că da.
- Majoritatea oamenilor nu înțeleg. Ei cred că sunt nebună.
- Cred că te vei schimba, spuse Paul. Suferi din cauza șocului și a morții, pe moment, dar vei trece peste asta. Până atunci, îi zâmbi el încurajator, nu voi încerca să te forțez să-ți vinzi casa. Bine?
- Spre consternarea lui, ochii ei se umplură dintr-o dată de lacrimi și ea se căută în buzunarul pantalonilor după o batistă.
- După o secundă, Paul spuse ca să înlăture jena:
- Ai dreptate. Ești o bucătăreasă foarte bună. Aceste prăjituri sunt delicioase.

– Îmi pare rău că sunt prostuță. A fost din cauză că... ești înțelegător, vreau să spun, zâmbi ea slab. Dacă mă voi hotărî vreodată să vând căsuța, dumitale ți-o voi vinde.

– Batem palma?

– Da, fu de acord Polly.

Ea îl privi cu respect.

– Trebuie să fie minunat să fii un autor faimos.

Brusc, Paul îi spuse că nu fusese faimos suficient timp ca să-și dea seama și că viitoarea lui carte va fi probabil un eșec și se va întoarce de unde pornise.

– De unde?

– Predau băieților dintr-o școală pregătitoare.

– Ți plăcea?

– Da și nu. Vroiam mai mult timp ca să scriu și acum când am, nu pot scrie, îi explică el, întrebându-se de ce îi spunea ceea ce nu spusese nimănui.

– Înțeleg. Cred că atunci când te vei instala la White Ladies vei fi în stare să scrii din nou.

– Așa sper și eu.

– Este o drăgălășenie de casă și-mi pare bine că vei locui aici cu soția.

– Și mie îmi pare bine. Și sunt bucuros că o să fii vecina noastră.

– Chiar dacă nu o să obții casa mea? întrebă ea, plăcut surprinsă.

El râse.

– O să-ți citez cuvintele: „Pornesc cu gândul să obțin ceea ce doresc, dar dacă nu reușesc îmi spun că nu-mi pasă”. Îmi spun că nu-mi pasă prea mult de căsuță. Și oricum, mă aștept s-o obțin într-o zi, adăugă el încrezător.

Se ridică, fiind cât pe ce să se lovească din nou cu capul de grindă. Când îl conduse în antreu, ea spuse cu nonșalanță:

– Ți-am citit cartea.

El se opri din îmbrăcatul pardesiului.

– Ți-a plăcut?

– Nu.

– Cel puțin ești sinceră, râse el scurt, ușor dezamăgit în sine.

– Era prea tristă, spuse ea simplu.

– Fugi de realitate?

– Trebuie să fii foarte fericit ca să-ți placă și cărțile triste, spuse ea. M-am identificat cu eroina. Vroiam ca lucrurile să fie bune pentru ea. Puteai să faci asta foarte ușor. Erai ca un Dumnezeu, aveai soarta ei în mâna dumatăle... dar ai condamnat-o la singurătate și suferință. Nu te voi ierta niciodată pentru asta. Când am ajuns la sfârșit, am plâns.

– Nu puteai să-mi faci un compliment mai mare, spuse el blând.

– Nu este nici un compliment. Îmi plângeam de milă, fiindcă Margaret îmi amintea de mine. Era o fată de nicăieri și ea, îți amintești? Nu știa cine i-au fost părinții. Ai dreptate, să știi, bărbații nu se înghesuiesc să se însoare cu o fată fără căpătâi.

– Greșești! spuse Paul. Nu din acest motiv s-a însurat cu ea. Era căsătorit și nu-și putea părăsi nevasta, deoarece o iubea și pe ea.

Polly oftă.

– Cred că ai dreptate. Dacă ar fi trecut peste nevastă și băiețelul lui, nu ar mai fi fost de admirat. Poate crezi că sunt sentimentală, zâmbi ea, dar mi-aș fi dorit ca după ce ei au hotărât să nu se mai vadă, să fi avut și ea o speranță de fericire.

Paul o privi gânditor.

– Știi că este o idee interesantă? spuse el rar. Chiar și cei care au cumpărat drepturile de autor pentru film mi-au spus același lucru. Ziceau că sfârșitul este prea trist și vroiau să-l schimb. Nu văd cum aș face asta fără a denatura sensul cărții. Dar Polly... este o idee!

– Era tânărul acela care i-a salvat când se pierduseră pe munte, spuse ea repede. Ar putea apare din nou, după ce Margaret se desparte de John... Vocea lui la telefon, poate... cerându-i să se întâlnească cu el... orice... dar dă-i o rază de speranță femeii...

Impulsiv, Paul îi prinse mâinile într-ale lui.

– Ești un geniu, Polly! Mi-ai rezolvat problema care mă deranjează de săptămâni întregi. Asta-i soluția, spuse el, lăsându-i mâinile.

– Dacă ți-am dat o idee bună, mă bucur. Este un sfârșit care cred că-mi place.

– Dumitale și armatei celor care fug de realitate și cer un final fericit, spuse Paul. Eu prefer realitatea poveștilor cu zâne.

– Eu prefer basmele, ripostă ea. Am avut parte de destulă realitate. Când nașa a venit la casa de copii, eu rămăsesem acolo să ajut după ce am crescut și m-a întrebat dacă vreau să vin să locuiesc cu ea într-o casă la țară, n-am putut crede. A fost ca un basm pentru mine. Dar nu a durat mult. . . Mai puțin de trei luni, sfârși ea, întristându-se.

– Îmi pare rău, spuse Paul cu blândețe. Dar dă-ți timp. Ești tânără și adaptabilă. Viața încă mai are multe să-ți ofere. O să vezi.

Ea zâmbi vag.

– Așa sper, domnule Denham.

– Numele este Paul, îi spuse el.

– Cred că este mai bine să-ți spun domnul Denham, replică ea cu afectare.

– De ce, mă rog?

Ea ezită.

– Ești cu mult mai mare ca mine, ezită ea.

– Și câți ani crezi că am? întrebă el vexat.

Ea-l privi grav.

– Între treizeci și patruzeci.

– Voi face douăzeci și nouă la sfârșitul lunii, spuse el scurt, dacă asta înseamnă bătrân. . . Dar dumneata?

– Douăzeci și unu, astăzi.

El se opri în loc, nevenindu-i să creadă.

– Astăzi? Astăzi este ziua dumitale de naștere? Nici o petrecere? Nici o felicitare? Nici o distracție? Vreau să spun. . .

– Nu mă simt prea veselă în prezent. Este prea curând după moartea nașei, așa că nu am spus nimănui. Cred că doamna Webber, directoarea de la casa de copii, s-ar putea să-și amintească, dar este o

persoană ocupată. Oricum, nu am rude din câte știu și nici prieteni, așa că nu are importanță. Mi-a făcut plăcere să te văd. Dumneata ai fost petrecerea mea de aniversare.

Impulsiv, el spuse, mișcat de comparația dintre aniversarea celor douăzeci și unu de ani ai Rosaliei și ai acestui copil abandonat:

– Hai cu mine în seara aceasta – cină la Moorings, cinematograful în Carchester sau Londra, dacă vrei. După aceea te aduc acasă. Trebuie să sărbătorești cumva această aniversare.

– Am făcut-o deja, m-am întreținut cu un autor faimos.

– Am vorbit serios. Ce spui?

– Drăguț din partea dumitale, dar nu pot.

– De ce? Întrebă el, atrăgându-l foarte tare ideea acestei ieșiri.

– Ar exista bârfe, spuse Polly neînduplecată.

– Prostii!

– Nu cunoști acest sat și trebuie s-o ai în considerare și pe logodnica dumitale.

– Rosalie ar înțelege. Bineînțeles că îi voi spune.

– Rosalie, repetă Polly. Ce nume drăguț! Rosalie și Paul... spuse ea vișătoare, apoi se înroși și reveni la realitate. Uite, s-a oprit ploaia și a ieșit soarele. Sunt așa de bucuroasă. Sentimentele mele sunt legate de vreme. Nu rămân niciodată nefericită când soarele strălucește.

Paul încă întârzia pe verandă.

– Nu-mi place să te las așa singură în ziua de naștere.

– Îl am pe Whisker, râse Polly, și mai târziu mă duc la Moorings să petrec o oră cu doamna Freeman. Este foarte bună cu mine de când sunt pe picioarele mele și doamna Hammett vine la noapte. Așa că nu sunt chiar singură.

– Ah! exclamă Paul. Femeia micuță de la licitație, cu bereta albastră. Nu prea cred că ai multe de discutat cu ea, nu-i așa?

– Doamna Hammett este o scumpă, zâmbi Polly cu afecțiune. Face menaj cu ora la diferite case din vecinătate. Făcea treabă și la nașa. Ți-aș recomanda-o și pentru White Ladies. Este cinstită și harnică. Vrei să vorbesc cu ea?

– Vom avea precis nevoie de cineva. Dar până vine Rosalie, voi mânca la Moorings. Dacă vrea să vină să facă ordine din când în când, ar fi în regulă.

Polly încuviință din cap.

– Îi voi spune. Este foarte atașată de White Ladies, ca și mine. Dar fiind atât de aproape, poate veni să-ți pregătească micul dejun, dacă dorești.

– Pare o idee excelentă, spuse el, nevenindu-i încă să plece. Și sigur nu vrei să vii cu mine?

– Foarte sigur, dar mulțumesc, oricum.

– La revedere și la mulți ani!

– Îți mulțumesc și îți mulțumesc că ai venit. Mi-a făcut plăcere să te cunosc.

Rămase în prag până când el intră în mașină și-i făcu cu mâna de la revedere.

În loc să se întoarcă la Londra, Paul ocoli proprietatea și se duse la White Ladies. Voia să măsoarea încăperea pe care și-o alesese drept birou pentru a-și căra lăzile cu cărți și ceva mobilier din Londra. Când vârî cheia în broască, începu să se simtă încântat că va locui într-o casă atât de frumoasă. Nu-și făcea griji în privința Rosaliei, deși aceasta îi telegrafiasse să nu mai cumpere casa, era încrezător că de îndată ce o va vedea se va îndrăgosti de locuință.

Și-ar fi dorit ca Polly să fi mers în acea seară cu el. Sugestia ei pentru revizuirea finalului cărții merita să fie aplicată. Dar probabil că avusese dreptate spunând că oamenii ar putea bârfi. Nu era înțelept să fie văzut cu fata din grădină, acum când Rosalie era departe.

Primul lucru pe care-l văzu când intră, fu biroul antic. Stătea stingher în mijlocul holului mare, acolo unde îl lăsase când îl adusese de la licitație.

Îl privi posomorât, amintindu-și nerăbdarea lui Polly de a-l avea și atunci îi veni o idee. În fond, ea merita ceva!

Rupând o pagină din agenda lui, scrise:

„Toate urările de bine pentru împlinirea celor douăzeci și unu de ani de la White Ladies“ și vârî bucata de hârtie într-o despărțitură a biroului.

Următoarea problemă era cum să ducă obiectul fără a fi văzut. Uitându-se pe fereastră, o văzu pe Polly urcându-se pe bicicletă și plecând.

Bun! Plecase. Asta era șansa lui.

Luă biroul, îl puse în portbagajul mașinii și conduse încet până la aleea din spate, după care îl puse sub verandă, rugându-se să nu plouă până la întoarcerea lui Polly.

Apoi se grăbi să se întoarcă la mașină, întrebându-se cum va primi Polly acest lucru. Spera să-l accepte ca dar de aniversare.

Petrecu următoarea săptămână mutându-se la White Ladies, dar nu se zărea nici urmă de Polly și află de la Freeman că ea plecase la Londra, la Waterloo House, casa de copii unde fusese crescută. O rugase directoarea să se întoarcă s-o ajute, până va fi găsit o nouă asistentă.

Doamna Hammett avea grijă de pisică și casă în lipsa ei, iar Paul se miră de ce se simțea ușurat în loc de supărat, când auzi că ea intenționa să se întoarcă.

Biroul dispăruse de sub verandă, îi făcu lui plăcere să observe, dar nu primise nici o apreciere a gestului lui din partea fetei.

Nu că ar fi voit cine știe ce, dar un simplu bilet de la ea, ar fi fost apreciat.

Încercă să nu dea importanță faptului. Polly nu era ca celelalte fete și asta îl interesa la ea, dar nu avea intenția să facă nici un pas care să ducă la amicitie. Rămânea la latitudinea ei. Înainte de întoarcerea lui Polly, venea Rosalie și la bucuria revederii, orice alt gând privind acea fată îi ieși din minte.

Capitolul 3

Rosalie era și mai încântătoare decât și-o amintea și când o zări, se înflăcăra din nou. Era atât de minunată această ființă micuță cu pielea ca o piersică și buzele trandafirii.

După ce formalitățile vamale fură îndeplinite, ea i se aruncă în brațe și fără a-i păsa de spectatori, îl sărută tare pe gură.

— Rosalie! Scumpa mea! murmură el, apoi nu mai putu spune nimic până când ea se retrase râzând, puțin copleșită de căldura îmbrățișării lui.

— Ce bucuros sunt că te văd! strigă el, ținând-o de talie. Credeam că nu o să mai apuc ziua asta!

— Cum poți să spui așa ceva? îi reproșă Rosalie. Uitasem cât ești de puternic. Ca un urs, un urs foarte drăguț, adăugă ea întorcându-se spre maică-sa, care stătea deoparte. Este minunat să te văd, Paul. Cum arată casa? Când ne ducem să vedem White Ladies? Ce nume drăguț?

Paul spuse:

— Chiar acum, dacă vrei. Mașina mea este aici. După ce terminați cu bagajele, putem pleca. Eu am renunțat deja la apartamentul din Londra și locuiesc acolo până vii tu s-o mobilezi. De unde ți-a venit ideea să renunț la casă? Oricum, era prea târziu, dar m-a deranjat.

Rosalie îl trase înapoi, până când maică-sa se îndepărtă și nu putea auzi.

– De fapt, a fost ideea mămichii. S-a răzgândit în privința faptului de a se îngropa la țară. Și mai ales în Essex, care nu este prea frumos ca peisaj... Eu sunt o persoană foarte cosmopolită, dragule. Îi era teamă că s-ar putea să mă plictisesc.

Enervat de amestecul Laurei Beatty, el spuse:

– Am cumpărat casa și locuiesc în ea. Cât despre Essex, care n-ar fi pitoresc, este o mare greșală. Little Dadsbrook este liniștit, recunosc, dar nu cred că te vei simți îngropată, sau plictisită. Există orașul Carchester la cinci mile depărtare și un tren cu care ajungi la Londra, iar cu mașina faci trei ore până la Piccadilly Circus. Dacă ți se face dor de marile lumini, putem petrece o săptămână cu mama ta în Kensington.

Rosalie scoase un mic râs nervos.

– Printre altele, americanii care au închiriat apartamentul nostru nu vor să plece.

– Adică? întrebă Paul.

Ea-l strânse mai tare de braț.

– Fiindcă tot ai cumpărat casa – mămica zicea, adică ne întrebam – de ce nu s-ar putea muta împreună cu noi la White Ladies? Ar fi mai ușor pentru noi să mobilăm locul și să vedem cum ne place zona, dacă am locui cu tine un timp, înainte de nuntă.

– Și după aceea? se interesă Paul.

– Oh, dragule, ce importanță are? spuse Rosalie luând drept sugestie întrebarea lui. Ar fi minunat! Eram îngrijorată s-o las pe mămica singură. Vezi, eu sunt tot ce are, și-a sacrificat viața pentru mine.

– Hei! Nu așa repede! spuse Paul. Vrei să spui că dorești ca mama ta să stea cu noi după ce ne căsătorim?

– Da, Paul. Nu asta ai vrut să spui?

– Nu. Mi-e teamă că nu. Nu am nimic împotriva mamei tale, Rosalie. Dar simt că este important pentru un cuplu căsătorit să înceapă viața singuri.

Fața ei drăgălașă se întunecă.

– Oh, dragule! Înțeleg punctul tău de vedere. Dar i-am promis. Vreau să spun, deoarece casa este mare și tu vei fi închis în birou majoritatea zilei – aș fi bucuroasă cu compania ei. Ea nu va interveni, dragule, îți promit. Va avea camerele ei separate... nu va interveni niciodată.

– Draga mea, deja a intervenit.

– Cum?

– Încercând să mă oprească să cumpăr White Ladies.

– Doar pentru binele nostru. Doar pentru a ne opri să facem o greșeală.

– Doar pentru că vrea să stea cu noi, dar nu o distrează să locuiască în Essex, nu-i așa? replică el sec.

Rosalie se îmbufnă.

– Oh, dragă. Nu fi așa. Nici nu-ți închipui cât mi-am dorit acest moment... și am tânjit să te văd din nou...

El o întrerupse cu asprime:

– Și cum crezi că mă simt eu? Nu mai vreau pe nimeni, o dată ce vei fi a mea. Hai să ne căsătorim curând. Ce părere ai de săptămâna viitoare... De ce să mai așteptăm?

– Mi-ar plăcea enorm! Dar n-aș putea, se posomorî ea iarăși.

– De ce?

– Vezi, mămica și-a pus tot sufletul să ne facă o nuntă frumoasă...

– Și dacă nu vrem o nuntă minunată?

– Oh, Paul! Ești bărbat și nu știi ce înseamnă o nuntă pentru o femeie. Mămica vrea să-mi facă o nuntă de care să-mi aduc aminte toată viața.

– Nu pot, spuse Paul cu încăpățănare.

– Doar nu vrei să mă lipsești de ziua mea cea mare? Și apoi, nu o putem jigni pe mămica, refuzând generoasa ei ofertă.

– Nu mă interesează sentimentele mamei tale. Dar ale tale? Vrei o paradă a modei?

– Presupun că fiecare fată visează la ziua când va purta o rochie fabuloasă, spuse ea gânditoare.

– Deci vrei o rochie de paradă?

– Da, te rog, dragule.

El se strâmbă, gânditor.

– Presupun că fiind scriitor, ești romantic, chicoti ea. Dar vreau ca nunta mea să fie o zi memorabilă.

– O fugă a unor viitori însurați ar fi la fel de memorabilă.

Ea scutură din cap.

– Trebuie s-o am în vedere pe mămica. I-aș zdrobi inima.

Paul nu credea că inima doamnei Beatty s-ar putea frânge atât de ușor, dar nu vroia să facă o problemă din asta acum. Ideea de a împărți casa cu ea după nuntă era mult mai serioasă decât șederea lui Polly în grădina lui.

Tot ceea ce vroia era pace și liniște cu fata pe care o iubea și nu bătaie de cap!

Se uită la fața care îl privea încrezătoare și nu avu inima să continue subiectul. Vor discuta asta mai târziu.

– Unde este mașina ta, Paul? Jaguarul acela extraordinar de acolo? Super!

Era copilăroasă pentru vârsta ei, gândi Paul cu indulgență, nepărând conștientă de problemele pe care le implica o căsătorie. Încrezătoare că totul va fi în ordine dacă ei și mamei i se va face pe plac. Dar pentru Paul strugurii erau cam acri și se temea de necazurile care îl așteptau.

El își alungă gândurile negre și se urcă toți trei în mașină, râzând fericiți.

Rosalie era încântată de casă, dar era de așteptat, gândi îndată Laura Beatty. În prezenta ei dispoziție, dat fiind întâlnirea cu acest bărbat înalt și mai curând politicos, totul o entuziasma.

Laurei nu-i păsa prea mult de viitorul ei ginere, dar îi păsa de venitul lui. Financiar, situația lui Paul era mai satisfăcătoare decât a curtezanilor precedenți ai Rosaliei. Deși n-ar fi recunoscut nici față de sine, nici un bărbat n-ar fi fost vreodată suficient de bun pentru Rosalie. Nu suporta gândul ca fiica ei să plece de lângă ea și să pună pe locul întâi pe altcineva în afară de ea.

Și ea se măritase pentru bani și căsătoria nu îi fusese un succes. Fusese o bună gazdă pentru musafirii bogatului ei soț și atât. Nu-și iubise decât fiica, refuzând să facă al doilea copil. Când soțul ei neglijat își găsisese consolare în brațele altei femei, făcuse pe scandalizata și refuzase să divorțeze. Când acesta murise, îi lăsase un venit nu prea mare, dar suficient și Laura începuse să trăiască după bunul ei plac.

Închiriasse frumosul apartament din Kensington unui american bogat, în condiții foarte avantajoase și făcând pe „săraca”, își petrecea mare parte a anului făcând vizite prelungite la diferite rude.

Între vizite, locuiau amândouă la hotelurile de pe coastă, în timpul iernii, când prețurile erau mai scăzute, iar vara făceau croaziere costisitoare, unde se aflau doar bogătași, în speranța că Rosalie și-ar putea găsi un milionar ca soț. Fata se îndrăgostea și se dezdrăgostea foarte ușor, așa că Laurei nu-i fusese greu să înăbușe de la început idile necorespunzătoare – dar nici un milionar nu le apără în cale. Când Paul se schimbă peste noapte dintr-un profesoraș amărât într-un romancier celebru, deveni brusc o partidă și Laura o sfătui pe Rosalie să-l invite de ziua ei. Povestea romantică nu întâmpină nici o rezistență, deoarece – deși Rosalie nu-și dădu niciodată seama – maică-sa hotărâse că fiica sa ar fi putut nimeri și mai rău. Deja Rosalie avea douăzeci și unu de ani, strălucirea primă va începe să pălească și ar fi fost îngrozitor de greu pentru Laura să-și păstreze standardul de viață dorit din venitul pe care îl aduna. Rudele și prietenii nu erau doritori să-i ofere vizite lungi, punându-i întrebări stânjenitoare ca de exemplu, de ce nu făcea Rosalie un curs de stenodactilografie și scris la mașină ca să-și găsească o slujbă. Laura zâmbea afectat la o astfel de sugestie spunând: „Copila este atât de atrăgătoare încât nu ar merita. Să încerce să facă o școală ar fi o irosire de bani”. Ceea ce nu spunea era că n-avea de gând să o lase pe fiica ei să se încurce cu vreun Tom, Dick sau Harry pe care i-ar putea întâlni în vreun birou. Laura cultiva doar oameni pe care-i considera drept relații folositoare.

Tom Winters nu intrase în această categorie. Tom îl adusese pe Paul, dar Laura se opusese ca fiica ei să lege o prietenie cu vreunul

dintre ei. Rosalie îl plăcuse pe Paul, dar maică-sa o convinsese că nu era potrivit ca soț, până când, schimbându-se împrejurările, se răzgândise.

Laura îi urma pe Rosalie și Paul, urcând scara de stejar ce ducea la camerele de sus. Rosalie se oprise pe palier, uitându-se în jos la hol.

– Nu-i așa mămico, că este o casă drăguță?

– Nu așa de mare cum mă așteptam, răspunse maică-sa, care se simțea cam neglijată.

– Nu este un palat, dacă la asta te referi, spuse Paul amabil, dar suficient de mare pentru nevoile noastre... Apoi, întorcându-se s-o conducă pe Rosalie: camera aceea care dă spre grădină este biroul meu, iar aceea din față este dormitorul principal.

Dispărură în dormitor și Laura o luă spre una dintre aripile casei, uitându-se unde s-ar putea instala. Această aripă oferea multe posibilități – un dormitor bun, un salonaș privat cu vedere drăguță și bineînțeles propria ei baie. Această debara putea fi transformată într-o baie și Paul avea de unde să-și permită costurile.

Cercetarea o mulțumi pe deplin, și când se întâlni din nou cu Paul și Rosalie, era zâmbitoare.

– Da, dragii mei, spuse ea. Îmi place casa. Dar mai sunt multe de făcut. Dar va fi o provocare care îmi va place.

– Toate acestea vor fi treaba Rosaliei, spuse Paul. I-am spus că are mână liberă în privința mobilării și decorării. Eu am un nou roman de terminat înainte de a pleca în luna de miere și nu am timp să alerg după tot ce trebuie. Sunt convins că gustul ei va fi excelent.

Laura îi puse o mână maternă pe braț.

– Nu-ți face probleme, dragul meu. Rosalie nu are experiență în privința mobilării unei case, dar voi fi eu aici să conduc totul. Ceea ce îmi amintește... Făcu o pauză, privind gânditoare peste balustradă... Am câteva covoare persane care ar arăta bine în hol. Poți să le ai, Rosalie, spuse ea întorcându-se spre Paul. În acest moment sunt într-un

depozit. Nu mi-am lăsat lucrurile de valoare în apartament, ca să fie stricate de chiriași. Adevăratele mele valori sunt depozitate, dar putem profita de ele aici.

Paul spuse, nevrând să fie brutal, dar simțind că acum sau niciodată era momentul, că va avea nevoie de aceste comori pentru propria ei locuință, o dată ce el și Rosalie vor fi căsătoriți.

Se lăsă o tăcere apăsătoare.

Rosalie se uită îngrijorată la Paul și apoi la maică-sa.

Laura părea abătută.

– Oh! Îmi cer scuze! Credeam că s-a stabilit... că aș putea locui cu voi. Dar bineînțeles, dacă nu sunt dorită... .

Vocea îi tremură. Se întoarse repede și coborî scările, ieșind în grădină pe ușa deschisă.

Rosalie se întoarse spre Paul:

– Vezi ce-ai făcut? Ai supărat-o pe mămica. Tocmai când părea atât de fericită, oferindu-ne acele covoare drăguțe. Oh, Paul, cum ai putut?

El părea stingherit.

– Îmi pare rău, draga mea. Sincer, nu am avut intenția s-o supăr pe mama ta. Dar trebuia să-mi exprim punctul de vedere mai devreme sau mai târziu. A fost mai bine mai devreme, nu crezi?

Rosalie se îndepărtă de el.

– Ce punct de vedere?

– Ei bine, despre șederea mamei tale cu noi, bineînțeles. Nu cred că va merge.

– Am putea să facem o încercare. Casa este suficient de mare. Ea nu se va amesteca, Paul. N-aș fi fericită avându-te pe tine și această casă drăguță, dacă aș da-o pe mămica la o parte, după tot ce a făcut pentru mine, s-a sacrificat... . Nu pot să-i fac asta, Paul. Ar fi atât de crud. Precis, tu poți înțelege.

Paul ezită, simțind că era momentul să rămână ferm, dar neavând puterea să nu fie mișcat de rugămintea Rosaliei.

– Bine, dacă tu crezi că va merge, am putea face o încercare, spuse el în cele din urmă.

– Oh, dragule, mulțumesc! spuse Rosalie azvârlindu-i-se în brațe și sărutându-l cu foc.

Apoi alergă în grădină s-o anunțe pe maică-sa, urmată mai încet de Paul.

Toți trei se plimbau acum prin grădină, armonia fiind restabilită. Rosalie remarcă îngrijirea grădinii, închipuindu-și că cineva lucrase din greu pentru a o aranja. Într-adevăr, Paul lucrase în fiecare seară, iar biroul îi era plin de cataloage de plante și semințe.

– Îmi pare rău că am interpretat greșit, Paul, șederea mea cu voi tinerii, spuse Laura când se plimbau pe pajiște. Tocmai i-am spus Rosaliei că dacă nu mă vrei aici, nu mai este nimic de zis. Nu știu unde mă voi duce sau ce voi face, dar voi supraviețui.

– Este în regulă Laura. Las-o baltă. Ești binevenită să stai cu noi în viitor, dacă dorești, spuse Paul într-un fel cam aspru.

Laura răspunse repede și cu adevărată sinceritate:

– Asta aș dori, dragul meu. Foarte mult. Nu-mi pot imagina viața fără Rosalie. Voi încerca să nu mă amestec... promit. Și acum... adăugă ea veselă, hai să cercetăm grădina aceasta frumoasă. Ce dud frumos! Și ce este în spatele gardului viu, o căsuță?

– Super! Ideală pentru musafiri, Paul. Nu ne-ai spus despre căsuță!

– Foarte convenabilă pentru personalul de serviciu. Știu o agenție bună în Londra și n-ar fi greu să angajăm un cuplu căsătorit să muncească pentru noi, ea să gătească, iar el să se ocupe de grădină și alte treburi ale casei, se entuziască Laura înaintând spre căsuță.

– Îmi pare rău să vă dezamăgesc, deocamdată, dar căsuța nu-mi aparține.

Laura se opri, înțepenită.

– Nu? Dar este pe pământul tău.

– Era, o corectă Paul. A fost lăsată prin testament de fostul proprietar al lui White Ladies, nepotei sale domnișoara Bond, care a avut dreptul să locuiască în timpul vieții în casa mare și ea a lăsat căsuța prietenei și companioanei sale, o domnișoară Pretty care locuiește aici.

Laura păru scandalizată.

– Dar este ridicol! Căsuța este prea apropiată și este pe pământul tău. Ar fi trebuit să te interesezi înainte de a semna vreun contract, Paul. Deoarece am sfătuit-o pe Rosalie să te îndemne să nu cumperi până ne întoarcem. Nu te pricepi la afaceri, dragă, mă temeam că ai putea fi fraierit!

– Nu am fost fraierit, spuse Paul cu fermitate. Știam că această căsuță nu este împreună cu casa mare, dar speram s-o cumpăr separat.

– Și nu poți? întrebă Rosalie ducându-se spre partea din gardul viu. Oh, Paul, este atât de drăguță. Ca o casă din povești. Trebuie s-o avem.

Paul spuse că din nefericire proprietara nu dorea s-o vândă și Rosalie păru dezamăgită. Laura, exasperată, se gândi ce prost fusese Paul, acest om cu capul în nori, dar nu făcu nici un comentariu, deoarece prin șederea la White Ladies, situația ei financiară se îmbunătățea substanțial, plus că o va avea în continuare pe Rosalie sub mîna ei. Așa că oftă și spuse:

– Păcat. Ar fi rezolvat problema servitorilor foarte satisfăcător. Apropo, cine va face gospodărie, Paul?

– Este o doamnă care lucrează cu ziua, numită doamna Hammett. Ea vine câteva ore de două ori pe săptămână și-mi pregătește micul dejun zilnic. Ne va acorda mai mult timp o dată ce vă veți muta și voi aici.

– O femeie cu ziua? spuse Laura, îngrozită. N-ar fi suficient. Nici chiar dacă ar veni toată ziua.

– Nu? se miră Paul. N-aș fi știut.

– Nu, spuse Laura. Nu vreau să mă transform într-o femeie de serviciu și nici Rosalie. Trebuie să găsești ajutor calificat pentru menaj, două femei care să locuiască aici, cu ajutorul doamnei Hammett poate și un bărbat pentru grădină.

– Eu sunt bărbatul pentru grădină, rîse Paul și credeam că Rosaliei îi va plăcea să se ocupe de casă.

– Să se ocupe, da, spuse Laura. Dar nu să fie o sclavă! Nu a făcut nici un fel de treabă în viața ei și doar n-o să înceapă acum. Cum se descurca vechiul proprietar?

Paul dădu din umeri.

– În casă se aflau domnișoara Bond, Polly Pretty și cea despre care v-am spus, doamna Hammett. Nu știu dacă mai aveau și alt ajutor.

– Polly Pretty! Ce nume neobișnuit, spuse Rosalie intrigată. Este numele ei adevărat?

– A fost crescută într-un orfelinat și a primit numele acela, spuse Paul, urmând să discute cu Polly despre Rosalie.

– Această fată, interveni Laura, această orfană n-ar vrea să vină să lucreze pentru noi? N-ar mai fi o problemă să locuiască în casă. Știe să gătească?

– Cred că este o bucătăreasă bună, începu el, amintindu-și prăjiturile pe care le mâncase la ea.

– De unde știi asta? întrebă Rosalie.

– Merg chiar acum la ea s-o întreb, spuse Laura cu mâna pe poartă.

– Nu poți face asta, Laura, se întoarce Paul brusc.

– De ce, mă rog?

– Nu este genul. Iar acum este plecată.

– De unde știi? întrebă iarăși Rosalie, studiindu-l.

– Vrei să spui că ar fi prea distinsă ca să facă treburi domestice? vorbi Laura iritată. Nimeni nu mai vrea să lucreze în zilele noastre. O fată dintr-un orfelinat ar trebui să fie bucuroasă să lucreze într-un loc ca White Ladies. Probabil că asta făcea înainte, dar moștenind căsuța, i s-a urcat la cap.

– Nu era o servitoare, spuse Paul. Era tratată ca o fiică de către doamna care a murit și încă nu a trecut peste șocul morții binefăcătoarei ei. De fapt, încă nu s-a decis ce o să facă. Vrea să fie lăsată în pace și eu nu vreau să intervin. Nu că n-aș vrea să vină să gătească pentru noi... face prăjituri minunate.

– De unde știi? întrebă Rosalie pentru a treia oară.

Paul râse și o ciufuli.

– Secretul meu.

– Te rog, Paul, nu glumi.

În timp ce-și continuau turul prin grădină, Paul îi spuse pe scurt cum o cunoscuse pe Polly și promisiunea acesteia de a-i ceda lui casa dacă va decide s-o vândă.

Paul știa cam multe despre această fată, gândi Rosalie cu gelozie. Luase ceaiul cu ea, discutasese și așa mai departe.

– Liniștește-te, îi spuse el, văzându-i expresia feței. Să știi că nu m-am amoretat de ea.

Rosalie zâmbi.

– Nu mă deranjează că este aici. Dar ne strică intimitatea.

– Nici mie nu-mi place să fie aici, dar nu cred că va sta mult, spuse Paul. O să se mărite.

– Oh, oftă ușurată Rosalie. Are un prieten?

– Nu, din câte știi! Dar este tânără, atrăgătoare, are o casă.

– Este atrăgătoare?

– Foarte, glumi Paul. Dar nu ai de ce să te îngrijorezi, eu prefer brunetele.

– Atunci, este blondă?

– Da.

– Vopsită, fără îndoială, interveni Laura. Nu vă faceți griji copii, lăsați-o pe această domnișoară Polly Pretty pe mâna mea. Voi ști eu să negociez.

– Dar nu cred că are nevoie de bani, spuse Paul.

– Fiecare om are prețul lui și sunt sigură că domnișoara Pretty nu este o excepție.

Nu toate problemele se pot rezolva cu bani, gândi Paul. Polly vroia companie umană și dragoste.

Capitolul 4

Încăperea pe care Paul și-o alesese drept birou, era pe palier, în dreptul scărilor. De la masa la care stătea, se vedea pajiștea, iar mai încolo căsuța lui Polly din spatele gardului viu. Prin ferestrele deschise pătrundea mirosul liliacului înflorit, iar atmosfera calmă era ideală pentru lucru.

Acum, când Rosalie se întorsese, știa că putea să se așeze și să scrie din nou. Rosalie și maică-sa plecaseră la Londra să aleagă lucrurile pentru casă, după ce discutaseră îndelung și împrăștiaseră mostre și cataloage prin toată casa.

Tocmai când începea să scrie, lângă ușa lui se auzi un zgomot puternic de aspirator. Doamna Hammett, desigur... De ce naiba începuse cu palierul, nu știa că el încearcă să scrie?

Se întoarce în scaun, ca să strige, când privirea îi căzu pe ceva care nu fusese acolo cu o zi înainte – era biroul antic.

Îl copleși indignarea. Cum îndrăznea Polly să-i respingă darul-dorința de a fi cumsecade – în acest mod, fără un cuvânt sau semn... Strigă tare:

– Doamnă Hammett!

Zgomotul aspiratorului încetă brusc și fața îngrijorată a doamnei Hammett apără în ușă.

- M-ați strigat domnule?
- Trebuie să aspiți chiar lângă ușa biroului meu?
- Îmi pare rău, domnule. Nu m-am gândit.
- Să te gândești în viitor. Ai înțeles?
- Da, domnule.
- Oh! și apropo, cum a ajuns biroul aici?

Fața doamnei Hammet se luminează. Vorbi repede pentru a răspunde întrebării lui Paul.

– Oh, micuțul birou, domnule? Întotdeauna stătea aici pe vremea domnișoarei Bond. După licitație a sosit la domnișoara Polly din greșeală, cred. Ea i-a spus băiatului care venise cu noul frigider ieri, să-l care aici, în timp ce dumneavoastră și doamenele luați prânzul la hotel, domnule. Nu am crezut că trebuie să vă spun, fiindcă aparține acestui loc.

– Înțeleg. Foarte bine, doamnă Hammett. Te rog, pleacă acum și fă curățenie pe palier altă dată.

Doamna Hammett plecă în grabă, lăsându-l pe Paul într-o dispoziție proastă. De fapt, era supărat pe Polly, care profitase de ocazie când el nu era acasă și trimisese biroul înapoi.

De ce naibii îi păsa că nu acceptase darul lui? În fond, i-l va da Rosaliei, așa cum plănuise inițial.

Își aprinse o țigară pentru a se calma, fiindcă orice inspirație îi trecuse. Începu să se gândească iarăși la personajele cărții, când auzi pași urcând și apoi o ciocănitură în ușă.

- Da? întrebă el iritat.
- Prin deschizătura ușii apărură de această dată capul lui Polly.
- Deranjez?
- Da.

– Oh! Îmi pare rău. Trebuie să fie înnebunitor să vină atâția oameni când ești ocupat. Voi pleca.

Exasperat, Paul strigă:

– Dacă tot ai venit, spune ce ai de spus și pleacă! Am fost întrerupt continuu.

Polly intră și închise ușa. Încă purta pantaloni, dar puloverul galben și-l schimbase cu o bluză de culoarea ochilor ei, deschisă la guler, lăsând privirii un petic de piele fină și bronzată.

Paul își feri privirea.

– Ei bine?

– Știi că ești supărat pe mine, spuse ea. Nu ar fi trebuit să vin! Te-am văzut prin fereastră și am venit să-ți mulțumesc pentru birou. Am văzut ușa deschisă și am intrat, fără să-mi dau seama că nu mai locuiesc aici și nu mai am dreptul să dau buzna.

– De ce nu mi-ai acceptat darul?

– De ce mi l-ai trimis?

– Trebuia să existe un motiv?

– Așa cred. Și cred că-l cunosc pe-al dumitale.

El se sprijini de spătarul scaunului.

– Îl cunoști? Aș fi interesat să-l aud.

– Îți pare rău de mine, strigă Polly. Ți-e milă de mine fiindcă sunt invalidă și orfană și nu știi cine-mi sunt părinții. Dar nu am nevoie de mila dumitale, domnule Denham și de a nimănui.

Stătea rece și arogantă, iritată și emoționată în același timp. Lui Paul îi veni s-o ia de umeri și s-o scuture.

– Ți-am trimis biroul fiindcă mi-a părut rău că te-am devansat la licitație, spuse el. Fiindcă, evident, însemna mai mult pentru tine decât pentru mine, am vrut să-l ai. Dar fiindcă nu-l poți accepta în spiritul celor spuse, nu mai este nimic de spus.

Superioritatea lui Polly dispăru. Din nou arăta tânără și vulnerabilă.

– Nu vreau să mă crezi grosolană, începu ea. Apreciez amabilitatea...

El se întoarse înapoi la birou.

– Subiectul este închis.

– Da, spuse Polly, dar încă întârzia, așa că el o privi iarăși.

– Ce mai este?

– Nimic, se grăbi ea să răspundă.

Se întrebase dacă ar îndrăzni să-i propună să-și aducă logodnica la ceai, într-o după-amiază, la ea acasă, dar tonul lui brusc o făcu să-i dispară curajul. Se întoarse și deschise ușa biroului pentru a ieși și aproape căzu peste fata care stătea afară.

– Oh! strigă Polly, recăpătându-și echilibrul. Îmi pare așa de rău.

Paul sări în picioare.

– Rosalie, nu așteptam să te întorci până diseară.

– Evident! spuse Rosalie cu buzele strânse și privirea strălucitoare.

Supărat pe sine pentru că se simțea vinovat, Paul spuse:

– Rosalie, ea este Polly Pretty, este timpul s-o cunoști. Polly, aceasta este Rosalie, viitoarea mea soție.

– Bună ziua, spuse Polly, zâmbind.

Rosalie o ignoră. Se uita doar la Paul.

– Era o dimineață așa de frumoasă încât m-am hotărât să nu mă mai duc la Londra. Am condus-o pe mămica la gară și m-am întors. Credeam că-ți va face plăcere. Nu știam că ai alte aranjamente.

Polly șchiopătă de-a lungul palierului și jos pe scări, nerăbdătoare să scape. Spera ca vizita ei să nu fi cauzat neplăceri. Realiză că n-ar fi trebuit să vină.

Rosalie închise ușa de la birou.

– Aștept o explicație! spuse ea.

– Nu fi prostuță, draga mea, te rog.

– Eu, prostuță? izbucni Rosalie. Este o prostie să te gălesc închis în birou cu o fată străină, venită de niciunde, o bastardă crescută într-un orfelinat... se ridică isteric vocea ei.

Paul se ridică și închise ferestrele.

– Este pe pajiște acum! Vrei să te audă?

– Nu-mi pasă! Și nu-mi pasă ce aude ea.

El se întoarse la birou și se așeză.

– Asta trebuia să fie o dimineață calmă ca să-mi continuu lucrul.

Ți-amintesti?

– Ai fi dorit să nu mă fi întors, este clar. Ea nu te-a deranjat!

– Aici greșești, draga mea. M-a deranjat, chiar foarte mult. M-a deranjat doamna Hammett cu aspiratorul pe palier. Pe viitor o să atârni un carton pe ușă cu „Pericol. Bărbat care lucrează. Feriți-vă să-l deranjați“.

Rosalie se așază pe un scaun lângă ușă.

– Surpriza mea drăguță s-a dus naibii. Credeam că ar fi plăcut să mâncăm împreună singuri, fiindcă mămica știe să se descurce și fără mine... și am alergat plănuiind să-ți ofer această surpriză plăcută și mi-am făcut mie una neplăcută!

– Data viitoare când te hotărăști să te întorci pe neașteptate, dă-mi mai întâi un telefon ca să mă pregătesc.

Rosalie sări în picioare, indignată.

– Să-ți telefonez mai întâi? Ca să te asigur că această Polly pleacă înainte de a apărea eu?

Paul o privi surprins. Era o latură a caracterului Rosaliei pe care nu o cunoștea.

– Doar nu crezi...

– Nu știu ce să cred! strigă ea. Ce făcea aici? Păreați foarte prietenoși. Am dreptul la o explicație. Nu m-am putut abține să nu aud frânturi de conversație. Ce se întâmplă între ea și tine?

– Nimic, spuse Paul. Absolut nimic. Ar trebui să știi mai bine.

– Dar i-ai dat un cadou!

– Pe care ea l-a refuzat!

– Deci, este ceva. Oh, Paul, cum ai putut... izbucni Rosalie în lacrimi.

El se ridică de pe scaun, o luă pe genunchi, îi șterse ochii și-i sărută gura, spunându-i toată povestea întâlnirii lui cu Polly.

– ... și mi l-a trimis înapoi, sfârși el de povestit. Dar tu ar trebui să fii drăguță cu ea, Rosalie. Cred că s-ar simți recunoscătoare pentru prietenia ta. Pare foarte singură.

– Mulțumesc, dar am toți prietenii pe care mi-i doresc. Fata este o pacoste, Paul, și tu ai inima prea bună. Mămica are dreptate. Trebuie o femeie care să negocieze cu altă femeie.

– Foarte bine, oftă Paul. Dacă așa simți tu, nu vom mai discuta. Dar dacă ea este cum spui tu, de ce n-a acceptat biroul?

– Are niște planuri ascunse, cu siguranță.

– Apropo, spuse el. Biroul este acela mic de după ușă. Este al tău, dacă îți place.

– Nu-mi place!

– Dar este fermecător.

– Chiar crezi că aş accepta un lucru de mâna a doua, după ce a fost refuzat de altă fată?

– L-am cumpărat gândindu-mă la tine.

– Descotorosește-te de el! țipă Rosalie. Trimite-l înapoi la casa de licitație. Pune-l pe foc sau altceva! Nu suport să-l văd.

– Se pare că astăzi sunt în dizgrație. Nu pot face nimic ca lumea!

Dispoziția Rosaliei se schimbă într-o clipă.

– Oh, dragule. Îmi pare rău. Să nu ne certăm. Nu pot suporta. Hai să uităm de acea fată plicticoasă și de tâmpitul de birou și să ieșim cu mașina undeva pentru prânz. Să fim doar noi singuri. Gata cu scrisul! Poți să faci asta mâine.

– Pot? întrebă Paul. Mă întreb și eu!

– Sigur că poți, strigă ea. Asta este una dintre frumusețile vieții de scriitor, poți lucra când ai chef.

– Așa crezi tu? spuse Paul.

Dar până la urmă se înduplecă, spunându-și că măcar de această dată nu mai conta.

Două zile mai târziu, Polly stătea uitându-se pe geamul de la dormitor, la casa de alături. Nu-i mai văzuse pe ocupanții lui White Ladies, de la vizita în biroul lui Paul. Spera ca Paul și iubita lui să nu se fi certat pe seama ei.

Ploua din nou și gândurile îi erau triste. Dacă nașa ei n-ar fi avut acel accident, tocmai când începuseră să se cunoască și să se placă una pe alta, poate chiar să se iubească... Nașa, ca și Polly, nu-și manifesta sentimentele pe față, dar Polly simțise în sinea ei că o iubește, fiindu-i recunoscătoare că o scosese din lumea cenușie a orfelinatului.

Și apoi, când începea să simtă că aparține lui White Ladies, nașa murise pe neașteptate și orfana se trezise din nou singură pe lume.

Stătuse o vreme cu Maggie Freeman la Moorings, după care se dusesse să locuiască în căsuță, hotărâtă să stea pe propriile-i picioare. Sperase ca la White Ladies să vină o familie mare și prietenoasă, oameni care să o includă în cercul lor. Când auzi că Paul Denham, autorul unui roman faimos, era cumpărătorul, fusese interesată și plină de emoție. Ar fi fost o experiență interesantă să cunoască oameni din lumea literară... Dar aranjamentul de la White Ladies o umplu de îndoieli. Putu vedea că nu va exista nici un loc pentru ea acolo.

Paul era logodit, logodnica lui nu o plăcea, iar doamna Beatty, după ce se interesase la doamna Hammett dacă Polly ar veni să le gătească și fusese refuzată, se comporta ca și cum ea nu mai exista. Polly simțea că cele două Beatty o priveau de sus – dacă nu-i puteau obține serviciile, nu o vroiau deloc. Problema era, să capituleze, să vândă căsuța și să plece?

Dar unde să plece?

Crescută în Londra, în viața comună dintr-o instituție, mutarea la White Ladies fusese o schimbare dramatică. Locuind în acea casă veche și frumoasă, atât de izolată și liniștită din inima țării, cu o femeie drept ghid, filozof și prieten, Polly se schimbase. Intrase în planurile de viitor ale nașei, dar nu-și uitase tovarășele mai puțin norocoase de la Waterloo House și sugerase ca vara, câțiva copii să-și petreacă vacanța aici. Nașa fusese de acord cu ideea, casa având nenumărate încăperi, cu condiția ca Polly să supravegheze copiii.

Privind peisajul scăldat de ploaie, lui Polly îi veni o idee bună.

De ce nu ar aduce câțiva copii în vacanță, așa cum plănuise? Doar doi sau trei o dată, având trei dormitoare în căsuță.

Cu cât se gândea mai mult, cu atât o atrăgea mai mult ideea. Nu s-ar mai simți singură și ne folositoare și Orfelinatul ar ajuta-o cu cheltuielile.

Pentru prima oară, Polly realizează că avea douăzeci și unu de ani, era independentă și nu trebuia să dea socoteală nimănui. Acest lucru o hotărî să nu vîndă casa, indiferent cât de mult ar presa-o Paul Denham sau cele două femei.

Avea nevoie să se obișnuiască ea însăși cu această nouă libertate și oferindu-le câtorva copii de la orfelinat o vacanță fericită, spera să-și găsească și ea fericirea.

Se uită din nou la casa mare dintre copaci și spuse:

– Regret, oameni buni, dar indiferent ce ați face sau ați spune, eu aici rămân.

La sfârșitul acelei săptămâni, Laura Beatty apărură.

Polly își spălase părul și se usca la soare, pe tăpșanul cu iarbă din grădinița ei. Totul în jur era plin de tihnă și Polly se simțea și ea în pace. Deja primise răspuns de la doamna Webber, directoarea, că Judy, una dintre favoritele lui Polly, urma să vină peste o săptămână.

Când Laura Beatty apărură la poarta din grădină, Polly sări în picioare, scăpându-l pe Whiskas care-i stătea în poală.

– Doamnă Beatty! Ce drăguț din partea dumneavoastră că ați venit!

Era încă îngrijorată de apariția neașteptată a Rosaliei în biroul lui Paul și consideră vizita mamei acesteia ca un semn că lucrurile intraseră în normal. Știindu-se înclinată să fie prea rezervată cu străinii, Polly căzu în extrema cealaltă și se grăbi să aducă un scaun, întâmpinând-o pe Laura cu căldură.

– Tocmai pregăteam un ceai...

– Nu pentru mine. Nu pot sta, o opri Laura.

Polly păru dezamăgită.

– Atunci, vă rog, stați jos. Scuzați-mi înfățișarea, tocmai mi-am spălat părul.

Era un păr frumos, remarcă Laura, mătăsos și strălucitor și era blond natural. Fata era nervoasă. Solemnă, doamna Beatty începu:

– Nu pot să stau prea mult, vroiam doar să schimb câteva cuvinte cu dumneata.

– Ce amabilă sunteți! zâmbi Polly. Sper așa de mult să fim prieteni cu toții. Mă simt singură uneori, când doamna Hammett este plecată la muncă. Am întâlnit-o pe fiica dumneavoastră pentru câteva clipe. Este o adevărată frumusețe. Trebuie să fiți mândră de ea.

Fără să vrea, Laura era dezarmată. Laudele la adresa Rosaliei îi plăceau de parcă i-ar fi fost adresate ei. O privi pe Polly cu mai multă amabilitate, când aceasta continuă:

– Eram cam nervoasă când am auzit că un autor faimos va fi vecinul meu cel mai apropiat. Mi-era teamă de el și de prietenii lui, dar dumneavoastră sunteți așa de amabilă.

Laura simți o muștrare de conștiință. Nu venise să fie amabilă. Spuse cu voce tare:

– Ne întrebam dacă ai planuri de viitor.

– Oh! Sigur că am, strigă Polly, plină de entuziasm. Am de gând să conduc o casă de vacanță pentru copiii necăjiți.

– Ce idee splendidă, draga mea, spuse Laura ușurată. Genul de muncă pe care îl înțelegi și la care te pricepi. Când vei pleca?

– Dar nu plec, răspunse Polly.

– Nu? Dar unde ai de gând să conduci această casă?

– Aici, spuse Polly.

– Cred că nu înțeleg, o privi Laura năucită. Dar nu poți face așa ceva aici! Casa este mult prea mică. Nu vorbești serios!

– Ba da. Voi lua la început câte unul sau doi copii și mai târziu, la vară, câte cinci, șase, instalând corturi în grădină. Copiilor le place campingul. De altfel, doamna Webby este încântată de idee, mai ales că de-abia se descurcă cu copiii. Deoarece mă duc acolo uneori s-o ajut. Și o aduc mai întâi pe Judy, care a fost foarte tristă când am plecat ultima dată.

– Dar nu poate veni! strigă Laura, scandalizată. Nu trebuie. . . vreau să spun că întreaga idee este absurdă!

– Dacă ați ști ce va însemna pentru Judy, n-ați vorbi așa, doamnă Beatty. Unul dintre lucrurile triste dintr-un orfelinat este că nu ai pe cine să iubești. Personalul se schimbă prea des. Copiii se atașează de câte o îngrijitoare sau asistentă și brusc, persoana în jurul căreia ei își concentrează atenția, nu mai este. Asta are adesea efecte dezastruoase asupra copiilor – coșmaruri, bâlbâieli. . . acest gen de lucruri.

Laura arăta ușor dezgustată.

– Foarte trist, sunt sigură, dar nu are a face cu noi. Dacă te simți atât de puternică încât să-i ajuți pe acei copii, n-ai decât, aducându-i în această căsuță, mi-e teamă că o să ai un șoc.

Entuziasmul lui Polly primi o lovitură, dar spuse repede:

– Nu mă puteți opri. Această căsuță este a mea și nu am de gând să o vând.

– Am studiat documentele lui White Ladies, începu Laura, pregătindu-se să-și scoată asul din mânecă. Am descoperit noaptea trecută că, deși stăpânești căsuța, nu ai dreptul la nici o cale de acces.

– Adică?

– Adică, spuse Laura, este un punct tehnic important pe care doamna Bond nu l-a stipulat când ți-a lăsat căsuța. Drumul care trece pe lângă poarta din față, aparține domeniului White Ladies, deci este privat, iar intrarea din spate dă în grădina noastră. Fără permisiunea domnului Denham, ești prizonieră în propria-ți casă.

– Nu-mi vine să cred! Și chiar dacă este adevărat, domnul Denham nu m-ar opri să folosesc drumul.

– Dacă o să aduci aici copii, care o să facă zgomot, precis o va face, spuse Laura. Oh, fată dragă, de ce ești așa de încăpățânată? Trebuie să vinzi casa. Este singura soluție.

– Nu, răspunse Polly. Nu o voi face.

– Mi-e teamă că va trebui! Acum când știi că nu ai cale de acces, unica alternativă este să vinzi proprietarului lui White Ladies.

– Nu, nu poate fi adevărat. Oricum, sunt sigură că domnul Denham nu mă va forța... Mă voi descurca într-un fel. Pot să merg peste câmp până la șosea.

– Și acela aparține tot lui White Ladies, spuse Laura, mios. Când o să ai timp să studiezi lucrurile, sunt convinsă că vei deveni rezonabilă. Domnul Denham ți-a făcut o ofertă foarte rezonabilă, pentru acest loc care nu are nici o valoare. Mai gândește-te, Polly, dar nu prea mult, fiindcă s-ar putea să ne pierdem răbdarea.

– O să-mi consult avocatul, spuse Polly.

– Dacă ai bani de azvârlit, n-ai decât să încerci, însă nu ai nici o șansă de câștig.

– Mulțumesc, voi încerca, o înștiință Polly.

O privi pe Laura Beatty cum se îndepărtează și simți ca și cum i s-ar fi tras covorul de sub picioare.

Fusese atât de încântată de planurile ei... și acum asta!

Dar nu avea de gând să renunțe. Va continua să folosească drumul privat sau nu – și dacă Paul Denham vroia s-o oprească, va trebui s-o facă prin forță!

Capitolul 5

– Paul, va trebui să faci ceva cu fata aceea, spuse Laura a doua zi dimineată, la micul dejun.

Paul își ridică ochii de pe ziar.

– Care fată?

– Polly Pretty, desigur.

– Care-i necazul?

Laura îi povesti în detaliu. Rosalie stătea tăcută, uitându-se de la unul la celălalt, neintervenind, știind că maică-sa știa ce face.

Paul asculta doar cu o jumătate de ureche. Era obișnuit cu recitalurile dramatice ale Laurei privind diferitele treburi domestice care până la sfârșit le rezolva fără acordul lui. De fapt, era plăcut surprins să descopere ce plăcut se așeza viața la White Ladies. Casa era complet mobilată și arăta bine. Cumpărăturile și aranjarea le ținuse ocupate pe Laura și pe Rosalie, așa încât el avusese timp să scrie. Rosalie, ca un copil răsfățat ce pretindea tot timpul atenție, și deoarece el nu putea să se învârtă în jurul ei toată ziua, era bucuros că maică-sa era cu ea și-i ținea companie.

Serile și le petreceau împreună, făcând la plimbări lungi cu mașina și exploatând ținutul, sau oprindu-se la câte un han atrăgător pentru

un păhărel. Laura se eschiva de multe ori în a-i însoți. Între timp, vecinii începuseră să dea telefoane, iar Laura era în elementul ei, făcând pe gazda, sortând și clasificând vizitatorii în categorii, cei ce erau contacte folositoare, cei cu care vroia să fie bine și cei care nu meritau să fie încurajați.

Faptul că autorul în sine nu era încântat și nerăbdător să facă astfel de cunoștințe, îi convenea Laurei de minune. Spunea tuturor că scriitorul este ocupat, că are o carte de terminat și nu trebuie deranjat. În tot acest timp, Rosalie zâmbea și era fermecătoare, iar invitațiile la ceai, cină și petreceri începură să curgă gârlă.

Paul realizează cu surprindere că era privit ca o mare personalitate și că era invitat pretutindeni. Deși el evita să-și cunoască vecinii, Rosalie îi spuse că va trebui să devină mai sociabil, fiindcă în curând trebuia să primească.

Acum, în timp ce Laura vorbea despre o oarecare altercație pe care o avusese cu Polly, el, cu ochii încă pe ziar, obicei neaprobat de Laura, care considera cititul la masă un act de nepolitețe, spuse:

– Nu poți rezolva singură, Laura?

– Pot, bineînțeles. Dacă am aprobarea ta, voi merge înainte. Eram sigură că o să obiectezi ca ea să facă un camping de vacanță în acea curte minusculă.

– Un ce? întrebă el șocat, lăsând ziarul.

– Pentru copii necăjiți, se amestecă și Rosalie în vorbă. Fata aceea vrea să-i aducă în vacanță. Sunt sigură că vrea doar să ne enerveze.

– Bine, spune-i blând, ferm, că ne opunem unor astfel de planuri, spuse Paul și se întoarse la ziarul lui.

De când Polly refuzase biroul și Rosalie îi făcuse cea scenă de gelozie, Paul se ținuse în afară de calea lui Polly, nedorind să se gândească la ea sau s-o întâlnească. Era sigur că la timpul potrivit își va da seama că vinderea casei era lucrul cel mai înțelept pentru ea. Până atunci, nici nu vroia să audă de ea și nici nu-i convenea ca niște copii neastâmpărați să facă zgomot lângă proprietatea lui.

Sigur că Polly știa acest lucru! Devenea plictisitoare încercând deliberat să-l forțeze să intre în scandal cu ea. Ei bine, nu intenționa să-i dea această satisfacție.

După terminarea micului dejun, Paul se duse în birou. Acum că se terminase cu mobilatul casei, mintea Laurei era ocupată cu aranjamentele pentru nuntă, iar Rosalie își alegea trusoul.

Pentru gătitul mâncării, o femeie locală venea zilnic, și cu ajutorul doamnei Hammett și a unei nepoate a ei, o fată cam tâmpă de cincisprezece ani, treburile domestice de la White Ladies erau cumva aranjate.

Dar Laura încă tânjea după un cuplu, care să se ocupe de toate și să locuiască în căsuța lui Polly.

Cum Paul îi dăduse mână liberă, se va descotorosi de această fată încăpățânată.

Rosalie hoinărea prin grădină, cu o revistă Vogue, o hârtie și un creion, hotărâtă să-și creeze propria rochie de nuntă.

Merse drept spre dud și spre colțul de unde se zărea casa lui Polly, apoi spre un luminiș care devenise locul ei favorit. O potecă printre tufișuri ducea în acest loc, unde pe un dâmb, se afla un chioșc șubrezit de vreme, dar îndreptat spre panglica argintie a estuarului din depărtare.

Rosaliei îi plăcea priveliștea și se relaxă în soare, mulțumită că ea și maică-sa găsiseră în sfârșit un paradis, după atâția ani de vânturare neliniștită. Paul era așa de bun și amabil, iar maică-sa era atât de fericită, conducând casa și lipsită de griji financiare... nimic de care să fie îngrijorată, în afară de planurile pentru nuntă, întocmirea listei de invitați și chestii de genul acesta.

Rosalie se instală în chioșc, mândră că împlinise visul mamei – siguranță pentru amândouă printr-o căsătorie bună. Rosalie mai fusese îndrăgostită înainte, dar niciodată de cineva suficient de bogat ca să satisfacă ambițiile doamnei... până acum.

O mișcare în tufișuri o făcu să se gândească la Paul, care probabil se plictisise de scris și venise s-o caute.

– Tu ești dragule? Sunt în chioșc, spuse ea veselă.

Din tufiș apărură un tânăr în blugi și pulover negru, cu păr negru și lung, ochi albaștri și incredibil de frumos.

Rosalie își duse mâna la gură.

Tânărul o privi grav și spuse:

– Bună, Rose.

– Richard, gemu ea. De unde ai apărut? N-ar fi trebuit! Am promis. . .

– Ești mai drăguță ca oricând, spuse el. N-aș fi crezut că este posibil.

Apoi pași în chioșc, o luă în brațe și o sărută. Pentru o clipă, ea îi răspunse la sărutare, apoi îl împinse agitată.

– Richard! N-ar trebui! Te rog, nu mă supăra. Sunt pe cale să mă mărit cu Paul Denham, scriitorul.

– Știu. Noi am văzut anunțul în Telegraph. Am fost foarte jigniți, mama și cu mine – că nu am fost informați personal.

– Oh, Richard, știi de ce – după toată acea ceartă – mama s-a gândit că este mai bine să nu. . . Dar îmi face atâta plăcere, spuse ea începând să-și revină după șocul revederii lui, să te văd din nou. M-am gândit des la tine, Richard. Arăți bine.

– Sunt bine. În ciuda a ceea ce mi-ai făcut acum trei ani.

Pretextând, ea spuse:

– N-am avut ce face. Știi că nu am putut. Mămica m-a făcut să realizez cât de lipsit de speranță era totul și eu a trebuit să mă supun.

– Și ce face tanti Laura? râse el. Încă îți dirijează viața?

– Face foarte bine, mulțumesc.

– Încântată, bineînțeles, reușind să te lege de un om după gustul ei.

– Paul este alegerea mea, spuse Rosalie.

– Așa am fost și eu, o dată.

El se așeză pe o treaptă a chioșcului și Rosalie se așeză și ea, trecându-și brațul sub al lui.

– Oh, Richard. Nu fi atât de înverșunat. Este o poveste veche. Eram doar doi adolescenți îndrăgostiți. Dar sunt atât de bucuroasă că ai venit și sper să putem fi prieteni din nou. Mămica a spus că n-ar fi înțeles că verii să se căsătorească între ei. În afară de asta, noi nu aveam bani și tu erai doar un student. Era fără speranță.

– Eram doar veri de-al doilea, așa că n-ar fi avut importanță. Și eu mi-am terminat studiile și în curând voi avea o slujbă bună. Oricum, așa cum spui, este o poveste veche. Ești îndrăgostită de tipul ăsta cu care urmează să te măriți?

– Bineînțeles.

– Nu te voi întreba dacă el te iubește. Ar fi nebun să nu te iubească.

Richard ridică un deget și începu să-i mângâie părul de la ceafă.

– Te rog, nu, îl rugă Rosalie.

– De ce nu? Îți trezește amintiri?

Ea sări în picioare și se ridică și el, părând pe jumătate amuzat, pe jumătate serios.

– Dacă te-ai întors în viața mea, trebuie să te comporți ca vărul meu, nu ca...

– Iubitul tău, adăugă el, aplecându-se, luând-o în brațe și sărutând-o iarăși.

– Richard, oprește-te! Paul poate apărea în orice moment.

– Nu este o crimă să-ți săruți verișoara.

– Nu mă săruți ca un văr și o știi, spuse Rosalie. Vino încoace, ai ruj pe tine.

Îl șterse cu batista ei.

– Așa-i mai bine. Cum ai știut să mă găsești?

Richard spuse că nu fusese greu să afle unde se stabilise un bine cunoscut autor. Luase scuterul și venise la Londra. Găsise la ușa din față o femeie cu beretă albastră, care-i spusese că domnișoara Rosalie plecase în grădină.

– Bănuiesc că tanti Laura este plecată în sat și domnul Denham scrie și nu vrea să fie deranjat, adăugă el.

– Rămâi la masă, bineînțeles? spuse Rosalie, încântată de sosirea chipeșului ei văr de care fusese îndrăgostită o dată, romanță înăbușită în fașa de vigilența ei mamă.

– Trebuie să fi avut o grămadă de fete, după mica noastră aventură, zise ea încercând să pară indiferentă.

– Bineînțeles! spuse el cu nonșalanță.
– Pe cine ai acum? Cineva pe care o cunosc? se interesă ea cu o înțepătură în inimă.

El o privi lung cu frumoșii lui ochi.

– Pe moment sunt liber, m-am despărțit de una și o aștept pe cea nouă. Este mai bine așa, fiindcă plec la o slujbă în Australia.

– O slujbă în Australia? îngână ea. Tocmai acum când ne-am regăsit?

Încă o dată o privi lung, făcând-o să-i zvâcnească inima.

– Ai veni cu mine?

– Trebuie să fie aproape ora prânzului, schimbă ea subiectul. Doamna Hammett apare pe terasă și sună din clopoțel dacă masa este gata și nu știe unde suntem... Ascultă! Se aude clopoțelul. Vino.

– Doamna Hammett? zise Richard. Oh! Caraghioasa aceea cu beretă.

– Are suflet bun, dar o scoate pe mămica din sărite, râse Rosalie. Nu-și scoate bereta din cap și nu vrea să poarte uniformă. Oh! Uite-l și pe Paul venind peste pajiște.

Îl luă pe tânăr de mână și o luară la fugă.

– Paul dragă, el este vărul meu Richard Witney. Richard, el este Paul.

Cei doi bărbații își strânseseră mâinile și Richard i se adresă lui Paul cu „domnule“.

„Domnule“ îl cam irită pe Paul, fiindcă părea să-l situeze în rândul celor de vârstă mijlocie! Nu prea cunoscuse rudele Rosaliei și nu auzise niciodată despre acest membru al familiei.

Rosalie, îmbujorată, păru deosebit de însuflețită în timpul mesei de prânz, remarcă Paul și se întrebă dacă ea găsea compania lui cam plicticoasă. Richard era amuzant și le povestea diverse întâmplări hazlii, făcându-i pe toți să râdă. Râse și Laura, dar cam mânjește.

Richard, după părerea ei, n-ar fi trebuit să vină neinvitat. Și nu era nevoie să stea câteva zile, așa cum îl poftea Rosalie, cu Paul care i se alăturase. Trebuia să ignore idila lor trecută, mai ales că Richard emigra în curând.

Vor trebui să dea o petrecere de inaugurare a casei, hotărî Laura, să vină o grămadă de oameni și Richard să devină un ins din mulțime, ca el și Rosalie să nu stea prea mult împreună.

În dimineața următoare, ea și Rosalie trebuia să meargă în călătoria lor obișnuită la Londra – Laura șovăind acum când venise Richard.

– Amintește-ți de programarea la dentist. Dacă o anulezi, s-ar putea să nu-ți poți repara dintele până la nuntă, spuse Laura, care nu intenționa să-i lase singuri pe cei doi o zi întreagă. Telefonează la fetele Shelton, Rosalie, și spune-le să-l ia pe Richard cu ele. Sunt sigură că vor fi încântate.

Fetele Shelton erau fiicele preotului – tinere, plăcute, simple și sportive. Compania unui tânăr așa de chipeș ar fi o mană cerească pentru ele.

Rosalie se bosumflă, dar telefonă preotului și în curând două fete într-o mașină sport veniră să-și ia premiul și să se care cu el.

Rosalie se enervă și mai tare fiindcă Paul, care avea nevoie de o bandă nouă la mașina de scris, îi propuse să-l însotească la Carchester.

– Cum aș putea? Am programare la dentist și mămica spune că trebuie să mă duc, bombăni ea.

– Păcat! spuse Paul. Dar îți promit să fac o zi pauză, să o petrecem împreună! Vă duc cu mașina pe tine și pe mama ta la gară, oricum.

– Ar fi bine să-ți mai scurtezi părul cât ești la Carchester. S-a făcut așa de lung că doar chitara îți mai lipsește ca să arăți ca un muzicant de rap,

– Nu este așa modern? râse Paul.

– Richard poate purta părul lung și să plece așa cu el. Tu nu poți.

Toată ziua, ea se simți nervoasă și-i veni să plângă, fără să știe de ce. Sau poate știa. Îi dis plăcea să-și petreacă întreaga zi cu maică-sa, în timp ce Richard ieșise cu fetele Shelton, iar Paul se ducea la Carchester singur. Nu era pentru prima oară când se enerva din cauză că maică-sa îi aranja pe toți. Mai mult, fetele preotului îl vor duce pe Richard la Conny Club, unde fetele vor roi în jurul lui.

Laura privi fața revoltată a fiică-sei, în timp ce Paul le conducea la gară.

Rosalie era într-una din dispozițiile ei proaste. Dar va trebui să se potolească, hotărî Laura. În timp ce Paul opri la gară, Rosalie făcu un ultim apel.

– Mămico, chiar trebuie să merg? Mai bine m-aș duce cu Paul la Carchester.

– Vrei să te apuce durerea de dinți în luna de miere? spuse Laura cu acreală. N-ai decât!

– Mai bine du-te, draga mea, spuse Paul. Nu vor exista dentiști acolo unde ne vom petrece luna de miere.

– Dacă este un astfel de loc, mai bine n-aș merge, spuse Rosalie supărată pe Paul că nu-i ținuse partea. Aș prefera ceva mai animat, aș vrea să merg la Paris. Este destul de plicticos să trăiesc în gaura asta, ca să trebuiască să merg în luna de miere într-un loc asemenea.

Se îndreptă spre peron, iar Laura se întoarse către Paul:

– Nu-i da atenție! Este puțin stresată. Nervi de mireasă, asta-i tot! Îi va trece până ne întoarcem. Nazurile Rosaliei nu durează mult, zâmbi ea liniștitor.

– Dacă-mi spui când vă întoarceți, vin să vă iau de la gară, se oferi Paul.

Plecă gânditor și suspină la ieșirea Rosaliei privind luna de miere. Dacă prefera ceva mai vesel, putea anula călătoria proiectată în insulele grecești. Rosalie era atât de obișnuită să se supună voinței altora, încât nici nu-i trecuse prin cap că ceea ce îi plăcea lui nu i-ar plăcea și ei.

Acest semn de revoltă din partea ei îi făcea plăcere – însemna că are personalitate. Mai puțin îi plăcea că se referise la Little Dodsbrook la ca „această gaură“. La început, Rosalie fusese încântată de White Ladies, iar Laura mai puțin. Se inversaseră gusturile? Ce fel de viață dorea Rosalie? Părea că se plictisește acum când se terminase cu mobilatul casei. Poate că sosirea acestui chipeș văr al ei o va mai înveseli. Hotărî că o dată ce va termina cartea, să-i acorde mai multă atenție Rosaliei.

Se îndrăgostise de fața ei drăguță, fără să știe prea multe despre ea, dar putea fi geloasă și avea ceva din posesivitatea mamei. Se pare că nu era atât de docilă precum crezuse, dar acest fapt era stimulant.

Era atât de pierdut în gânduri încât aproape nu observă silueta solitară care stătea în stația de autobuz. Apoi o recunoscu și dădu înapoi. Coborî fereastra și strigă:

– Merg la Carchester – îți pot fi de folos?

Polly îl privi grav.

– Și eu merg la Carchester, spuse ea rece, iar după un moment de ezitare adăugă: Mulțumesc. Autobuzul a întârziat astăzi.

Se urcă în mașină și el porni.

Tăcerea dintre ei se prelungea până când, în cele din urmă, el întrebă:

– S-a întâmplat ceva?

– Ca și când nu ai ști! îl străfulgeră ea cu privirea.

– Nu știu.

– Doar fiindcă ești un autor faimos, asta nu-ți dă dreptul să-i calci în picioare pe alții, spuse ea cu tărie.

– Habar n-am despre ce vorbești.

– Scrisoarea aceea! strigă ea.

– Nu ți-am trimis nici o scrisoare.

– Nu. Dar erai în spatele ei. O scrisoare avocătească în care eram informată că n-am dreptul la nici o cale de acces spre casă. Nu poate fi adevărat. Mă duc să-mi consult avocatul în această dimineață, să văd exact cum stau!

Paul trase mașina pe marginea drumului și opri. Își dădu acum seama ce se întâmplase. Îi dăduse mână liberă Laurei în privința planurilor lui Polly de a face un camping și aceasta găsise o chichiță în proprietatea tinerei, de care se folosisese.

– Nu-i nevoie să intri la cheltuieli cu un avocat, spuse el. Dacă am face o înțelegere? Am auzit că ai o schemă nebunească de a-ți transforma grădina într-un camping de vară pentru copii...

– Copii necăjiți, spuse Polly cu răceală.

– O idee lăudabilă. Îți admir conștiința socială, dar cred că-ți dai seama că locșorul tău nu este potrivit pentru un astfel de proiect.

Ea-și înălță obrazul cu încăpățănare.

– Poate că am exagerat cu ceea ce i-am spus doamnei Beatty, dar m-am enervat. Casa nu este neadecvată pentru unul sau doi copii și am aranjat deja pentru Judy, fetița de la Waterloo House, să vină la mine. Nu poți face nimic în privința asta.

– Sigur că pot, rosti el grav. Îți pot renega dreptul de a-mi folosi drumul particular. Este adevărat Polly, am descoperit de curând. O greșeală care s-a strecurat în testament – nu ai nici un acces! Fără permisiunea proprietarului lui White Ladies, ești practic prizonieră în propria-ți casă.

– Este îngrozitor, spuse ea șocată. Nu-mi vine să cred.

El porni din nou mașina.

– Dar nu trebuie să-ți faci griji atâta timp cât ești cooperantă.

– Ce înseamnă cooperantă? întrebă ea suspicioasă.

– Am cumpărat White Ladies pentru pace și liniște, după cum știi.

– Și?

– Sper să o am!

– Adică nici un copil să nu stea la mine? Nu-ți plac copiii?

– Dimpotrivă, îmi plac foarte mult. Dar nu-mi place zgomotul când încerc să scriu. M-am săturat de când eram profesor.

– Și totuși, ai scris un best-seller!

– În ciuda acestor inconveniente.

– Poate fiindcă... spuse Polly. Doamna Hammett spune că noua carte nu merge prea bine. Poate de aceea. Nu poți lucra când ești prea răsfățat de soartă.

– Doamna Hammett? se înfurie el. Ce naiba are doamna Hammett cu treaba mea?

– Nimic. Dar nu este așa de proastă cum pare. Aude unele lucruri și le pune cap la cap.

– Face pe dracu!

Era furios. Era ceva posibil în asta? Dacă s-ar închide într-un turn de fildeș, toată inspirația l-ar părăsi.

– Ne-am înțeles? întrebă el scurt.

Polly rămase tăcută un moment, apoi spuse:

– Nu prea am de ales, nu? Dar te rog, lasă-mi-o măcar pe Judy. I-am promis și trebuie să mă țin de cuvânt. Pot dezamăgi un copil?

– Nu, spuse el, conștient că Laura l-ar crede nebun. Cuvintele că n-are dreptul să treacă peste alții numai fiindcă era un autor celebru îl supăraseră. De fapt, copiii nu sunt excluși, Polly, atâta timp cât nu sunt prea mulți sau prea gălăgioși.

Fața lui Polly se luminează.

– Oh, mulțumesc. Mulțumesc. Dacă te prevalai de drepturile dumitale, presupun că nu era nimic de făcut și trebuia să vând. De ce ai renunțat?

– Pentru că nu sunt tipul care să scot un animal care a trăit toată viața într-o cușcă și să-i dau drumul în sălbăticie, spuse el fără a o privi.

– Înțeleg, spuse ea încet.

Repede, el continuă, văzând-o că i se umplu ochii de lacrimi ca atunci când cineva se arăta prea puțin amabil cu ea.

– Vei trece peste această fază, desigur! Să stai pe picioarele tale și să-ți regăsești încrederea, să-mi vinzi casa și să mergi în lume să-ți faci o carieră. Până atunci pot aștepta.

Zâmbind, cu ochii încă umezi, Polly spuse:

– Nu mai trebuie să merg la Carchester acum, dacă nu este nevoie să consult un avocat.

– În loc de asta, hai să bei o cafea cu mine, sugeră el. Am de făcut unul sau două lucruri, după care te duc acasă. Am fost instruit să mă tund. Rosalie zice că semăn cu un membru al unui grup de rap.

Polly râse.

– Mie cred că îmi place așa. Te face să arăți ca un poet.

– Doamne ferește! Nu sunt tipul. Prea bătrân pentru o imagine romantică, se strâmbă el.

– Ți-ar fi sărit muștarul dacă aș fi spus eu asta, îl tachină ea.

– Poate. Un văr tânăr și chipeș al Rosaliei stă cu noi în acest moment. Mă face să mă simt bătrân. El își poate purta părul lung... Cel mai frumos tânăr.

Polly spuse că nu cunoaște nici un tânăr frumos, iar Paul continuă:
 – Dă-mi o petrecere pentru inaugurarea casei în curând. De ce nu vii să-l cunoști?

Inima lui Polly tresări.

– Vorbești serios? Mă inviți la o petrecere... ca musafir?

– Draga mea fată, sigur că da. Ca ce altceva?

Polly ezită.

– Într-un fel, mi-ar plăcea să vin, dar nu cred că o voi face. Mulțumesc, oricum.

– De ce nu?

– Păi nu sunt obișnuită cu mari petreceri.

– Rosalie te va anunța data, o informă Paul. Nu va fi o mare petrecere.

– M-aș simți stânjenită printre musafiri.

– Dar trebuie că-i cunoști pe oamenii de aici. Fetele Shelton, de exemplu. Domnișoara Bond nu primea lume?

– Noi trăiam foarte liniștite, spuse Polly. Eram cam necioplită când m-a luat nașa. Nu aveam cultură. Ea s-a preocupat să mă educe – mi-a dat cărți bune să citesc, m-a dus la teatru. Cred că era încântată de eforturile mele... dar la ce bun, până la sfârșit...

– Rosalie îți va trimite o invitație la inaugurarea noastră și sper că vei veni, spuse Paul, văzând-o că se întristează.

– Nu știu de ce te deranjezi cu mine, spuse Polly.

– La drept vorbind, replică Paul, nici eu nu știu.

Amândoi râseră.

Capitolul 6

În timp ce Polly și Paul erau la Carchester, iar Rosalie și mama ei la Londra, Richard întorcându-se de la dimineața cu fetele Shelton, nu găsi pe nimeni acasă, în afară de personalul de serviciu. Doamna Lafferty, bucătăreasa, vorbea în zona bucătăriei cu fata cam tâmpă numită Lily, în timp ce doamna Hammett aranja masa pentru Paul și Richard în sufragerie.

Când intră, fața ca o lună a lui Lily se zări prin ușa ce ducea înspre bucătărie.

— S-a întors, șopti ea plină de extaz, peste umăr. Oh! Nu este frumos? Cred că mă place, doamnă Lafferty, mă place... se pițigăi ea.

Lily se îndrăgostise nebunește de frumosul Richard și făcea tot ce putea ca să-i iasă în cale.

Doamna Lafferty veni și închise ușa cu fermitate. Richard evadă în camera lui, dorind ca Rosalie să nu fi plecat și întrebându-se dacă să mai rămână sau nu la White Ladies. Dar, deoarece nu avea ce face până la plecarea în Australia, putea foarte bine să rămână, dacă Paul Denham nu avea nimic de obiectat.

Cu inima îndoită, se apucă să-i scrie maică-sii. Ea va fi încântată să afle detalii despre verișoara Laura. Fusese jignită și supărată de tăcerea

Laurei privind logodna Rosaliei, despre care aflate din ziar și nu i se spusese ca un membru de familie ce era.

Fiindcă Richard și Rosalie fuseseră o dată îndrăgostiți, Laura lăsase baltă familia Witney și mama lui Richard fusese foarte iritată. Așa că el îi scrisese și-i spusese unde se afla, iar Eva Witney, primind scrisoarea, hotărî să vină să vadă cu ochii ei.

Sosi câteva zile mai târziu și, spre marea consternare a Laurei, ducea cu ea și o valiză.

– De ce, Eva! exclamă Laura, rămânând cu gura căscată când verișoara ei, condusă de doamna Hammett, intră în salonul în care stătea și broda.

– Cum... cum ai ajuns aici? Vreau să spun... îmi pare bine să te văd. Stai jos.

Eva se lăsă mulțumită pe un scaun:

– Am venit de la stația de autobuz pe jos și valiza mea este grea... Se uită apreciator în jur... Ce cameră fermecătoare. Ca întotdeauna, ai căzut în picioare.

– Valiză? îngână Laura, accentuând cuvântul, alarmată. Vrei să spui că ai venit să rămâi?

– Pentru câteva zile. Alec este plecat două săptămâni la pescuit, așa că m-am gândit ce plăcut ar fi să mă alătur lui Richard, să-l cunosc pe logodnicul Rosaliei și să văd noua ei casă, toate în același timp

Eva făcu o pauză, apoi, fiindcă Laura nu vorbea, continuă:

– Am fost supărată, Laura, de felul în care m-ai lăsat baltă după ce ai stricat idila Rosaliei cu Richard. În fond, eram rude, și erai încântată să vii în fiecare toamnă, împreună cu Rosalie, să te plantezi la noi, pentru a-ți îmbunătăți situația financiară, ca apoi să te comporți ca și cum n-aș fi existat.

Laura rămase uluită de acest atac.

– Îmi pare rău, Eva, credeam că mi-ai înțeles poziția. Nu am vrut să te jignesc.

– Nici măcar o felicitare de Crăciun, o mustră Eva.

Pentru o dată, Laura se simți în încurcătură. Obişnuită să-i folosească pe oameni în propriul interes şi lăsându-i baltă după cum îi convenea, apariţia neaşteptată a Evei într-o stare beligerantă, o prinse pe picior greşit.

Se simţea nesigură, neştiind cum să trateze situaţia. Sigur că Eva avea dreptate. Laura se folosea de familia Witney şi casa lor nepreţioasă din nordul Londrei, în fiecare iarnă – nu pentru că îi făcea în mod deosebit plăcere să stea cu ei, ci fiindcă îi dădea posibilitatea să strângă bani pentru o croazieră de vară şi Eva întotdeauna părăsise că se bucura de venirea lor.

Laura crezuse că motivul vizitei lor anuale nu era aparent, dar Eva, se pare că nu era chiar atât de fraieră cum îşi închipuise ea.

Laura îşi limpezi vocea:

– După cum ți-am spus, îmi pare rău, Eva. Rosalie şi cu mine eram foarte nerăbdătoare pentru vizita anuală la voi. Să crezi că motivul venirii noastre era să economisim bani. . .

– Şi nu era asta? o întrerupse Eva.

Laura continuă uşor:

– Sunt văduvă, draga mea. Nu ca tine, cu un soţ care să te sprijine. Sigur că trebuia să fiu atentă şi să economisesc când puteam şi am apreciat mult ospitalitatea voastră.

– Nu trebuia să renunţi complet la noi după ce Richard s-a îndrăgostit de Rosalie. Asta am vrut să spun, Laura. Nici un cuvânt sau o carte poştală. Nepăsându-ţi dacă mai trăim sau nu. A fost un lucru cinic şi lipsit de inimă şi nu pot ierta uşor.

– Dacă simţi așa, Eva, de ce ai venit? întrebă Laura, încercând să-şi înfrâneze exasperarea din voce.

Roşeata Evei se adânci. Era micuţă şi brunetă şi nu arăta rău deloc, dar Richard moştenise înfăţişarea de la tatăl lui.

– Am venit să-ţi întorc vizita, Laura. Veneai la noi fiindcă ți convenea, nu fiindcă aveai vreun drag de noi. Ei bine, am sosit şi eu

acum, fiindcă sunt curioasă să-l cunosc pe Paul Denham despre care am citit atâta în ziare – și mă aranjează, fiindcă Alec este plecat și Richard este aici.

– Dar nu este casa mea. O să vorbesc cu Paul, spuse ea punându-și broderia jos.

– Natural. Dar am înțeles de la Richard că tu ești cea care primești aici. Apropo, unde este Richard?

Laura spuse că era pe undeva cu Rosalie, iar Paul lucra în biroul lui și nu putea fi deranjat până la ora ceaiului. Adăugă că nu era prea înțelept ca Richard și Rosalie să se vadă prea mult.

– Dar totul s-a terminat între ei, râse Eva. Rosalie este logodită, iar Richard pleacă din Anglia, la unchiul Fergus în Australia, pentru a căpăta un post.

– Am fost la Fergus luna trecută și el a dorit să ne prelungim vizita, dar a trebuit să plecăm fiindcă Rosalie era nerăbdătoare să se întoarcă la Paul.

– Și tu să nu scapi o partidă atât de bună, spuse Eva.

– Ai devenit enervantă, Eva. Nu te prinde, dragă, spuse Laura cu răceală.

– Dar așa este, tu porți toată vina, ripostă Eva.

Laura se ridică de pe scaun cu demnitate.

– Să nu mai vorbim despre asta, sugeră ea. Cred că vrei un ceai după această călătorie și mă duc să ți-l fac eu însămi. Personalul este liber după-amiaza.

Și Laura plecă. De fapt vroia să fie câteva momente liberă, pentru a-și clarifica lucrurile. Nu avea nici o obiecție ca Eva să stea acum când ea era aici – îi făcea plăcere să facă pe gazda și să se laude cu casa. Dar nu era sigură de reacția lui Paul și nu vroia să-i ceară nici un favor, întrucât relațiile dintre ei erau cam încordate. Și asta din cauză că el o anunțase că nu intenționează să-i interzică lui Polly accesul la drumul lui privat.

Laura făcuse o criză, dar Paul îi spusese că el este proprietarul lui White Ladies și dacă ei nu-i convine, n-are decât să nu rămână. Rosalie plânsese, iar Laura se retrăsese în camera ei.

Îi plăcea să stea aici și gândul că el i-ar putea cere să plece o alarma. Mai bine să tacă până când Rosalie se va mărita și atunci va pune piciorul în prag. Dar acum nu trebuia să-l provoace pe Paul și era mai bine ca Rosalie să vorbească despre Eva cu el.

Apăru și Richard, care veni s-o salute pe mama lui, explicându-i că fusese împreună cu Rosalie la gară, dar nu se întâlniseră.

– Nu mai are importanță, ești aici acum! spuse Rosalie, sărutându-și mătușa cu afecțiune fiindcă ele se înțeleseseră bine întotdeauna.

Paul coborî pentru ceai și fu prezentat. Nu făcu nici o obiecție unui musafir în plus, gândindu-se că o tovarășă de vârstă ei, o va ține pe Laura departe de treburi care nu o priveau.

Fusese enervat de atitudinea răutăcioasă a ei față de Polly și acest fapt îi întărise hotărârea să nu-i permită Laurei să se amestece prea mult.

– Ți place fata aceea, nu? spuse Rosalie, mai târziu, pe seară, pe când se plimbau prin grădină. Dar numai fiindcă exercită o anumită atracție pentru tine, nu văd de ce ar trebui să-mi placă și mie.

– Ascultă dragă. Eu nu am nici o obiecție să-l plac pe Richard, nu? Mie îmi pare rău pentru Polly, asta-i tot.

– Nu era nevoie s-o duci la o cafea, chiar dacă ai luat-o cu mașina din amabilitate.

Paul își retrase brațul din jurul mijlocului ei.

– Dacă o să ne petrecem seara certându-ne despre Polly Pretty, mai bine mă duc în casă și mă apuc de scris.

– Presupun că este o prostie să fiu supărată, dar nu mă pot abține, oftă ea.

– Îți sugerez să te împrietenești cu ea, ca să vezi cât de inofensivă este. Nefericită, nesigură, niciodată o rivală pentru tine. De ce nu o prezinți lui Richard? Poate că el ar putea-o găsi interesantă.

– Oh, nu, spuse repede Rosalie.
 – Ce înseamnă oh, nu?
 – Nu ar merge. S-ar putea îndrăgosti de el.
 – Și el s-ar putea îndrăgosti de ea. S-ar rezolva toate problemele noastre.

– Dar el pleacă în Australia!
 – Exact. Ar putea-o lua cu el. N-ar mai fi probleme cu căsuța și toți am trăi fericiți după aceea.

– Oh, Paul, nu fi copilăros. Lucrurile nu merg chiar așa în viața adevărată.

– Nu. Presupun că nu, spuse Paul pe un ton mai puțin tăios. Ar trebui să-i arăți puțină prietenie, dragă. I-ai trimis invitație la inaugurarea casei?

Rosalie răspunse că o va face mâine. Probabil va telefona sau ceva de genul acesta... Intrară în chioșc mână în mână.

– Ce privești frumoasă, admiră Paul, așezându-se și trăgând-o pe Rosalie să se așeze lângă el.

– Paul, întotdeauna o să fie așa? întrebă ea gânditoare.

– Privești? Așa sper.

– Nu m-am referit la privești. M-am referit la viața noastră împreună. Tu închis toată ziua în birou și eu încercând să-mi umplu timpul până te eliberezi din nou.

– Trebuie să lucrez, draga mea.

– Dar eu nu am nimic de făcut.

– Nimic de făcut! Credeam că a conduce o casă de această dimensiune ar putea fi o întreagă muncă pentru o fată.

– Dar mămică face totul.

– Atunci nu o lăsa, spuse el, aprinzându-și o țigară. De ce nu înveți să gătești? Într-o situație de urgență, când se întâmplă ceva cu personalul, poți să preiei tu această ocupație. Sau ocupă-te de grădinărit, este o treabă sănătoasă și ai multe de făcut aici.

Rosalie se uită la frumoasa ei manichiură.

– Grădinăritul mi-ar strica unghiile.
– Poți purta mănuși.
– Niciodată n-am gătit, nici n-am făcut grădinarie.
– Atunci învață, copilule, învață! Fă ceva creativ și nu o să te mai plictisești. Nu poți fi fericită dacă depinzi de alți oameni care să te distreze tot timpul.

– Nu este vina mea. Așa am fost crescută. Mămica nu m-ar fi lăsat să-mi fac o carieră, zicea că nu merită.

– Vei avea în curând o carieră ca soție a mea, spuse el, strângându-l din nou lângă el. O ocupație cu normă întreagă, te asigur.

Ea se agăță de el.

– O să fie bine, Paul, nu-i așa? Când o să fim căsătoriți o să fie bine?

– Trebuie să fie! o sărută el.

Brățele ei îi încolăciră gâtul, buzele li se întâlneau și Rosalie își uită îndoielile și temerile în brățele lui.

– Și nu este nici o problemă ca tanti Eva și Richard să stea la noi? întrebă ea, când începură s-o ia spre casă.

– Sigur că nu este. Dacă tu îi vrei, nu mă opun. Aș vrea să-ți cunosc prietenii și rudele cu ocazia inaugurării casei.

– Paul, ești un dulce! Și nu te mai certă cu mămica, da? Fiindcă ea se gândea doar la interesul tău când a încercat s-o dea afară din casuță pe fata aceea... și... dacă vrei... mă duc mâine dimineață s-o văd pe Polly și poate... poate o să-i cer să mă învețe să gătesc, spuse ea venindu-i o idee bruscă. Cum ți-ar plăcea?

Paul, surprins de zelul ei de a-i face pe plac, spuse că era o idee excelentă.

– Ar fi bine pentru amândouă. Să-mi spui cum vă înțelegeți.

Rosalie se simți mândră. Vroia să-i placă lui Paul și să-i câștige aprobarea. Gelozia pe Polly nu ducea nicăieri și provoca neazuri între ei. Mai bine s-o înfrunte pe față deschis și să vadă dacă exista vreo cauză de neliniște.

Paul fu în seara aceea blând și indulgent și Rosalie se simți liniștită. Fu din nou drăguț cu mămica, iar tanti Eva fu impresionată foarte

favorabil, spunându-i Rosaliei că este o fată norocoasă. Rosalie merse la culcare foarte fericită, cu intenția de a încerca să facă ceva care să merite în viața ei. Să facă ceva, în loc să ia totul de-a gata.

În dimineața următoare, îi spuse lui Richard că s-a hotărât să învețe să gătească, apoi să plivească în grădină. Mai întâi îi va telefona lui Polly Pretty.

– Merg și eu! o anunță Richard.

– Dar cum rămâne cu fetele Shelton? ezită ea.

– Sunt prea sportive pentru mine. Mă întâlnesc cu ele mai târziu, la ceai. Puteți veni și tu cu Paul dacă vreți. Aș vrea s-o cunosc și eu pe persoana problemă a ta. Acea orfelină care nu are prieteni.

Rosalie îl privi cu suspiciune.

– Dar de unde știi despre ea?

– Mi-au spus fetele. Spuneau că este greu să ajungi să o cunoști. Această femeie, domnișoara Bond a locuit la White Ladies doar câteva luni înainte de a muri în acel accident și nu s-a amestecat cu societatea locală. Nu venea prea mult la biserică și ele nu au fost niciodată sigure dacă Polly era o servitoare sau o fiică adoptată. Spuneau că este ceva caraghios în acest aranjament.

– Caraghios?

– Nu caraghios de râs, ci ciudat.

– Atunci haidem, spuse veselă Rosalie, să mergem să vedem ce putem descoperi.

– Să mergem, încuviință Richard. Vom merge împreună la sărăntoacă.

– Nu este chiar sărăntoacă. Mă gândesc să-i cer să mă învețe să gătesc.

– Doamne! Ce ți-a venit, Ros?

Ea îl privi pieziș.

– Necazul este că am crescut neajutorată și de când m-am logodit cu Paul mi-am realizat deficiențele. Lucruri practice pe care el credea că știu să le fac, sunt lucruri despre care habar n-am, ca de exemplu,

să pregătesc o mâncare, să spăl sau să calc o cămașă. Când am venit aici, Paul m-a întrebat dacă îi pot spăla o cămașă, mămica s-a îngălbenit și a trimis-o la spălătorie, dar într-un fel fața ei drăguță deveni gânditoare – mi-ar fi plăcut să-i spăl acea cămașă lui Paul.

Richard râse și o luă de umeri, frățește.

– Ce puștoaică nostimă și dulce ești! Deci vrei să înveți să faci prăjituri pentru Paul al tău?

Ea dădu din cap.

– De ce să te deranjezi, când el își poate permite să le cumpere?

Rosalie îl privi cu gravitate. Lumina de mai care intra prin ferestrele holului și cădea pe covoarele persane ale Laurei, cu culorile lor roșu, bleu și maro, erau un decor ideal pentru rochia galbenă a Rosaliei, care era atât de drăguță, gândi Richard.

Ea continuă cu sinceritate:

– Banii nu au nimic de-a face cu asta. Paul îmi oferă totul și aș vrea să fac și eu ceva pentru el în schimb. Știu că ar dori să fiu mai capabilă în lucrurile practice și să nu las totul pe seama mămicii. Paul uită că este bogat și eu n-am învățat să trăiesc ca și când am fi fost săraci, deci nu suntem pe aceeași lungime de undă. . . N-ar fi trebuit să vorbesc cu tine despre asta.

– De ce nu?

– Nu mi se pare cinstit.

– Eu nu cred asta. Fac parte din familie și oricine are nevoie de un confident uneori. Dacă ai ceva pe suflet, spune-i întotdeauna unchiului Richard.

Rosalie îi zâmbi și-l ciufuli.

– Întotdeauna mi-a fost ușor să vorbesc cu tine. Tu ți-ai dat seama de slăbiciunile mele, dar nu m-ai disprețuit pentru ele, și este așa de încurajator.

– Dar Paul o face?

– Ce să facă?

– Îți disprețuiește slăbiciunile?

– Sigur că nu. Paul este un scump și uneori mă îngrijorez pentru cazul în care ar aștepta prea mult de la mine. Nu sunt nici isteată, nici intelectuală. Doar o fată drăguță!

– Și încă cum! După cum arăți, iubito, n-ai de ce să te îngrijorezi. . .
Hai să mergem.

O prinse de mână și coborâră scările în fugă.

– Întrecere până la dud! strigă el.

O luară la goană strigând ca doi copii neastâmpărați.

Polly era la etaj, în cămăruța de deasupra verandei, pe care o pregătea pentru Judy. Tavanul era atât de jos încât putea lucra urcată doar pe scaun. Zugrăvea pereții în galben, îmbrăcată în niște blugi vechi și pătați și un tricou la fel de jerpelit. Părul îi atârna neîngrijit în jurul feței și când dădu cu mâna să-și îndepărteze o șuviță, rămase cu o dungă galbenă pe față.

– E cineva acasă? se auzi strigând o voce tânără.

Ea se dădu jos de pe scaun și se duse în capul scărilor.

– Cine este?

– Rosalie Beatty.

Oh! Polly era prea surprinsă ca să se mai gândească la înfățișarea sa. Se grăbi schiopătând să coboare scările.

– Mi-e teamă că este cam mizerie. Tocmai eram în mijlocul unei zugrăveli. . . Te rog, intră în salon. . .

Și apoi îl văzu pe Richard și i se opri răsuflarea. Nu era așa de înalt ca Paul, deci nu era nevoie să-l avertizeze în privința grinzilor, dar era cel mai chipeș tânăr pe care-l văzuse vreodată. Părul lui era lung și dat pe spate, încrețindu-se la ceafă. Purta blugi, pulover și sandale de sfoară. Dinții îi erau foarte albi când zâmbea, iar ochii foarte albaștri. Cei doi tineri stând împreună formau o pereche superbă.

– Vărul meu Richard, spuse Rosalie. Polly își dădu brusc seama de propria ei înfățișare și se simți în dezavantaj. Pentru că se simțea jenată, se refugie în formalism.

– Ce mai faceți? Vă rog să luați loc.

Apoi își văzu imaginea în oglinda de deasupra căminului și exclamă:

– Vai, arăt ca un clown! Nu știam că mi-am vopsit și fața o dată cu pereții!

– Permiteți-mi! spuse Richard grav, scoțând o batistă din buzunarul de la blugi.

Deși se îmbrăca ușor neglijent, Richard era foarte pedant în privința curățeniei. Muie colțul de batistă în apa unui vas cu flori și începu să ștergă cu grijă petele de pe obrazul lui Polly.

Rosalie era enervată. Nu era deloc nevoie ca Richard să joace rolul unui cavaler – precis vroia s-o impresioneze pe fată. Fața lui Polly era roșie toată când el își termină operația.

– Ți-a spus cineva vreodată ce gene frumoase ai? întrebă el.

Rosalie interveni tăioasă:

– Nu-i da importanță. Este îngrozitor! Ar flirta și cu un stâlp dacă ar avea fustă pe el! Am venit să te întreb dacă ai dori să vii la petrecerea de inaugurare a casei noastre, sâmbăta viitoare. Ora șase treizeci. Cocteiluri, dans... chestii de genul acesta.

– Mulțumesc, zâmbi Polly. Mi-aș dori foarte mult să vin. Mi-e teamă că nu cunosc prea multă lume așa că veți înțelege dacă voi pleca devreme.

– Trebuie să-i cunoști pe unii oameni. Familia Shelton, de exemplu. Va mai fi și Paul, bineînțeles – îl cunoști destul de bine, presupun?

Fără să vrea, Rosalie își auzi vocea ascuțindu-i-se din nou. Și de ce? se întrebă ea nervoasă. De ce să fie geloasă pe această fată în haine vechi, cu fața nefardată și părul neîngrijit? Într-adevăr, Polly arăta rău. Și totuși Richard trebuise să-i facă acel compliment stupid și să-i ștergă fața ca unui copil. Fusesse o greșeală să-l aducă și pe el. Rosalie oftă.

– Rămâneți la o cafea? întrebă Polly. Eu la ora aceasta îmi fac o ceașcă. Este adevărat că este cafea instant, dar este bună și am copt ieri câteva fursecuri...

Fiindcă amândoi încuviințară, Polly plecă și reveni cu o tavă pe care se aflau ceștile și fursecurile. Rosalie își aminti pentru ce venise și, în timp ce-și bea cafeaua și era mai relaxată, abordă subiectul.

Polly fu încântată la culme și faptul că Rosalie îi cerea o favoare îi merse la inimă. Nimic nu i-ar face mai multă plăcere, anunță ea.

– Eu nu sunt prea talentată în nici o privință, dar sunt o bună bucătăreasă. La Waterloo House, când eram în criză de personal, mă ocupam de bucătărie.

– Ai fost crescută într-un orfelinat, bănuiesc? spuse Richard. Te deranjează să vorbești despre asta?

– Deloc? De ce m-ar deranja?

– Doar că... vreau să spun... ai vreo idee cine îți sunt părinții?

– Nici una.

– Niciodată n-ai simțit că ai dori să-i descoperi?

– Nu, spuse Polly cu fermitate.

Rosalie o privi cu curiozitate.

– În locul tău, eu cred că aș vrea să-i știu. M-aș fi întrebat mereu cine și de unde era mama mea.

Polly își înalță bărbia cu agresivitate.

– Chiar nu vreau să știu.

– Înțeleg.

Se lăsă o scurtă tăcere. Apoi Polly spuse:

– De fapt, nașa – domnișoara Bond – m-a întrebat asta prima oară când mi-a propus să vin să stau cu ea... dacă m-am întrebat vreodată cine era mama și am dorit să descopăr acest lucru. I-am spus că nu mă interesează cineva care și-a abandonat copilul așa cum a făcut mama mea. Eu nu aș fi renunțat niciodată la copil dacă aș fi avut, tu ai fi renunțat? se uită ea la Rosalie. Măritată sau nemăritată – dacă aș fi adus un copil pe lume, l-aș și iubit și protejat – n-are importanță cum!

– Bine pentru tine! spuse Richard cu ochii pe fața ei, care devenise frumoasă în ardoarea cu care vorbea.

Polly spuse un pic tristă:

– Nașa era dezamăgită de atitudinea mea. Credea că sunt prea aspră cu mama mea. Spunea că probabil s-a întâmplat în niște împrejurări deosebite. Poate că așa a fost, dar nu-mi voi ierta niciodată mama că m-a abandonat. A prins de îmbrăcăminte mea un bilet în care scria să nu fiu dată spre adopție pentru că va veni și mă va cere înapoi. Dar n-a făcut asta. Puteam fi îngrijită într-o familie, dar când aveam patru ani, am căzut dintr-un leagăn. Am rămas infirmă și nimeni nu vroia să ia o șchioapă. Totuși, nu am dus-o rău. Am supraviețuit, am crescut, nu am fost cine știe ce fericită, dar nici nefericită nu am fost. Și acum, datorită nașei, sunt propria mea stăpână, pot să fac ce vreau, când vreau și încep să-mi apreciez independența.

Rar, Richard spuse:

– Ți-a trecut vreodată prin cap că domnișoara Bond ar fi putut fi mama ta?

Polly era surprinsă. Uimită. Aproape șocată. Se uită la el cu ochi mari.

– Nașa? Mamea mea? Nu era posibil să fi fost. Precis nu era! Ce idee absurdă. Dacă ar fi fost, mi-ar fi spus.

– Nu după ce i-ai spus că nu-ți poți ierta mama pentru că te-a abandonat, interveni Rosalie.

– Nu! Nu pot crede asta. Nici nu se pune problema, spuse Rosalie uitându-se de la unul la altul.

– Dar este cam ciudat că a venit la orfelinat și te-a ales pe tine să-i ții companie, nu crezi?

– Prima dată a venit la orfelinat cu jucării pentru pomul de Crăciun. Era misionar medical și tocmai venise din străinătate, fiindcă domnul Bondsmise îi lăsase White Ladies pe durata vieții, iar căsuța definitiv. Nu vroia să trăiască singură... și căuta o persoană

potrivită... se pare că m-a plăcut pe mine... a venit de mai multe ori la Waterloo House înainte de a mă invita să stau cu ea – trebuia să ne cunoaștem una cu alta. Era de înțeles.

– Era?

Polly sări în picioare și se uită fără să vadă, la câmpurile din față. Nu putea fi adevărat. Nașa. Mama ei? O cuprinseseră remușcările. Dacă era adevărat – ce teribil trebuie s-o fi rănit pe nașa cu declarația ei fermă că nu dorea să descopere cine era mama ei – niciodată!

Realizând agitația lui Polly, Rosalie încercă s-o liniștească:

– Nu te lăsa copleșită. Richard s-ar putea să se înșele.

– Da, bineînțeles, încuviință el. Era doar un gând.

Dar un gând pe care Polly nu și-l putea scoate din cap. La plecare, Rosalie spuse:

– Apropo, biroul acela pe care Paul l-a cumpărat la licitație, eu nu-l vreau așa că el îl pune din nou în vânzare, ca să fie inclus în viitoarea licitație – dacă te interesează.

Polly făcu un efort să fie atentă.

– Biroul? Oh! Da, sunt interesată. Mulțumesc că mi-ai spus.

Urmări perechea frumoasă depărtându-se pe drum, vorbind și râzând împreună, fără să le pese de bomba pe care o aruncaseră.

Nașa, mama ei! Bătrânul domn Bond unchiul ei! White Ladies adevărata ei moștenire! Era posibil?

În loc de un bastrad fără nume, poate că rădăcinile ei erau aici. Polly Bond... (dar Bond nu era numele tatălui ei, desigur) numele de botez al nașei fusese Mary – și Mary era numele agățat pe hainele lui Polly când fusese găsită... Putea să fie! Acum, în loc de a nu vrea să știe, Polly simțea că nu va avea odihnă până nu va afla. Trebuie să existe ceva, undeva, care i-ar putea spune...

Capitolul 7

În acea noapte, Polly nu putu dormi. Se întoarse de pe o parte pe alta, reamintindu-și în continuu discuțiile cu nașa, descoperind noi înțelesuri care la vremea respectivă i se păruseră lipsite de importanță.

Nașa îi spusese întotdeauna că maică-sa avusese un motiv dacă o lăsase pe scările orfelinatului, dar Polly refuzase mereu s-o ierte.

Acum, Polly zăcea fără să doarmă, durând-o capul și inima din cauza remușcărilor pentru intoleranța ei. Presupunând că nașa fusese mama ei și venise să-și ia casa, după douăzeci de ani, copilul abandonat, dar neîndrăznind să declare fetei acest lucru din cauza antagonismului său?

Adesea, nașa spusese:

– Mama ta trebuie să fi suferit să se despartă de tine. Încearcă și iart-o, Polly dragă.

Dar Polly repetase mereu:

– Niciodată! Nu mă interesează mama mea. Dumneata ești mama pe care mi-aș fi dorit-o vreodată.

O liniște să-și amintească aceste vorbe pe care i le spusese nașei. Reuși să adoarmă abia în zori, căzând într-un somn greu.

Se trezi în soarele dimineții și totul i se păru un coșmar. Trebuie să fi fost nebună să se fi luat după vorbele acelui tânăr.

Nașa nu putea fi o mamă necăsătorită! Dar dacă era să te iei după ziare, se întâmplau o grămadă de lucruri neobișnuite cu oameni de la care nu te așteptai...

O apucară din nou gândurile, până când simți că înnebunește. Trebuia să înceteze cu asta! Oricum – adevărate sau false – circumstanțele rămăneau aceleași. Bătrânul domn Bond și nașa fuseseră unicii supraviețuitori ai unei mici familii care se stinsese rapid și acum, amândoi morți, banii bătrânului fuseseră lăsați organizațiilor de caritate, iar banii nașei și casa, ei. Deci, dacă avea vreo legătură de sânge cu familia, era probabil ultima din șir, oricum un membru necunoscut al familiei – cui îi păsa?

Polly își spuse să nu se mai gândească, dar fără să vrea, gândul că exista posibilitatea să aparțină familiei Bond, o îmbărbăta și încânta. Dacă era adevărat, provenea dintr-o familie... și încă una foarte bună.

Ca să-și mai distragă gândurile, dădu un telefon la casa de licitație, interesându-se când va fi pus biroul în vânzare. Era singura mobilă care i-ar fi rămas de la nașa, restul posesiunilor bătrânului fiind vândute o dată cu casa.

Bătrânul trebuie să fi avut ceva împotriva nașei dacă făcuse un astfel de testament. De ce lăsase casa și conținutul acesteia organizațiilor de caritate dacă n-ar fi avut un cui împotriva ei? N-o dezmoștenise de tot, lăsându-i White Ladies doar pe durata vieții, așa încât o străfulgeră un gând – nepoata sa să nu poată lăsa niciodată această casă frumoasă unui copil nelegitim.

Refuzase s-o ierte bătrânul Bond pe nepoata lui? Fusesse un bătrân acrit și bigot care-și trăise viața în singurătate.

Nașa găsisese scuze pentru el. Devenise pornit contra femeilor, fiindcă fata pe care o iubise se căsătorise cu fratele lui, tatăl nașei. Ea era unicul lor copil.

Se întâlniseră prima oară la funeraliile tatălui nașei – când mama ei era deja moartă. Fiind numită în testament, fusese o surpriză pentru ea, spusese nașa. Când venise să locuiască la White Ladies își dăduse

seama că nu putea trăi singură și atunci se hotărâse să-i ofere lui Polly un cămin. Fără nici un interes în privința lui Polly – dar poate nu era chiar așa. Nașa, după ani de zile în serviciul umanității în Orientul Îndepărtat, ajunsese în stare financiară să-și caute fiica pierdută. Putea fi adevărat? Din câte știa despre nașă, aceasta n-ar fi fost capabilă să se fi lansat într-o aventură amoroasă ilicită. Nu-i stătea în caracter... și totuși, Polly se întrebase adesea de ce o persoană așa de veselă și drăguță ca nașa nu s-a măritat niciodată.

Cu capul plesnindu-i de atâta gândire, Polly încălecă pe bicicletă și o porni spre Carchester.

Când intra în agenție, o tânără de la biroul din spate veni la ghișeu. O privi pe Polly cu o totală lipsă de interes.

– Da?

Polly îi explică problema.

– Un birou la licitație? Nu știi nimic despre asta, spuse tânăra. Dar este un afiș pe perete cu obiectele ce vor fi puse la vânzare. Poți să vezi și singură.

– Mă interesez de o anumită piesă de mobilier spuse Polly. Aș vrea să știu data când va fi vândut. Este o piesă antică.

Fata dădu din umeri. Pierzându-și răbdarea, Polly întrebă:

– Nu este nimeni pe aici care să știe ceva?

Părând ofensată, fata se rățoi:

– Ți-am spus! Dacă te uiți la afiș, următoarea licitație este marți. Poți să vezi lucrurile care vor fi vândute, cu o zi înainte. Este în regulă?

– Nu, răspunse Polly. Nu este în regulă. Nu vreau să vin la Carchester să caut anume ceva. Mă interesează doar licitația unui anume obiect.

Se deschise o ușă dintr-un birou interior, din spatele geamurilor ghișeului și Robert Archer scoase capul.

– Care este necazul, Iris?

Comportamentul tinerei se schimbă. Zâmbi condescendent.

– Nimic deosebit, domnule Robert. Această domnișoară se interesează de un oarecare birou. I-am spus să se ducă la vânzarea de marți, că poate îl găsește acolo.

– Și eu i-am spus că nu am timp să mă duc la Carchester la întâmplare, spuse Polly întorcându-se către Robert. Poate mă poți ajuta. Erai la licitație când a fost scos la vânzare acel birou care a fost vândut domnului Paul Denham de la White Ladies, acum câteva săptămâni.

Robert înaintă.

– Acum îmi amintesc de dumneata! Te-am remarcat la vânzare. Iris, mă ocup eu de asta... Ești Polly Pretty!

Iris se retrase bosumflată la mașina de scris, evident geloasă pe prietenia tânărului Archer față de cineva căruia ea nu-i dăduse nici un fel de importanță. Iris se amoretase de nepotul șefului firmei și voia să-l impresioneze cu eficiența ei. Nu putea crede că această fată îmbrăcată neglijent, în pantaloni și bluză, era un client influent, totuși domnul Robert, sprijinit de ghișeu, vorbea cu ea acum cu o voce prea joasă pentru a putea fi auzit.

Polly spunea:

– Bănuiesc că dumneata ai arătat-o pe doamna Hammett domnului Denham ca fiind eu.

Râseră amândoi, el cu o oarecare jenă.

– Nu venisem aici de multă vreme. Am întrebat un puști dacă știa o domnișoară Pretty și el a indicat-o pe zdrențăroasa aceea bătrână... Cred că a făcut o glumă.

– Fii atent, îl avertiză Polly. Acea bătrână zdrențăroasă, cum i-ai spus, se întâmplă să locuiască la mine.

Robert își duse mâna la gură.

– Oh, Doamne! N-am știut! Îmi cer scuze.

Polly zâmbi, iertătoare.

– N-are importanță. Acum să trecem la afaceri. Poate îți amintești biroul acela micuț, la care am licitat eu și domnul Denham?

- Cu siguranță!
- Logodnicei lui nu-i place, așa că a fost trimis din nou la vânzare. Aș vrea să licitez din nou pentru el, dacă se poate.
- Robert dispăru în birou și se întoarse.
- Așa este, spuse el. Va fi inclus în viitoarele obiecte de marți.
- Vai! spuse Polly. Tocmai mi-am amintit.
- Ce s-a întâmplat?
- Voi fi în Carchester în acea zi, dar nu pot veni la licitație. Am o mică prietenă care sosește de la Londra și trebuie să fiu la gară la ora trei.
- Dacă-mi spui cât de mult vrei să mergi, pot aranja cu cineva să liciteze pentru dumneata, spuse Robert.
- Poți? îl privi Polly, ușurată. Mai bine decât să licitez eu singură.
- Mă pot lăsa dusă de val și licita mai mult decât îmi pot permite.
- Îți voi telefona rezultatul, spuse Robert. Și vei trimite cecul atunci. Poți să-ți iei biroul dacă îl obții?
- Mi-e teamă că nu. N-am telefon și nici mașină. Voi aranja eu ceva.
- Dacă obții biroul, ți-l voi căra eu după orele de serviciu, cu rabla mea.
- Fu rândul lui Polly să fie jenată.
- Drăguț din partea dumitale, dar de ce te-ai deranja?
- De ce nu? Fac o plimbare plăcută la țară.
- Trebuie să mă lași să plătesc benzina.
- Mă jignești.
- Dar... dar de ce m-ai ajuta pe gratis? Întrebă Polly suspicioasă, ca de fiecare dată când cineva se arăta amabil cu ea.
- Dacă mi-ai oferi o ceașcă de ceai sau de cafea, sugerează Robert, ar fi o compensație suficientă. Nu cunosc prea multă lume și prietenii unchiului meu nu sunt exact de vârsta mea – și mătușa mă prezintă unor ființe plictisitoare. Pot veni?
- De ce nu? spuse Polly, cucerită de pretinsa lui singurătate. Dar să știi că s-ar putea și eu să fiu plictisitoare.

– Voi risca, anunță Robert, ezită, apoi îndrăzni: și dacă nu obții biroul, pot veni oricum?

Polly răspunse cu o lucire glumeață în ochi:

– Ar fi interesant să aflu ce s-a întâmplat și prețul obținut.

– E-n regulă, spuse Robert. Și cum merg lucrurile la White Ladies?

Polly strâmbă din nas.

– Sunt ca un ghimpe în coasta lor. Vor să le vând lor căsuța. Domnul Denham părea să creadă că nu va fi greu. Nu știu de unde a preluat ideea.

– Ca să fiu sincer, mărturisi Robert, aproape făcusem vânzarea când am descoperit căsuța. Nu vroiam ca el să renunțe și l-am convins că s-ar putea aranja o vânzare, dar apoi a refuzat. Dar sunt convins că vei renunța la căsuța nu peste mult timp.

– Ce te face să crezi asta?

– Ești prea tânără ca să te îngropi de vie. Într-o zi, vei pleca.

– Du-te în lume. Vezi viața. Ia-ți o slujbă. Fă-ți o carieră. Călătorește... am mai auzit asta, spuse Polly. Toți încearcă să mă grăbească, dar o voi face la timpul potrivit și nu înainte.

– Da, bineînțeles, păru Robert jenat. Nu mă amestec în treburile dumitale. Doar că este păcat... o fată drăguță să trăiască singură...

Cuvintele lui o făcură pe Polly să se îmbujoreze. Din povestiri știa că fusese un bebeluș drăguț, dar simțea că nu merita să i se spună drăguță, la vârsta asta. O flata bineînțeles, dar cel puțin el vroia să se facă plăcut, ceea ce îi plăcea.

– Bine, trebuie să plec, anunță Polly luându-și geanta și să știi că nu sunt chiar singură. O am pe doamna Hammett și săptămâna viitoare pe această mică prietenă a mea care vine pentru două săptămâni.

– Îmi pare bine să aud, spuse Robert. Ți-am cunoscut motanul când am fost cu domnul Denham acolo.

– Whiskers este un prieten al meu, râse Polly. O pisică de caracter.

– Am constatat.

El scoase o hârtie și scrisse prețul pe care era pregătită tânăra să-l ofere pentru birou.

– Sper să-l obții, spuse el. Îmi amintesc piesa. Un birouaș foarte drăguț.

– Nașa – adică domnișoara Bond, îl folosea frecvent. Vreau să am ceva care să-mi amintească de ea.

Când Polly plecă, Iris întrebă:

– Nu era fata care locuia la vechea casă din Little Dadsbrook?

– White Ladies? Da. De ce?

– Au fost ceva bârfe în legătură cu ea.

– Eu nu știu prea multe, sunt nou pe aici. Și las-o baltă! În afacerile noastre nu trebuie să auzim sau să vorbim nimic.

Iris clătină din capul ei blond.

– Îmi pare rău, mă scuzi. Credeam că te-ar putea interesa, mai ales că păreai foarte interesat să vorbești cu ea. A fost abandonată pe treptele unui orfelinat. Copil neligitim, probabil. A fost nostim că domnișoara Bond a adus-o să locuiască împreună cu ea.

– Nu găsesc nimic nostim, replică Robert.

– Nu este populară. Prea rezervată – și cine este să se țină așa de distantă...?

Dar Robert intrase în biroul lui și închisese ușa.

În acea seară, doamna Hammett îi spuse lui Polly:

– Ceea ce ți-ar trebui, dragă, este un cățeluș.

Polly păru surprinsă și într-un fel amuzată. Doamna Hammett își lăsase jos bereta, își desfăcuse părul și arăta altfel decât de obicei. Era întâlnirea ei săptămânală de whist și-și aștepta o prietenă care mergea cu camioneta bărbatului ei. Purta o fustă bleumarin și un tricou bleu brodat. Nici Paul Denham și nici Robert Archer n-ar fi recunoscut-o. Nu mai arăta ca o zdrențăroasă.

– Ți place tricoul meu? continuă doamna Hammett. L-am luat de la talciocul de săptămâna trecută. Sper să nu vină și fetele Shelton, fiindcă tricoul a fost al domnișoarei Sally. Este prea extravagantă domnișoara Sally, câte lucruri aruncă, aproape nepurtate... Cu atât

mai bine pentru mine! Domnișoara Jane, acum lucrurile ei nu mi se mai potrivesc. Prea mare la bust. Ea a pus ochii pe domnul Richard, dar el încearcă să scape de ea. Prea multe fete se țin după el. Uite, și proasta de Lilly este moartă după el. Se miorlăie de câte ori pune ochii pe el. O să vorbesc cu ea să-și bage mințile în cap.

– Ce te face să crezi că ar trebui să am un cățeluș, Hammy? întrebă Polly.

– Pentru companie și protecție, spuse doamna Hammett cu fermitate. Ben Shand de la ferma Gate are o cățea de rasă care a născut corcitură. Este foarte furios și spune că ar da căței oricui le va oferi un cămin bun și m-am gândit la tine, draga mea. Căței arată ca niște căței de rasă, dar au picioarele mai lungi ca mama lor. După părerea mea nu este mare diferență, dar Ben spune că nu-i poate vinde fiindcă nu sunt de rasă pură.

– Este o idee, păru Polly interesată. Lui Judy i-ar plăcea un cățeluș și eu m-am gândit întotdeauna că mi-aș dori un câine.

– Era un câine bătrân și la domnul Bond, dar după ce a murit, domnul Bond nu a vrut altul.

Polly ezită.

– Hammy – tu știi istoria familiei Bond. Ai lucrat pentru bătrân dinainte de a te mărita, nu-i așa?

– Și m-am întors după ce bietul meu soț a murit de acea epidemie de gripă.

– Știu. Spune-mi... ai auzit vreodată dacă nașa a fost logodită sau căsătorită?

Doamna Hammett scutură din cap.

– Bătrânul nu avea de-a face cu acea parte a familiei.

– Păcat.

– Viața este prea scurtă, spuse doamna Hammett, ca o familie să se destrame. Era greu pentru partea bătrână. Singurătate. El s-ar fi putut

împrieteni cu domnișoara Bond, din punctul meu de vedere. Nu a fost vina ei că el vroia să se însoare cu maică-sa. Era cea mai drăguță și bună doamnă. Doar știi asta.

– Da, știu, răspunse Polly, apoi încercă din nou. A existat vreun motiv special pentru care domnul Bond nu i-a lăsat nașei White Ladies?

– Nu am de unde să știu, dragă, clătină doamna Hammet din cap. N-am știut nimic despre ea până când a venit aici la citirea testamentului. Era ultima din familie și acum a murit și ea, biata doamnă. Trist. Foarte trist.

Polly își spuse în sine: „Poate că nu ultima din familie. Poate eu sunt ultima și dacă mă mărit și o să am un copil – chiar dacă numele s-a dus – va purta în continuare sângele...“ Se simți entuziasmată de perspectivă. Brusc tânji să se mărite și să aibă o familie, se trezi nerăbdătoare de promisa vizită a lui Richard. Sperând că va obține biroul pentru ea, bucuroasă că va veni s-o vadă, dorind dintr-o dată să fie cu oameni din propria ei generație.

– A venit camioneta! spuse doamna Hammett și se ridică spunându-i lui Polly că ar trebui să meargă și ea.

Îi spunea asta în fiecare săptămână și încerca s-o convingă pe Polly să participe la partidele locale de whist, însă fata nu vroia niciodată.

– Ce să fac acolo, să ascult bârfele? îi replicase Polly de fiecare dată.

Partidele de whist erau pentru femei de vârstă mijlocie. Tinerii din sat se duceau altundeva – la cinema sau cafenelele din Carchester, ori la clubul local pentru tineri când venea câte o formație pop.

Nu avea nimic în comun cu prietenele doamnei Hammett și se întreba dacă se va simți bine cu musafirii celor două Beatty, la petrecerea de inaugurare. Polly aștepta cu teamă și nerăbdare această ocazie și spera că Robert Archer va veni. Va fi sigură atunci că va avea un tovarăș de seama ei.

În dimineața următoare, Rosalie se prezentă la prima lecție de făcut prăjituri.

– Sunt trei lucruri de bază, îi spuse Polly. Respectarea cantităților, bătutul ouălelor, amestecarea propriu-zisă. Ce-ar fi să începem cu fursecurile pietre, sunt mai ușoare?

– Probabil chiar ar fi ca niște pietre dacă le-aș face eu, râse Rosalie.

Ea se echipase cu un șorț de nailon imaculat, își strânsese părul negru cu o panglică lată, galbenă și arăta ca o imagine de la televiziune, după cum îi spuse Polly.

– Paul a avut ideea, spuse Rosalie. Așteaptă eforturile mele la ceaiul de după-amiază. Ba chiar mi-a propus să-mi fac singură tortul de nuntă. Cred că a fost doar o glumă totuși. A fost comandat la o firmă foarte mare.

Polly punea făina, stafidele, ouăle, laptele, într-un vas mare.

– Trebuie să-ți dau banii pe ingrediente, spuse Rosalie.

– Nici gând.

– Dar insist.

– Să nu ne certăm pentru asta. Poți aduce ingredientele din propria voastră bucătărie, săptămâna viitoare. Sau vin eu la tine și le coacem la White Ladies.

– Nu, te rog, replică repede Rosalie. N-aș vrea să mă privească doamna Lafferty. M-aș simți complet proastă. De fapt, sunt cam proastă în arta bucătăriei. Sunt mai bună la alesul îmbrăcăminte. Îmi place să mă asortez.

– Te îmbraci frumos, spuse Polly. Ai cele mai drăguțe lucruri. Și mie îmi plac hainele, dar nu mă obolesc să mă aranjez.

– Văd asta, apoi adăugă în grabă, n-am vrut să spun. . . arăți foarte drăguț, Polly râse.

– E-n regulă! Nu te scuza. Cel mai des arăt catastrofal. Presupun că este din cauză că nu am pentru cine să mă îmbrac. Vreau să spun că sunt singură majoritatea timpului, nimeni nu vine la mine și aceiași pantaloni vechi și un pulover sau o bluză mă scutesc să mă mai deranjez.

Richard îi spusese Rosaliei după ce o cunoscuse pe Polly, că dacă s-ar îngriji puțin, ar arăta mult mai bine.

Acum, Rosalie o privea atentă pe Polly, încercând s-o vadă prin ochii lui Richard... poate și ai lui Paul. Piele netedă, ochi frumoși cu gene lungi, așa cum menționase Richard, și păr drăguț. Dar era mai înaltă ca Rosalie și totuși atrăgătoare, păcat că schiopăta când mergea.

Devenind conștientă de privirea intensă a Rosaliei, Polly întrebă:

– M-am murdărit din nou pe față?

– Sigur că nu, își întoarse Rosalie privirea. Începem?

Fursecurile numite pietre, se dovediră un succes.

– Vezi? Nu-i mare lucru! spuse Polly.

Rosalie, cu obrajii îmbujorați de la cuptor, arăta încântată ca un copil.

– Chiar sunt bune, nu-i așa? strigă ea gustând dintr-unul. Să vezi ce o să zică Paul și Richard când o să le mănânce! N-o să mai rămână nimic.

Plecă mulțumită, cărând o tavă mare cu fursecuri, lăsând-o pe Polly să curețe, ideea de a o ajuta netrecându-i prin cap.

Data viitoare, hotărî Polly, o s-o facă să rămână și să spele tot ce s-a murdărit, dacă vrea să ajungă o bună gospodină. Dar lui Polly îi făcuse prea multă plăcere dimineța lor împreună.

Rosalie fusese fermecătoare și prietenoasă, așa cum spusese Paul. Nu-i venea să creadă că este aceeași fată cu cea pe care o auzise prin fereastră, ținând... „o fată de nicăieri, un bastard crescut într-un orfelinat“.

După ce termină de curățat și mănă ceva, Polly își aminti de cățel și se duse peste câmpuri la ferma Gates. Știa că Judy și Whiskers vor fi încântați să aibă un tovarăș de joacă.

Veni ziua licitației. Polly se duse la Carchester cu autobuzul s-o ia pe Judy de la gară. Drumul de la Londra, fetița îl făcuse fiind dată în

grija unui pasager. Fetița sosi plină de entuziasm și vorbi tot timpul în autobuzul care le ducea la Little Dadsbrook. Polly râse și ascultă, încercând s-o potolească.

Tatăl fetei era plecat pe mare, iar maică-sa murise de doi ani. Fusesse lăsată în grija orfelinatului și probabil urma să rămână acolo până va crește și-și va putea lua o slujbă.

Avea șapte ani și era o fetiță drăguță, cu păr castaniu legat în coadă de cal și un năsuc cârn.

Fu încântată de cățelușul negru, grăsuț și mătăsos, și se împrieteni cu Whiskers, care rămase rezervat, dar se lăsă mângâiat.

– Ce căsuță drăguță! Este super, strigă Judy uitându-se în jur cu ochi strălucitori.

– Foarte mică, spuse Polly. Dormitorul tău este mai mic decât un dulap. Dar am încercat să-l fac frumușel. Vino să vezi.

Judy fu cucerită. Îi plăcea camera ei cu vederea spre copaci și câmpuri, pereții galbeni și cuvertura cu margarete și un covor moale și verde.

– Este nemaipomenit! exclamă Judy. Nu-mi place linoleumul, fiindcă este alunecos.

– Am pus covorul special pentru tine. Știam că-ți va plăcea. Sper că nu o să-ți fie dor de dormitorul tău maro.

– Îmi place, repetă Judy, fiindcă am o cameră doar a mea.

– Și eu sunt la ușa alăturată, spuse Polly, arătându-i celelalte camere. Doamna Hammett doarme vizavi, iar baia este la parter. Acum cred că ai vrea un ceai.

Judy deschise valjoara pe care o adusese cu ea și scoase o păpușă cam jerpelită pe care și-o puse pe pat. Avea păpușa de când avea doi ani și era cea mai prețioasă avere a ei, de când maică-sa trăia și locuia într-o casă, iar tatălul venea din când în când de pe mare și-i aducea lucruri. Păpușa fusese un dar de la tatălul ei și într-o zi, când va crește suficient ca să întrețină o casă, vor avea din nou un cămin, îi spuse ea

lui Polly. Mămica ei nu se va mai întoarce, dar tatăl va renunța la mare când va fi mai bătrân și ea va face curățenie în casă și va găti așa cum făcea mămica înainte de a se îmbolnăvi.

Judy se juca în grădină cu cățelușul, iar Polly pregăti ceaiul. Spre seară, Robert sosi cu biroul. Polly era extaziată.

– Oh, domnule Archer, îmi pare atât de bine!

– Domnul Archer este unchiul meu, eu sunt Robert, îi zise el. Licităția a fost slabă astăzi așa că nu au fost probleme să obțin biroul. Unde să-l pun?

Adusesse biroul cu furgoneta lui și Polly îl ajută să-l pună într-un colț, lângă fereastră. Polly și-o închipui pe nașa ei stând acolo și întocmind liste cu necesitățile casei. Nașa – nu, mama – făcând liste. Polly se obișnuia cu ideea că nașa era mama ei și știa că ar fi dezamăgită dacă nu ar fi fost adevărat.

– Arată bine, nu? întrebă el satisfăcut. Și se potrivește cu casa.

Când Judy, obosită de călătorie, se duse la culcare, Polly îi făcu lui Robert cafeaua promisă, adăugând sandvișuri și prăjituri.

– Tu ai făcut toate acestea? întrebă el apreciativ. Știi cum să ajungi la inima unui bărbat.

Polly se înroși, și când urcă să-i spună lui Judy noapte bună, fetița o întrebă:

– Este iubitul tău?

Polly se înroși din nou.

– Dar cine este? insistă Judy.

– Poate va fi, spuse Polly încet și coborî la parter.

Robert stătu până când doamna Hammett se întoarse de la o altă partidă de whist, apoi își luă la revedere, mai întârziind la poartă.

– Când te pot vedea din nou?

Polly spuse că nu știe.

– Vino cu mine într-o seară! Pentru o plimbare cu mașina, sau la cinema.

– Mi-ar face plăcere. . .

– Bine. Să stabilim, atunci. Ce părere ai de vineri?

Polly răspunse că vineri ar fi bine, fiindcă doamna Hammett nu pleca nicăieri și putea sta cu Judy. Și Robert plecă, mulțumit de succesul serii. Îi făcu cunoscut și lui Iris faptul că va ieși cu Polly, pentru a o opri să-și facă alte gânduri legate de el. O scosese de două sau de trei ori pe Iris și ea nu trebuia să și-o ia în cap.

Iris era o fată draguță, dar nu prea deșteaptă pentru gustul lui Robert. În afară de bărbați, bani și căsătorie, nu avea altceva în cap. Nu era genul lui. O prefera pe Polly care, chiar dacă nu te izbea cu înfățișarea ei la prima vedere, avea ceva deosebit.

Era inteligentă, drăguță și proveniența ei avea ceva misterios. Mai mult, era o bună bucătăreasă, iar pentru un tânăr cu apetitul lui Robert, era o atracție în plus.

De acum, se terminase cu Iris!

În seara inaugurării casei, White Ladies era în fierbere. Polly, în căsuța ei, auzea zgomot de conversații și râsete. Era gata de plecare, însă era timorată.

– Nu pot să intru acolo singură printre invitați, îi spuse ea doamnei Hammett. Nu cred că o să mă duc. Nu-mi vor simți lipsa.

– Nu fi fraieră, cu rochia asta nouă a ta și așa pieptănată, ar fi o prostie să stai acasă.

Polly se gândi că măcar de ar fi venit Robert s-o ia.

Robert, împreună cu mătușa și unchiul, fuseseră invitați la petrecere, dar fiindcă domnul Archer senior era ocupat, mătușa venise

s-o facă pe doamna Beatty să-l invite pe nepotul ei împreună cu o prietenă și o invitasese pe Iris. Nepotul ei fusese furios când afluase de Iris.

– Și crezi că o să mă țin de coada lui Iris toată seara? strigase scandalizat nepotul ei.

– Dar Robert dragă, am făcut-o pentru binele tău. Mi-era teamă că o să te plictisești însoțind o mătușă bătrână. Credeam că o plăci pe Iris. Ai ieșit cu ea de câteva ori.

– Iris este în regulă, îi explică Robert. Dar nu am gânduri serioase în legătură cu ea.

– Bine, dragă, am crezut că-ți va face plăcere. Iris era încântată. Nu putem anula invitația acum.

Robert îi explicase situația lui Polly, care îi spusese că n-avea importanță, se vor întâlni oricum acolo, dar acum, când stătea și asculta muzica, simțea cum curajul o părăsește.

Avusese o grijă în mod deosebit de înfățișarea ei și acum, când se uita în oglindă, putu vedea că eforturile îi erau justificate.

Rochia ei neagră, fără mâneci și cambrată, era prinsă la mijloc cu un cordon auriu. Părul, mătăsos și strălucitor, îi cădea pe umeri ondulându-se ușor la vârfuri. Doamna Hammett și Judy erau impresionate.

– Arăți ca o prințesă, își dădu verdictul Judy.

– Elegantă! Ăsta-i cuvântul, scumpo. Cu adevărat elegantă. Dacă te-ar putea vedea biata domnișoară Bond, ar fi cu adevărat mândră de tine.

– Oh, Hammy, chiar crezi?

– Ei bine, spuse Judy, stând în capul scării în pijama, dacă ai de gând să te duci, du-te, sau musafirii o să mănânce toată mâncarea.

Doamna Hammett râse.

– Nici gând! Au o firmă care le aduce mâncarea – tot felul de tartine cu somon afumat, cârnăciori, pateu, piept de pui și Dumnezeu mai știe ce... cât despre băutură! Să nu mai vorbim.

– Este plăcut să auzi muzică, spuse Judy. Eu o să stau în pat și o să-mi imaginez că ești frumoasa balului, Polly, ca Cenușăreasa.

Polly râse.

– Nu pot să fiu, scumpa mea. Rosalie Beatty este cea mai frumoasă dintre toate... Mă întreb dacă o fi ajuns Robert? adăugă ea neliniștită.

În acel moment, poarta ce ducea spre grădina de la White Ladies se auzi deschizându-se și apoi pași pe scări.

Dar tânărul spilkuit într-un costum negru care intra în cameră nu era Robert, ci Richard.

– Paul s-a gândit că poate te rușinezi să vii singură, așa că am venit să te însoțesc.

Doamna Hammett și Judy rămaseră cu gura căscată de înfățișarea acestui cavaler devastator.

– Ce drăguț din partea lui Paul că s-a gândit la mine! zâmbi radioasă Polly.

Richard îi luă brațul, privind-o cu admirație.

– Arăți într-adevăr nemaipomenit!

Capitolul 8

Dacă zgomotul putea fi socotit un criteriu al succesului, atunci petrecerea de la White Ladies într-adevăr era.

Șampania curgea în valuri, chelnerițele treceau printre oaspeți cu tăvi încărcate, muzica se auzea în fundal, împreună cu sunete de conversație și râsete.

Paul, stând în hol lângă Rosalie, primind invitații, spuse încet:

– Dragă, chiar îi cunoști pe toți acești oameni?

Rosalie râse.

– Pentru o bună publicitate. Este un reporter de la ziarul local, ca și unul de la Londra. Măine vom fi în toate ziarele, păru ea fericită și însufletită.

În acel moment, un flash lumină perechea și un tânăr reporter cu un aparat strigă:

– Încă una. Mulțumesc.

– Ridicol! spuse Paul. Când am consimțit la o inaugurare a casei, nu m-am gândit niciodată la o asemenea înghesuială. Cine sunt toți acești oameni? Habar n-am avut că ai atâtea rude.

Fusesse uimit, când ieșise din birou, la pauza de ceai, să-și vadă salonul plin cu o colecție de străini, predominant femei. Mătuși cu

pălării impresionate, unul sau doi unchi și o doamnă foarte bătrână cu baston și cornet de auzit și care fu prezentată drept „Tanti Hettie” și care se pare că n-ar fi trebuit să vină.

– Toți acești oameni sunt prieteni și rude, care ne întorc vizita, dragule, spuse Rosalie.

– Adică?

– De când am terminat școala, mămica și cu mine am stat pe rând pe la fiecare membru al familiei, încercă ea să-i explice. Era o formă de economie pentru noi și neavând o casă de reședință, fiindcă apartamentul nostru este închiriat, nu le-am putut întoarce ospitalitatea. Unii dintre ei se cam enervaseră. Acum, când au aflat vestea că avem o casă a noastră, au venit cu rândul! Mămica i-a invitat pe unii dintre ei, dar cei neinvitați au auzit de la tanti Eva și au năvălit.

– Dar unde vor dormi – au de gând să rămână aici? întrebă el sec.

– Câțiva dintre ei rămân peste noapte. Va trebui să-i găzduim pe unii dintre ei, dar majoritatea ori s-a instalat la Moorings, ori pleacă acasă la noapte.

– Și eu mi-am imaginat că tu și maică-ta sunteți mai mult sau mai puțin singure pe lume! De unde naiba mi-a venit o astfel de idee?

Ea se uită pieziș la el.

– Nu-i așa că este în regulă, Paul? Că nu te superi? Ai spus că vrei să-mi cunoști rudele și prietenii. Cei mai mulți dintre ei au fost la aniversarea celor douăzeci și unu de ani ai mei.

Paul se uită la ea.

– Atâta timp cât nu se așteaptă să-i întreții, spuse el. Eu nu sunt un milionar, deși tu și maică-ta se pare că așa credeți!

– Dar cu drepturile pentru film și toate celelalte – trebuie că te scalzi în bani! protestă Rosalie.

– Trebuie să ții cont și de impozite. Dacă viitoarea mea carte este un eșec, mă pot întoarce la munca mea în învățământ.

– Paul! Doar nu vorbești serios! exclamă Rosalie, îngrozită.

– De ce nu? Perspectiva este atât de groaznică?

- Să renunți la casa aceasta și la celelalte avantaje?
- Dacă tu și maică-ta mă veți duce la faliment, nu voi avea de ales.
- Cred că glumești, spuse Rosalie.
- Este bine de ținut minte, replică el.

Ea îl privi stingherită, neștiind dacă să-l ia în serios sau nu.

– Nu fi așa de îngrijorată, râse el. Nu sunt încă falit. Tocmai a sosit editorul meu. Vreau să-l cunoști. Și agentul meu este pe aici pe undeva... Presupun că ar trebui să ne ducem să vorbim cu lumea. Văd că a sosit tânărul Robert Archer și Richard și-a găsit o fată splendidă! Cine este blonda aceea, alta din multele tale verișoare?

Pentru o clipă Rosalie înțepeni, apoi spuse fără ceremonie:

– Ca și când nu ai ști. A fost ideea ta ca Robert să se ducă s-o însoțească.

– Dumnezeule! Polly! se minună Paul. Ce a făcut? Sincer, nu am recunoscut-o.

– O rochie nouă, o altă coafură, transformă o fată, spuse Rosalie.

Paul se uită peste capetele invitaților.

– Dar este foarte drăguță.

Polly, stând un pic la o parte, palidă, înaltă și elegantă, arăta ca un crin, se gândi el, printre ceilalți. Richard îi aducea de băut, Richard venea spre ea. Paul păru satisfăcut.

– Bine pentru Polly, spuse el. Se va descurca! Hai, dragă, să mai circulăm.

În următoarea oră, el și Rosalie se mișcă printre oaspeți, prezentându-se. Pe măsură ce trecea timpul, petrecerea se împărți pe grupuri – prietenii lui Paul din Londra, în birou, localnicii în sufragerie, grupul Beatty în salon, urmărindu-se unii pe alții cu atenție, în timp ce tinerii dansau în hol. Tanti Hattie adormi pe scaun și începu să sforăie spre necazul Laurei, care era furioasă pe verișoara Celia că o adusese pe bătrâna ei mamă. Deși nu fusese invitată, Celia îi explică Laurei că nu-și putuse lăsa mama singură și n-ar fi avut nici o scuză să lipsească de la această petrecere. Dar sub influența șampaniei, Laura se mai înmuie.

Toată familia, fără excepție, o felicită pentru norocul care dăduse peste ea și fiica ei. Bineînțeles că Laura le arătase apartamentul ei din aripa de vest a casei și toți spuseră că reușise să se descurce foarte bine. Paul Denham părea un bărbat drăguț, liniștit și lipsit de aroganță – aproape banal – deloc încrezut, dar evident bine situat.

Laura era încântată că, în sfârșit, putuse arăta familiei unde ajunsesse ea.

Dar pentru Robert, petrecerea nu era satisfăcătoare, mai ales că Iris se ținea de el, încât orice conversație privată cu Polly deveni imposibilă. Când holul se eliberă pentru dans, Iris spuse hotărâtă:

– Dansăm?

Robert se lăsa târât, strâmbându-se peste umăr la Polly.

Polly, care refuza să danseze în public din cauza infirmității, găsi un scaun într-un colț și se instalează să observe.

Uitându-se în jur cu nostalgie, se gândi cât de mult se schimbase atmosfera în casă după ce murise nașa. Atunci fusese liniștită și întunecoasă, înțesată de mobile vechi. Acum strălucea de culoare și pulsa de viață. Lumini ascunse puneau în evidență covoarele și draperiile frumos colorate. Mobilierul modern și antic era combinat cu artă și White Ladies căpătase un farmec luxos.

Polly avu un sentiment absurd de mândrie, când se gândi că această casă ar putea fi moștenirea ei de drept.

Tresări și se întoarce la realitate, când îl văzu pe Paul stând lângă ea.

– Hei! După ce te uiți? Vrei ceva de mâncat... sau de băut? Întinse el mâna după paharul ei gol.

– Nu, mulțumesc. Îmi place să mă uit și... să-mi amintesc vechile timpuri.

El se așeză lângă ea. Richard dansa cu Rosalie și Robert era monopolizat de Iris.

– Este de înțeles, spuse Paul. Sper că nu te supără că-ți vezi vechea casă ocupată de străini.

– N-am locuit prea mult aici ca să mă simt posesivă, zâmbi ea. Dar acum, poate că am un oarecare drept să fiu atașată de ea...

Ezită, tânjind să se încreadă în cineva. Cineva sigur. El o privea cu interes.

– Continuă!

Polly spuse:

– Dacă îți spun un secret, juri să nu-l divulgi nimănui?

– Jur, spuse el solemn.

– Ei bine... se aplecă spre el. S-ar putea să mă înșel, dar am motive să cred că mama mea era poate nașa... Ți se pare ideea atât de fantastică?

Acum îi părea rău că-i spusese.

– Nu cred deloc că este fantastică. De fapt, este mai mult decât posibilă. Există vreo fotografie de-a domnișoarei Bond pe undeva?

– Nu seamănă cu ea, dacă la asta te referi, spuse Polly. Dar aș putea să seamănă cu tatăl meu... Oh, las-o baltă! adăugă repede. N-ar fi trebuit să-ți spun, dar revăzând casa, am simțit că-i aparțin... Nu ar trebui să te ocupi de oaspeți? Nu te ocupa de mine, se schimbă brusc tonul ei.

El își dădu seama că își regreta destăinuirea și-i spuse cu blândete:

– Polly, dacă chiar vrei să stabilești identitatea mamei tale, poate te-aș putea ajuta... totuși, mă mir că nu ți-a spus ea însăși.

– Nu avea cum. I-am spus multe lucruri crude, nedându-mi seama...

Îi povesti despre antagonismul pe care și-l formase din fragedă copilărie împotriva unei mame care și-a abandonat copilul.

– Acum, am învățat să fiu mult mai tolerantă. Realizez că există împrejurări partinice, numai că este prea târziu, tremură vocea ei.

– Nu te lăsa copleșită de remușcări. Fiecare avem în trecut lucruri pe care le regretăm. Aflându-te cu ea în ultima perioadă a vieții, trebuie să-i fi produs o mare fericire. Nu ai ce să-ți reproșezi.

Polly își dădu părul pe spate cu sfidare:

– Crezi că sunt o sentimentală, dar cunoști slăbiciunea mea pentru finaluri fericite! Nașa – dacă ceea ce gândesc nu este adevărat – nu și-ar fi abandonat niciodată copilul fără un motiv serios... și mă seacă la inimă când îmi amintesc ce lucruri dure i-am spus.

Ferm, Paul îi spuse:

– Nu trebuie să te autodepășești și mă bucur că mi-ai spus. Când încredințezi cuiva un secret, te mai ușurezi.

– Mulțumesc că m-ai încurajat, spuse ea, adăugând când tăcerea dintre ei se prelungi: te felicit pentru decorarea interiorului. Casa arată fermecător.

– Toate se datorează Rosaliei și maică-sii. Eu am fost prea ocupat, dar știam că vor face o treabă bună.

– Este foarte frumos aici.

El o luă de mână, ridicând-o în picioare.

– Dansăm?

– Nu pot, doar știi, păru ea jenată. Din cauza piciorului...

– Nici eu nu dansez grozav, sau așa îmi spune Rosalie, zâmbi el. Dar mă pot mișca încet în ritmul muzicii și tu poți face la fel. Încercăm?

– Dacă insiști, îi întoarse ea zâmbetul.

El o înconjură cu brațele și o apropie de sine. Ea se simți absurd de rușinată și i se opri răsuflarea. Mișcându-se întâi țeapăna, Polly se relaxă treptat. Deși Paul nu era un bun dansator, avea simțul ritmului.

În brațele lui, Polly se simți ghidată cu fermitate, și, după câteva sovăieli, prinse și ea ritmul și începu să-i facă plăcere.

Când se opri muzica, ea aplaudă entuziastă împreună cu ceilalți.

– Cine a spus că nu poți dansa? o privi Paul.

– Nu poți riposta, zise Polly. Tu ai înfăptuit un miracol.

Când muzica se porni din nou, ea adăugă:

– Sunt multe alte persoane cu care ar trebui să dansezi...

– Deloc! Mie îmi place să dansez cu tine. Ție nu?

– Ba da, dar...

Un flash și un tânăr cu un aparat de fotografiat luă un instantaneu lui Paul cu eleganta față blondă în brațe. O să afle mai târziu cine era, se gândi fotograful. Rosalie, dansând cu Richard, văzu incidentul și se încrunță.

– Polly nu poate dansa și Paul nu este prea bun dansator. De ce s-or fi dând oare în spectacol?

– Se descurcă bine. Concentrează-te asupra partenerului tău, ripostă Richard. Ți amintești orele de dans când eram copii? Și femeia aceea cu o față de cal care ținea lecțiile?

Chicotind împreună, Rosalie nu-l mai urmări pe Paul și se strânse mai mult lângă Richard, închizând ochii când el își lipi obrazul de al ei.

– Oh, Rosalie, șopti el devenit dintr-o dată serios, de ce ai făcut-o?

– Ce am făcut?

– Te-ai logodit.

– Știi de ce! răspunse ea încet.

Richard se uită disperat la Rosalie.

– Hai afară, spuse el. Trebuie să-ți vorbesc.

Dispărură amândoi în grădină. Acolo, el începu imediat:

– Acești oameni..., acest decor, nu ți se potrivesc, Rosalie. În mai puțin de un an, o să te plictisești de moarte. Scapă cât ai timp. Vino cu mine în Australia. Tanti Laura te-a transformat într-o păpușică răsfățată. Te iubesc, Ros, și tu mă iubești pe mine.

– Ssst, spuse ea. Richard, nu trebuie...

Încercă să se eschiveze sărutului lui, dar el o prinse în brațe și o strânse.

– N-ar fi trebuit să te întorci vreodată! strigă ea încercând să se elibereze.

– Încă mă iubești. Știu că mă iubești. Ce-o să ne facem?

Rosalie tremura, dar vocea îi rămase fermă.

– Nimic, bineînțeles. Ce putem face?
 – Ți-am spus. Vino cu mine în Australia.
 – Nu pot renunța acum la toate acestea, arată ea în jur. Și trebuie s-o am în vedere și pe mămica...

– Mămica, o maimuțări el cu amărăciune. Da, să n-o rănim pe biata mămica! Ea vine întâi și pe urmă restul. Întotdeauna. De ce nu fugi cât nu este prea târziu?

Rosalie veni înapoi în brațele lui.

– Richard... te iubesc. Dar nu trebuie să facem nimic nebunesc. Îl iubesc și pe Paul, înțelegi...

– Nu ca pe un iubit. Este doar tatăl de care nu ai avut parte în toți acești ani de dominație ai maică-tii, spuse Richard cu abilitate.

– Nu știu nimic despre asta, rosti Rosalie. Nu prea mă pricep la psihologie, sunt îngrijorată doar de ceea ce simt și de când te-ai întors în viața mea, nu mai știu încotro s-o apuc.

– Biată micuță, spuse el mai calm. Împinsă încolo și încoase de toți. Voi pleca. Te las în pace, dacă asta vrei. Chiar vrei?

Ea își vârî brațul sub al lui.

– Nu-ți cer să mă înțelegi, fiindcă nu mă înțeleg nici eu. Țin la voi amândoi, dar în feluri diferite. Tu-mi oferi exaltare și entuziasm, el devotament și siguranță.

– Și tu umbli după siguranță! Ce placidă poți fi! Siguranță la vârsta ta?

Rosalie vru să-i reamintească lui Richard că această căsătorie cu Paul asigură siguranță și pentru mama ei, dar știa că el o va lua în râs. Atât Richard cât și Paul insistau să nu se lase dominată de maică-sa. Gândul de a fugi și a începe o viață nouă într-o țară nouă cu primul ei iubit o umplea cu un amestec de teroare și de încântare.

Încercă să-și închipuie existența fără mama care s-o ghideze și să pretindă să fie ascultată, și simți o înțepătură de remușcare, fiindcă perspectiva i se părea atrăgătoare. Dar era și temătoare, fiindcă maică-sa

avea dreptate în tot ce făcea și își spunea și dacă ea, Rosalie, fugea pentru a-l însoți pe Richard în noua lui viață, cum putea fi sigură că va fi un succes?

Ca și cum i-ar fi citit gândurile, Richard îi spuse:

– Ar trebui să-ți încerci norocul, dar să nu-ți imaginezi că am trăi în sălbăticie. După cum știi, unchiul Fergus are un lanț de hoteluri. Pentru început, mi-a oferit conducerea unuia dintre hotelurile mai mici. Nu te-ai plictisi acolo, Rosalie, vin tot felul de oameni interesanți și ai putea lucra ca recepționeră, cu jumătate de normă.

– Mi-ar plăcea, spuse ea, interesată brusc. Întotdeauna am visat o slujbă în care să întâlnesc oameni, dar mămica a spus...

Ea se opri brusc.

– Plajă, bronzare, surfing, continuă Richard. Știi ce viață este acolo și dacă unchiul Fergus a prins drag de tine, va fi de acord cu căsătoria noastră, o știi.

Rosalie oftă.

– Pare nemaipomenit, Richard, dar nu o pot face. Nu sunt destul de crudă și de curajoasă ca să-i las baltă pe mămica și pe Paul.

– Dar mă iubești?

– Așa cred.

– Crezi? întrebă el jignit.

Ea nu răspunse.

– Este o chestiune privind întreaga ta viață viitoare și tu nu poți lua o hotărâre singură! Dacă mămica ți-ar spune să te măriți cu mine ai face-o într-o clipită, nu-i așa?

Ea încă nu răspunse.

Richard o prinse de umeri și o scutură.

– Nu-i așa?

– Mă doare, țipă ea.

El își lăsă mâinile jos.

– Nu te voi mai deranja. Mă întorc la Londra cu primul tren mâine dimineață sau poate chiar în astă noapte. Dacă vrei să iei legătura cu

mine, știi adresa mea de acasă, unde voi fi până mă imbarc. Te iubesc, Rosalie. Nu uita asta și gândește-te serios la genul de viață pe care îl vei avea în acest loc și cât de mult te-ai distra fiind împreună cu mine. Asta-i tot ce am avut de spus. Nu știu de ce mă preocupă...

Făcu stânga-mprejur și o părăsi, ducându-se să-și înecă supărarea la barul instalat într-un colț al holului.

Mult mai târziu, când vru să plece, Polly fu trasă de mână de Richard.

– Nu pleca, o rugă el. Vreau să vorbesc cu tine. Trebuie să vorbesc cu cineva. Mă simt îngrozitor.

Polly ezită.

– Ce s-a întâmplat?

– Iubita mi-a dat papucii, spuse el.

– Mi-e greu să cred, zâmbi ea.

– Este adevărat. Fii fată bună. Stai cu mine la un păhăruț. Dacă plec așa de aici, mi-aș supăra mama, aș șoca-o pe mătușa mea, fiindcă m-am îmbătat. Fii drăguță cu mine, Polly. Te rog.

Polly simți disperarea în spatele frivolității lui. Era mai mult decât băut, gândi ea. Refuză un pahar de la el, iar acesta, umplându-și din nou paharul cu gin, îl luă cu sine și ieșiră amândoi în grădină. Se așezară în întuneric pe banca de sub dud și brusc, Richard începu să înjure.

Polly îi spuse că dacă asta era tot ce avea de spus, pleacă acasă și se ridică hotărâtă în picioare. El dădu paharul pe gât și înainte ca ea să plece, se ridică în picioare, clătinându-se.

– Dacă vrei să intri la mine, îți fac o cafea tare, îl pofti ea.

Îi luă brațul, îl conduse în casă și-l așeză pe un scaun. El era alb ca varul la față și arăta incredibil de tânăr. Polly simți o dorință maternă de a-l ciufuli.

– Vara ta? întrebă ea încet, în timp ce-i aducea cafeaua. Sau nu ar trebui să întreb?

– Întreabă. De ce nu? Sigur că este vara mea! Dar se va mărita cu Paul Denham din cauza bunurilor lumești pe care i le poate oferi! Dar și eu sunt acum în curs de realizare... dacă măcar ar fi așteptat...

Înghiți cafeaua treptat și mai ceru una...

– Este bună. Și tu ești bună. De ce nu m-am putut îndrăgosti de o fată cumsecade ca tine în loc de o mică idioată fără minte...

Vocea i se pierdu într-un mormăit, își lăsă capul pe spătarul scaunului și ațipi.

Polly spălă ceștile de cafea, întrebându-se dacă Rosalie știa cât de mult ține acest băiat la ea și dacă Paul avea vreun habar.

– Draga tanti Laura este în căutarea unui tichet de masă, mormăi Richard, deschizând ochii când ea se întoarse. Rosalie a fost scoasă la vânzare, de ani întregi, pentru cine oferă mai mult și acum tipul ăsta de scriitor a cumpărat-o. Este dezgustător.

– Sunt sigură că va fi foarte bun pentru ea, spuse Polly.

– Bun! se strâmbă Richard, ridicându-se. Cred că trebuie să mă schimb, să-mi iau scuterul și s-o șterg. Nu o voi mai vedea pe Rosalie. Mulțumesc pentru cafea și pentru că ești cumsecade. O să-ți trimit o ilustrată din Australia.

Pe neașteptate, o trase în brațele lui, murmurând:

– Se poate?

O sărută pe buze, apoi se întoarse și plecă din grădină.

În timpul acesta, Rosalie ieșise din camera ei și-și aștepta mama. Laura oftă ușurată când coborî la parter, deoarece atât Richard cât și fiica ei dispăruseră de o vreme.

– Rosalie, unde ai fost? Oamenii încep să plece și te caută să-ți spună la revedere. S-a întâmplat ceva? spuse ea cercetându-i fața.

– Oh, mamă, nu te îngrijora.

– Pari supărată. Dacă Richard te deranjează, o să-i spun să plece, spuse Laura punând degetul pe rană. Este mai egoist și mai iresponsabil decât am crezut, dacă încearcă să te tulbure la această oră târzie.

– Richard nu este egoist.

– Atunci, gelos. Sigur că-l râcăie să te vadă atât de fericită și atât de bine aranjată, dar tu nu trebuie să te lași impresionată.

– Nu, mamă.

– Bine, fugi și du-te la Paul. Editorul lui tocmai a plecat. Un om așa de fermecător. Am auzit ceva despre un turneu de conferințe pentru Paul, în America, în toamnă, continuă Laura. Ar fi drăguț să mergem cu toții. Folosește-ți influența, dragă. Eu n-am mai fost în America.

Turnee de conferințe în America... nu avea nici o atracție pentru Rosalie în acel moment, ea visa la cu totul altă țară... Plajele însorite ale Australiei, ea și Richard bronzati, fără mămica și Paul pe cap... Își alungă brusc gândurile.

Sigur că nu-l va lăsa niciodată pe Paul. Lucrurile merseseră prea departe...

Paul veni lângă ea când traversa holul.

– Unele dintre rudele tale așteaptă să le spui la revedere.

– Așa cred și eu. Toți cred că a fost o petrecere minunată. Ți-a plăcut? Încercă ea să zâmbească.

– Nu prea, dădu el din umeri. Înghesuiala nu este genul meu. Nu poți vorbi cu nimeni cum trebuie. Ideea mea de seară reușită este o masă cu maximum opt oameni cu conversație inteligentă, care să te amuze și să te stimuleze.

Rosalie avu o strângere de inimă. Ideea lui Paul despre o petrecere reușită i se părea mai mult decât plictisitoare, „opt oameni cu conversație inteligentă...”

– Din nefericire, eu nu sunt deosebit de inteligentă. Vreau distracție, nu conversație banală cu bătrâni banali.

Paul zâmbi și o luă de mijloc.

– Îmi dau seama că va trebui să ne educăm unul pe celălalt, spuse el. Te voi învăța cum să apreciezi o bună conversație și tu o să mă înveți cum să mă distrez.

– M-am distrat în seara aceasta, spuse Rosalie. Richard este nostim. Uneori... răsuflă ea adânc... mi-aș dori să semeni mai mult cu Richard.

Paul își retrase brațul.

– O să-ți lipsească acel tânăr.

– Da.

– Când are de gând să plece?

– De dimineată, rosti ea amărâtă.

Paul o privi mai îndeaproape.

– Dacă plecarea lui te supără, de ce nu-i ceri să mai rămână?

– Nu te-ar deranja? îl privi ea cu ochi mari.

– De ce? Am încredere în tine, Rosalie.

Continuă să meargă în tăcere spre ușa din față, unde se strânsese un grup de musafiri. Rosalie își dori ca Paul să nu fi spus că are încredere în ea. Dacă ar fi obiectat în legătură cu prezența lui Richard, s-ar fi simțit justificată să-i spună, dar așa se simțea jenată.

Brusc, își dori ca Richard să fie plecat și lucrurile să reentre în normal.

Când se îndepărtă ultima mașină, Paul propuse o plimbare prin grădină.

– Nu am fost împreună toată seara, spuse el.

Rosalie continua să se întrebe ce face Richard, unde plecase. Dar nu o va părăsi fără să-și ia rămas-bun.

Paul îi cuprinsese umerii și o luă pe pajiște. Printre frunzele dudului se zăreau luminile căsuței lui Polly. Draperiile nu erau trase în camera de zi a lui Polly și Rosalie țipă brusc:

– Uite! Uită-te acolo! Repede, Paul. Repede! Trebuie să intervenim.

El o trase înapoi.

– Doar n-o s-o strigi pe Polly acum.

– Dar nu ai văzut? Richard este înăuntru. Cu Polly! O sărută! Este îngrozitor! Îngrozitor! Richard nu are dreptul...

Își ieșise din fire, incapabilă să accepte imaginea lui Richard cu Polly în brațele lui. Nerăbdătoare să distrugă imediat această scenă, într-un fel... oricum...

Paul o privea uimit.

– Ce-i cu tine, Rosalie?

– Nu este drept! strigă ea disperată.

– Ce este rău într-un sărut de noapte bună? Întrebă el calm. Nu face parte din ceea ce numești tu distracție? Hai să mergem.

Ea se opuse cu violență.

– Nu trebuie să-i lăsăm împreună. Nu este cinstit, îți spun. Nu este corect pentru Polly. El nu este serios, Paul. O să plece. O s-o supere, el doar se distrează.

– Nu este treaba noastră.

– Dar Polly? Credeam că-ți pasă ce i se întâmplă ei.

– Din câte am văzut, Polly este în stare să-și poarte singură de grijă. În afară de asta, puțină dragoste este tot ceea ce are nevoie. Îi va face bine.

– Cum poți vorbi așa? țipă Rosalie, îndreptându-se spre poartă. Polly este neajutorată. Stând acolo cu draperiile neînchise și permițându-i lui Richard s-o sărute așa... El a băut probabil prea mult și ea îi dă apă la moară.

– Chiar nu văd de ce faci atâta scandal, începu Paul.

– Nu vezi! strigă Rosalie. Ești prea orb să vezi ceva! Închis în blestematul ăla de birou vechi, scriind despre oameni care nu există, orb la nevoile celor care trăiesc...

Acum plângea, cu inima zdrobită că Richard își găsisese consolarea atât de repede după scena care avusese loc între ei.

Paul o ridică în brațe și o duse în chioșc, o trânti pe banca dinăuntru și se așeză în fața ei, blocându-i scăparea.

– Acum, spuse el supărat, îmi spui exact despre ce este vorba?

Rosalie căută o batistă și negăsind-o, o luă pe a lui. Își șterse ochii, dar nu răspunse. Paul continuă imparțial:

– Să fiu închis în acel „blestemat de birou“ toată ziua, scriind despre oameni care nu există, se întâmplă să fie meseria mea. Modul în care îmi fac banii. Dacă nu-ți place, este rău. Dacă te-ai răzgândit să te mai măriți cu mine, Rosalie, spune-mi-o. M-am aranjat în ultimul timp într-un fel sau altul și-mi pare rău că am fost orb la nevoile tale; dar dacă nu-ți surâde un scriitor ca soț, mai bine să anulăm totul.

Rosalie ieși din starea de isterie. Încetă să plângă și-și veni în fire.

– Îmi pare rău, Paul. Nu știu ce m-a apucat, începu ea.

Supărat, Paul vorbi mai departe:

– Dacă vederea vărului tău sărutând o fată te-a înnebunit, înseamnă că trebuie să fie ceva greșit în logodna noastră.

– Oh, nu, Paul! Nu dragule. Doar că... este posibil să iubești doi oameni în același timp? întrebă ea gânditoare.

– Asta este problema ta?

– Într-un fel. Nu știu. Presupun. Dar o dată Richard plecat, va fi bine.

– Așa crezi?

– Sunt sigură! reuși ea să zâmbească, dar el nu-i răspunse la zâmbet.

– Nu suficient de bine, replică Paul. În vederea celor întâmplare astă-seară, căsătoria noastră ar fi mai bine să fie amânată.

Rosalie era într-adevăr alarmată acum. Ce va spune mama ei? Ce vor spune ceilalți? Paul adăugă cu fermitate:

– Toți acești prieteni și neamuri ale tale ar fi bine să plece mâine dimineață. Iar tu și maică-ta puteți pleca imediat ce voi avea timp să fac alte aranjamente.

– Paul! răsuflă ea.

– Dă-ne amândurora o șansă. Mie să-mi termin cartea. Tu să te decizi dacă mai vrei să te măriți cu mine.

Ea începu din nou să plângă.

– Ce o să creadă lumea?

– Nu dau doi bani pe ce va crede lumea. Asta ne privește pe noi și numai pe noi, se înfurie el brusc. Am avut problemele căsniciei fără

plăcerile ei, Rosalie. Locuind în aceeași casă, dar nu ca soț și soție. A fost un stres. O greșeală – sau poate nu o greșeală, dacă rezultatul căsătoriei ar fi un dezastru.

– Oh, nu, Paul... nu! strigă ea.

El continuă, inexorabil:

– Cu cât aflăm mai multe unul despre altul, cu atât ne înțelegem mai prost. Ți dai seama? Pretindeai că-ți place ce-mi place și mie, continuai să fii dulce și rezonabilă și deodată, când te-ai supărat, adevărul a ieșit la iveală. Luna noastră de miere cu destinația ei, de exemplu, realizez acum că urăști locurile liniștite, simple, care îmi plac mie. Găsești acest ținut plicticos. Spui că ești încântată să te măriți cu un scriitor, dar îți displace profund să mă închid toată ziua în „blestematul meu de birou vechi“. Spui că mă iubești și faci o criză de isterie când îți vezi vărul sărutând o altă fată... Nu, nu este bine deloc, Rosalie. Toate acestea se adaugă unui singur lucru – tu nu ești îndrăgostită de mine. Eu m-am lăsat atras de farmecul și de frumusețea ta, dar cu cât suntem mai mult împreună îmi dau seama că nu avem nimic în comun. Îmi pare rău, am încercat să nu recunosc nici măcar față de mine, dar trebuie să înfrunt realitatea până la sfârșit.

Rosalie tremura violent. Se simțea de parcă îi venea să vomite. Era chiar speriată acum, disperată să se reîntoarcă la vechea relație de afecțiune, dorindu-și să nu fi existat niciodată scena care avusese loc.

Ea și cu mama ei să părăsească White Ladies! Căsătoria amânată... fusese anulată!

Se agăță de el.

– Nu vorbi așa, Paul. Nu te voi lăsa! Te iubesc! Sigur că te iubesc! Și tu mă iubești! Trebuie! Nu se poate să te fi schimbat brusc.

Începu să-l sărute nebunește, căutând să-i stărnească pasiunea, disperată să pună iarăși lucrurile în ordine. Cum s-o înfrunte pe mama ei cu vestea că lucrurile nu mergeau bine? Ce făcuse, oh, Doamne, ce făcuse?

Era numai vina lui Richard... Căuta pe cineva care să fie blamat. N-ar putea să fie ea în culpă. Totul era o neînțelegere din partea lui Paul. Dacă n-ar mai tremura atât, poate ar fi în stare să-l convingă...

El stătea ca o stâncă, refuzând să răspundă când se lipea de el.

– Este numai vina ei, strigă ea căutând un țap ispășitor. Chiar de la început am știut! S-a băgat între noi. Te-a schimbat. A distrus totul.

– Acum despre ce mai vorbești? întrebă Paul.

Nu știa dacă să se simtă ușurat sau supărat de această ieșire. Știa doar că întregul aranjament de la White Ladies devenise brusc intolerant și nu mai putea să continue.

– Polly, desigur! strigă isteric Rosalie. Vorbesc despre Polly, este greșeala ei. Refuză să-și vândă casa. Se milogeste s-o duci la Carchester. Te face să-ți pară rău pentru ea – când în tot acest timp se furiează prin iarbă, smulge o invitație la petrecerea noastră, te convinge s-o inviți la dans – orice ca să aibă brațele tale în jurul ei, doar ca să fie aproape de tine. Chiar de când ai venit la White Ladies, s-a ținut după tine și acum încearcă același lucru cu Richard. Face ce poate ca să ne distrugă căsătoria. Te atrage, nu-i așa? Am știut întotdeauna că te atrage. De aceea l-am încurajat pe Richard să stea aici. Oh, Paul – nu amâna nunta noastră. Să uităm această neînțelegere oribilă și să ne căsătorim cum am aranjat. Am flirtat cu Richard pentru că eram geloasă pe interesul tău pentru Polly.

– Interesul meu pentru Polly? spuse Paul gânditor, apoi continuă: poate că ai dreptate Rosalie. Poate că mă interesează Polly. Nu m-am gândit la asta înainte. Dar insistența ta că Polly mă atrage începe să-și facă efect. Este o fată de caracter și în seara asta arăta foarte frumoasă.

Rosaliei îi veni să urle. Încercarea de a da vina pe Polly fusese greșeala ei finală. În loc ca Paul s-o ia în brațe așa cum spera și să nege că s-ar fi gândit vreodată la Polly, stătea în fața ei părând surprins, admitând că ea avea dreptate. Poate era atras de Polly Pretty.

Era un coșmar! Tânjea ca maică-sa să apară și să-l lămurească pe Paul. Dar mămica era în casă, slavă Domnului, fără să știe că viitorul lor era în pericol, iar Rosalie era singură cu un străin. Fiindcă acest om, nu mai era Paul pe care-l cunoștea. Nu era nici măcar supărat. Părea îngrozitor de indiferent față de ea.

Capitolul 9

Era devreme când petrecerea de la White Ladies luase sfârșit. Mulți oameni aveau de parcurs o distanță lungă până acasă, iar ceilalți le urmaseră exemplul și pleaseră. După discuția din grădină cu Rosalie, Paul o luă de unul singur peste câmpuri, hoinărind la întâmplare. Era cald, o noapte frumoasă, o lună rotundă se vedea printre ramurile unui ulm gigant, iar o bufniță țipă de pe acoperișul unui hambar.

Paul hotărî să nu se întoarcă acasă până nu-și limpezea gândurile. Plimbatul era una din metodele lui de a se calma și ceea ce se întâmplase recent explodase atât de pe neașteptate, încât abia credea că se întâmplase cu adevărat.

Dar pica Rosaliei pe Polly și reacția față de Richard îl smulseră pe Paul din lumea lui de personaje imaginare și-l aduseră la lumea reală.

Era Rosalie îndrăgostită serios de Richard? Se mărita cu el, Paul, în special pentru avantajele materiale pe care i le putea oferi?

Vor găsi mulțumire împreună dacă Laura Beatty va fi mereu cu ei, aprobând, influențând, intervenind?

Și care erau propriile lui sentimente? Nu-și analizase profunzimea dragostei pentru Rosalie până în seara aceasta, nepermițând îndoielilor să-i tulbure încrederea în viitorul lor împreună, mereu orbește, sigur că totul va fi bine, o dată căsătoriți. Dar va fi?

Cu Richard plecat de acolo, Rosalie poate își va găsi echilibrul. Moștenise posesivitatea de la maică-sa și interesul lui Richard pentru o altă fată îi provocase o ieșire isterică, ei, care era obișnuită să fie întotdeauna centrul atenției. Poate că ea nu se gândea în mod serios la o căsătorie cu Richard, dar era limpede că ținea la el și era puțin gelooasă dacă el dădea atenție altcuiva.

Paul nu considerase periculoasă prezența lui, deși îl iritase uneori îndrăzneala băiatului, frumusețea lui și faptul că-l trata ca pe un bătrân binevoitor... dar îl tolerase fiindcă o amuza pe Rosalie. Acum, în timp ce se plimba, se întrebă dacă nu fusese un prost să permită Laurei și sateliților ei să pună stăpânire pe casa lui, în timp ce Rosalie flirta cu chipeșul ei văr.

Toate acestea trebuia oprite, hotărî Paul și pornit un nou început, dacă el și Rosalie voiau să facă un succes din căsnicia lor; dar cum s-o facă să înțeleagă pe Laura Beatty? În ciuda lipsei de entuziasm pentru Little Dadsbrook, ea fusese aceea care adusese viață la White Ladies, făcându-și prietene printre matroanele locale, organizând mese de bridge de două ori pe săptămână, conducând casa și personalul cu eficiență. Era atât de prinsă în toate acestea încât Paul realizează că scoaterea ei din casă va provoca multă neplăcere. Însă el vroia o viață liniștită. Cât despre Rosalie...

Nu vroia să se mai gândească la Rosalie până nu se mai calma. În acest moment o vedea așa cum era – un copilaș răsfățat, prost și frumos, cu posibilitatea de a se transforma într-o femeie frumoasă, plictisită, egoistă, dacă nu scăpa de sub influența protectoare a maică-sii și nu era obligată să facă față greutăților vieții în loc să fugă de ele. De câte ori lucrurile nu erau pe placul ei, plângea și când plângea era obișnuită ca toți să alerge s-o consoleze.

Precis că acum plângea, povestindu-i maică-sii despre hotărârea lui de a amâna nunta... Dar avea oare curajul? Ar ajuta-o pe Rosalie să-și găsească independența dacă i-ar putea spune doamnei Laura ce se

întâmplase în seara aceasta și ar informa-o despre ultimatumul lui, dar se îndoia de acest lucru. Laura s-ar înfuria și Rosaliei îi era frică de izbucnirea ei.

Rămânea la latitudinea lui să-și clarifice poziția și dacă pleca Laura, probabil va pleca și Rosalie, iar acesta ar fi sfârșitul poveștii lui de dragoste.

În acest moment, nu prea îi păsa. Își amintea cuvintele lui Tom la petrecerea de logodnă: „Rosalie este o dulceață de fată, dar nu m-aș încurca să am o soacră ca Laura pentru tot aurul din lume“.

Tom avusese dreptate – cum putea Rosalie să vrea să se mărite cu el când simțea ceea ce simțea față de Richard? Iar el mai vroia să se însoare cu ea? În fond era oare fata potrivită?

Sincer, nu știa.

Tot mergând, se trezi la poarta lui Polly. Aceasta era în grădină strigându-și încet pisica și se uită surprinsă în jur când auzi pași pe potecă.

– Oh!

Nu-i mai spunea „domnul Denham“, dar ezită să-i spună „Paul“.

– Nu-l găsesc pe Whiskers. Dispare des de când am un câine. Nu vreau să se simtă neglijat.

Un cățeluș gărsuț și negru amușina prin grădină, în timp ce ea vorbea. Polly se schimbase de rochie în veșniciei ei pantaloni și pullover.

Paul se sprijini de poartă.

– În ultimele zile, Whiskers este un frecvent vizitator al casei noastre, spuse el. Nu știam că aici s-a instalat un cățeluș.

– Habar n-aveam că vine la voi. Nu-și dă seama că nu mai are dreptul să vină la White Ladies și cu vremea asta caldă, țin ușile și ferestrele deschise și el fuge.

Paul spuse că-i place să aibă o pisică prin casă.

– Presupun, spuse Polly, că petrecerea s-a terminat.

Paul o privi ciudat.

– Da, răspunse el. Petrecerea s-a terminat! răspunse el deprimat.
– Pentru mine a fost un eveniment și mi-a plăcut. N-am mai fost niciodată la o petrecere. Nu m-am simțit chiar în apele mele, dar a fost o experiență.

– Urăsc aceste înghesuiri, spuse Paul.

– Atunci, de ce i-ai chemat? întrebă surprinsă Polly.

– Mi s-a spus că trebuie să organizez o ocazie socială. Dacă ar fi fost după mine, nu m-aș fi obosit. Genul meu este o viață retrasă.

– Nu cumva ai căzut în cealaltă extremă?

– Așa cred.

El părea prost dispus, ceea ce era neobișnuit! Polly ezită, întrebându-se unde era Rosalie și de ce Paul era singur. Își aminti de disperarea lui Richard și se întrebă dacă Paul cunoștea sentimentele băiatului pentru Rosalie.

– Nu am văzut când ai plecat, spuse Paul nedând nici un semn de plecare.

– Richard a insistat să mă conducă, spuse ea. Părea cam amețit așa că l-am dus în casă și i-am făcut niște cafea tare.

Deci, asta era explicația prezenței lui Richard în casa lui Polly.

– Cafeaua mi se pare o propunere îmbietoare.

– Vrei? râse Polly.

– Poate că este cam târziu...

– Se face într-o clipită! Este cafea instant. Intră. Doamna Hammett și Judy sunt în pat, dar vom vorbi încet, să nu le deranjăm. Whiskers se pare că nu este pe nicăieri; probabil s-a dus la White Ladies după terminarea petrecerii. Nu prea-mi place să-l știu noaptea pe afară, ca să nu-l prindă vreo vulpe sau altceva... Fii atent la grindă! Îl atenționează ea, poftindu-l în casă. Sper că Pickes, cățelușul nostru, nu a deranjat pe nimeni de la White Ladies, cu lătratul lui, continuă Polly. Doarme într-un coșuleț în camera mea, ca să nu plângă noaptea. Este doar un copilăș.

Paul luă cățelul și-l mângâie.

– Frumușelule, îl dezmiardă el, așezându-se în fotoliul preferat al lui Whiskers.

– Trebuie să ai un câine, spuse Polly.

– Aș vrea... dar Rosalie nu vrea... Văd că l-ai obținut până la urmă! spuse el pe alt ton.

Polly îi urmări privirea.

– Oh, biroul! Da. L-am obținut.

– Îmi pare bine. Doream să-l ai, după cum știi. Se potrivește perfect în colțul acela.

– Îmi place să-mi imaginez năluca prietenoasă a nașei stând acolo. Scria atât de des la acel birou.

El o privi pătrunzător.

– Ar trebui să ieși mai mult Polly. Nu este sănătos să te lași pradă închipuirilor.

– Crezi că o să mă înnebunesc? râse ea.

– Cred că ai tendință să te înfunzi în trecut. Trebuie să-ți privești viitorul.

– Mă duc să fac acea cafea, spuse ea.

Scările de lemn care duceau din salon în dormitor trosniră brusc. Paul se uită în sus și văzu o fetiță într-o pijama albastră, decolorată, privindu-l cu gravitate.

– Bună, spuse el.

– Știu cine ești. Ești autorul cel faimos.

– Și tu, spuse Paul, ești Judy.

– Am venit să-i dau de mâncare lui Merișor... Traversă încăperea și luă o păpușă jerpelită așezată pe pervazul geamului... O am de mulți ani, de când eram mică.

– Este un nume ciudat pentru o păpușă, spuse Paul.

Judy îl cercetă printre niște șuvițe de păr roșcat.

– Nu văd de ce, spuse ea bătoasă. La orfelinat este o fată numită Cireșica, așa că de ce nu și Merișor?

– Corect, încuviință Paul amuzat, încercând să se simtă mai puțin încordat.

– A fost o petrecere frumoasă? se interesă ea, așezându-se pe un scăunel. Am auzit muzica. Polly nu vroia să meargă, să știi. Îi era rușine. Dar doamna Hammett spune că după ce se va mărita îi va trece.

– Așa spune doamna Hammett? Și Polly se mărită curând?

– Da, răspunse Judy. Prietenul ei vine aici aproape în fiecare seară. Este foarte stăruitor.

– Nu știam că Polly are un prieten... se miră Paul.

– Ba da, accentuă Judy. El i-a adus biroul. Robert și mai nu știu cum.

Robert Archer! De ce nu? Foarte potrivit! Robert părea un tânăr plăcut și drăguț. Paul se întrebă de ce ideea nu-i stârnea prea mare entuziasm.

– Când Polly se mărită și pleacă, eu vreau să vin cu tata să locuim în această casuță, spuse Judy gânditoare. Cred că este o casuță super. Absolut minunată! oftă ea.

Ușa de la bucătărie se deschise și Polly se întoarse.

– Judy! exclamă ea. Ce naiba faci aici? Știi că este aproape miezul nopții?

– Am venit doar s-o hrănesc pe Merișor. Te-am auzit când îl strigai pe Whiskers și m-am trezit, apoi mi-am amintit că am lăsat-o pe Merișor aici.

– Hai, fuga sus în pat, spuse Polly punând tava cu cele necesare cafelei pe o măsuță... O sărută pe fetiță și-i dădu o palmuță la fund... Valea! Îmi pare rău că te-am trezit, draga mea!

– Nu-i nimic. Whiskers s-a întors?

Când Polly îi spuse că nu, Judy adăugă cu înțelepciune:

– A plecat la vânătoare, Whiskers prinde șoareci și-i aduce morți acasă, îi explică fetița lui Paul. Nu-i mănâncă. Doar îi omoară.

– Urât din partea lui Whiskers.

– Whiskers nu este rău, dar așa este firea lui, mi-a spus doamna Hammett.

După plecarea ei, Paul spuse:

– Doamna Hammett este oracolul pe aici, spuse el amestecând în cafea, gânditor.

El ezită, ar fi vrut s-o întrebe pe Polly despre Robert dar nu îndrăzne. Nu era treaba lui.

Așezându-se pe scaunul din fața lui, cu o ceașcă în mână, Polly se interesă veselă:

– Cum mai merge cartea? Ești pe terminate?

– Cartea? Îi întâlni el privirea. Cartea, în acest moment, este ultima dintre necazurile mele.

– Oh! Sună a ghinion. Pot face ceva?

– Sunt un prost, Polly. Un prost ușor de dus de nas. Prea comod ca să pun piciorul în prag și când vine momentul îl pun prea tare.

– Asta s-a întâmplat?

– Cam așa ceva.

– Oricum, eu nu cred că ești un prost, spuse ea cu căldură.

El zâmbi mânzește.

– Mulțumesc. Necazul este că am permis să fiu invadat! Unchi, mătuși și veri – fără să mai vorbim despre mama Rosaliei – care s-a instalat la noi pe viață. Toți oameni drăguți, n-am nimic împotriva lor luați individual, cu excepția că brusc, nu mai suport să-i văd în ochi!

Dădu pe gât restul de cafea și Polly îi umplu din nou ceașca.

– Uite un subiect pentru viitorul tău roman, spuse ea.

El o privi mirat.

– Om bogat logodit cu o fată fermecătoare, cu puține rude în aparență, dezvoltă ea. Apoi, brusc, ca un roi de albine la oala cu miere, sosiră cu toții. Târâie-brânză, pomanagii, vagabonzi... Oh! Iartă-mă! se înroși ea de jenă. N-am vrut să insinuez că rudele Rosaliei ar fi așa...

Pentru prima oară de la scena cu Rosalie din grădină, Paul simți că se ușurează cu adevărat.

– Polly, ești neprețuită! strigă el. Ai venit cu cele mai neașteptate idei. Subiectul pentru viitoarea mea carte? Cine știe? Apropo, adăugă

el, sugestia ta pentru un sfârșit fericit al filmului după romanul meu a fost grozavă. Am folosit-o și producătorii sunt încântați. Trebuie să-ți plătesc ideea. O să-ți scriu un cec.

– Nici nu vreau să aud. Te-ai fi gândit singur la sugestie, dacă ți-ai fi pus mintea. De-abia aștept să văd filmul.

Paul spuse că va dura mult până când va începe producția filmului și că regizorul și el aveau încă vederi diferite.

– Dar totul este atât de interesant! exclamă Polly. O invidiez pe Rosalie că se mărită cu un bărbat cu o profesie atât de fascinantă.

– Scrisul poate fi o profesie foarte neinteresantă și singuratică, ripostă el. Neinteresantă și singuratică pentru femeia cu care este înșurat scriitorul și singuratică pentru scriitorul în sine. Toate acele ore închis în birou, inventând întâmplări cu oameni imaginari. Dacă stai să te gândești, este profesia unui nebun. De ce oare o facem?

– Pentru bani? sugeră ea.

Paul râse.

– Oh, Polly, mă dezamăgești! Durează mult până când un scriitor are parte de bani. Eu am fost profesor... deja aveam o carieră, nu m-am pus pe scris fiindcă speram să câștig bani... dar lucrurile s-au schimbat și acum sunt împins de necesitate.

– Din cauza tuturor unchilor, verișoarelor și mătușilor? întrebă Polly, glumeață. Eu oricum nu-ți voi lua niciodată vreun ban pentru orice idee pe care aş avea-o și dacă ai îndrăzni să-mi trimiți cecuri ți le-aș trimite înapoi.

– Sunt sigur că așa vei face, spuse el. Respingerea ofertelor mele se pare că-ți face plăcere.

Polly sări în picioare, ignorându-i remarca.

– Poate că nu este așa de grozav să ai succes, spuse ea. Oamenii roiesc în jurul tău cu tot felul de laude, iar unii te invidiază. Nu mai știi cine sunt prietenii tăi adevărați.

– Cred că eu îi știu pe ai mei, replică Paul.

– Da?

– Îmi place să te număr printre ei. Sau este o greșeală?

Ea își ținu respirația.

– Oh, Paul sunt onorată.

– Prieteni, deci, spuse el, pregătindu-se să se ridice.

Polly sări cu un strigăt de alarmă.

– Atenție la grindă!

Se împiedică de covor și-i căzu drept în brațe.

Pentru o clipă, el o ținu strâns, cu inima bătându-i lângă a lui, părul ei mătăsos atingându-i fața și buzele aproape atingându-li-se...

Apoi, Polly se retrase, roșie toată.

– Îmi pare rău. Mi-a fost frică să nu te lovești la cap.

Amândoi emoționați, privindu-se unul pe altul ca într-un soi de transă. Apoi, Paul se duse spre ușă, cu capul plecat pentru a se feri de grindă, realizând ora târzie și un oarecare element periculos în atmosferă.

– Îmi cer scuze că te-am ținut trează, Polly. Mulțumesc pentru cafea. Noapte bună.

Polly stătu nemișcată în mijlocul camerei, după plecarea lui, cu mâinile apăsate pe inima care-i bătea nebunește.

O pătrunse o revelație. Era îndrăgostită. Dar nu de Robert Archer, așa cum vroia să creadă... ci fără speranță, nebunește, îndrăgostită de Paul Denham.

Când Paul ajunse la White Ladies, Rosalie apăru în pragul salonului. O veioză lumina holul și casa era tăcută. Era gata de culcare, cu un capot de nailon peste o cămașă de noapte transparentă și cu părul desfăcut.

– Paul! Iată-te în sfârșit! Unde ai fost? Am fost atât de îngrijorată încât nu am putut adormi și am coborât să te aștept. Oh, Paul... veni

lângă el privindu-l implorator... Nu ai vorbit serios, nu? Despre amânarea nuntii? Nu i-am spus nimic mămică, nu am putut. Te rog, Paul! Spune-mi că nu este adevărat!

Îi înconjură gâtul cu brațele. El i le desfăcu

– Te rog, Rosalie. Nu acum. Nu sunt în dispoziție pentru alte scene. Este târziu. Ar trebui să fii în pat.

Se îndepărtă de ea, mergând către sufragerie. Toate urmele petrecerii fuseseră înlăturate. Avusese grijă Laura ca cei care serviseră să nu plece până a nu fi curățat totul. Era o organizatoare excelentă și acest lucru îl irita pe Paul. Își aminti de starea apartamentului lui după câte o petrecere de burlac – sticle goale, fum de țigară, farfurii murdare – un adevărat haos, dar era o atmosferă familială, pe când la White Ladies te simțeai ca într-o expoziție de mobilă.

Deschise un dulap, scoase o sticlă și-și turnă un brandy.

– Vrei și tu? Îi oferî Rosaliei, care se ținea după el.

Ea se cocoță pe brațul unui fotoliu, privindu-l cu nelișițe.

– Paul, îmi pare rău de cearta noastră din astă seară. M-am comportat prost, îți cer scuze.

El stătea în fața căminului, clătinându-și paharul.

– Du-te la culcare, Rosalie. Este târziu. Vom vorbi mâine dimineață.

Ea sări în sus și lacrimile începură să-i curgă.

– Cum puteam să dorm când încă nu ne-am hotărât? Ți-am spus că-mi pare rău. Nu pot spune decât că...

– Și mie îmi pare rău, spuse el. Dar asta nu modifică faptul că lucrurile s-au schimbat.

Alegându-și vorbele cu grijă, Rosalie rosti:

– Poate că mi-a plăcut puțin de Richard pentru o scurtă vreme, dar asta doar din cauză că m-ai lăsat singură. Nu i-aș fi permis să facă dragoste cu mine. Niciodată n-am uitat că sunt logodită cu tine.

– Frumos din partea ta.

Ea se înfurie.

– Te urăsc când ești așa de sarcastic. Unde ai fost atâta timp? Ce ai făcut?

– M-am plimbat, răspunse Paul.

– Te-ai plimbat? se apropie de el privindu-i costumul negru cu suspiciune. Haina ta este plină toată de păr! Păr de pisică! Îl acuză ea. Ai fost acasă la Polly! M-ai lăsat și te-ai dus direct la ea. Nu încerca să negi...

– Nici nu neg, replică Paul.

Calmul lui direct îi tăie răsuflarea. Stătea în fața lui cu lacrimile curgându-i pe obraji.

– Deci ai fost acolo! țipă ea. Nu-mi vine să cred. Oh, Paul... ce am de făcut... nu pot renunța la tine acum, trebuie să continuăm. Rochia de mireasă atârnă în dulap și...

– Sentimentele contează, Rosalie, nu hainele. Până nu aflăm cum stăm, nu va fi nici o nuntă.

– Ai... ai avut o aventură cu Polly?

– Sigur că nu!

– Atunci, de ce să te duci la ea?

– Era în grădiniță căutându-și pisica atunci când am venit pe potecă. Mi-a oferit cafea și am acceptat. Îi dăduse mai devreme și lui Richard cafea neagră, așa mi-a spus. El băuse cam mult, ceea ce explică scena care te-a supărat. Am bănuir că nu a fost mai mult de atât. Dacă asta ajută...

– Ajută, Paul. Mulțumesc... veni mai aproape de el. Dar cu tine vreau să mă mărit, dragule. Știu că sunt slabă și proastă, dar tu o să mă ajuți să fiu puternică.

Lacrimile nu-i marcaseră frumusețea. Arăta atât de tânără, de emoționantă și de atrăgătoare, încât autocontrolul lui Paul dispăru. O trase spre el, sărutând-o tare, cu pasiune.

– Oh, Rosalie! Ce s-a întâmplat cu noi? Unde am greșit?

Triumfătoare, ea strigă:

– Nimic, dragule. Nimic! Ne vom căsători așa cum am stabilit. Și pe tine n-o să te deranjeze dacă mămica o să stea cu noi, nu-i așa? Vom uita toate aceste neplăceri. A fost doar o neînțelegere prostească.

Încet, el zise:

– Încă mai cred că ar fi mai înțelept să amânăm nunta. Este bine pentru noi amândoi. Haide, Rosalie... vom vorbi mâine dimineață. Dar de un lucru sunt convins, trebuie să ne începem căsnicia singuri.

– Adică, mămica nu poate sta cu noi la White Ladies?

– Va fi binevenită să ne viziteze, dar este mai bine să nu locuiască permanent cu noi.

Fața Rosaliei se înnegură.

– Nu pot să-i spun, Paul.

Undeva sus se deschise o ușă. Se auziră pași pe palier și Laura, într-un halat negru, purpuriu, se uită peste balustradă, ascultând cu atenție.

Cine putea fi la această oră? Auzea voci în sufragerie. Era vocea Rosaliei?

Laura hotărî să investigheze.

În lumina săracă a unicei lămpi de pe hol, nu văzu trupul grăsuț și gri al lui Whiskers dormind într-un colț al scărilor. Cu mintea la ce se petrecea în sufragerie, păși peste pisică, își retrase piciorul îngrozită și își pierdu echilibrul, rostogolindu-se pe scări până la parter.

Paul deschise repede ușa de la sufragerie și Rosalie alergă spre maică-sa.

– Mămico! Oh, mămico te-ai lovit? Ce s-a întâmplat? Ești bine?

Laura deschise ochii.

– Era blestemata aceea de pisică. Am călcat pe ea, spuse aceasta și leșină.

Capitolul 10

În dimineața următoare, doamna Hammet își vârî capul pe ușa de la casuță cu o veste senzațională.

O dată la două zile, lucra câte trei ore de la White Ladies și restul zilei în altă parte și nu se întorcea la Polly decât după ora cinci.

Dar astăzi nu mai avea răbdare să aștepte până seara, temându-se că altcineva i-ar putea spune înainte ei noutatea.

Polly aranja niște flori într-o vază, iar Judy intra și ieșea în grădină, culegând flori și aducându-i-le.

— Doamna Beatty a căzut pe scări astă noapte, anunță doamna Hammet.

— Era cherchelită? întrebă Judy cu nevinovăție.

Polly se încrunță la ea.

— S-a împiedicat de pisică, continuă doamna Hammet, netulburată. A fost o căzătură zdravănă. Și-a fracturat un picior, și-a dislocat umărul și s-a înnegrit la ochi.

— Oh, nu! păru Polly îngrijorată. Ce îngrozitor pentru ea, îmi pare rău.

Îi era greu să și-o imagineze pe importanta Laura Beatty întinsă la pământ.

– S-a împiedicat de pisică, spui? A cui pisică?

– A ta, spuse doamna Hammet. Bătrânul nostru Whiskers.

Doamna Hammett se uită la ceas.

– Nu mai pot să stau, fiindcă întârzii... am trecut doar să-ți spun. Este un adevărat balamuc acolo. Domnișoara Rosalie are o față lungă de tot și toți musafirii au plecat. Unii dintre ei vroiau să rămână să dea o mână de ajutor, dar domnul Denham i-a cam trimis la plimbare. Nu că-l învinuiesc pe el, dar o să fie o muncă în plus. Mama domnului Richard era singura pe care domnișoara Rosalie ar fi vrut s-o oprească, dar ea n-a vrut să mai rămână fiindcă fiul ei pleacă în Australia. Și cum doamna Beatty va fi blocată în pat un timp, nunta s-a amânat.

– S-a amânat nunta? se opri surprinsă Polly din treaba ei.

Încercă să înțeleagă semnificația integrală a acestui anunț, apoi renunță. Până la urmă, Paul se va căsători cu Rosalie și propriile ei sentimente pentru el nu aveau nici o importanță. Era norocul ei obișnuit când era vorba de relații personale.

La Casa de copii se atașase de o asistentă care se măritase și ieșise din viața ei pentru totdeauna. Apoi fericirea ei cu nașa se terminase repede și acum se îndrăgostise de Paul, care se însura cu altcineva. Pierdea tot ce iubea.

Autocompătimirea nu ducea la nimic, își spuse ea, trebuia să-i consoleze pe Paul și pe Rosalie, nu să-și cerceteze propriile sentimente.

– Doamna Beatty spune că pisica trebuie omorâtă, fiindcă este o amenințare.

– Oh, nu! Nu a fost vina pisicii! Ea ar fi trebuit să fie atentă la ce face! se alarmă Polly.

– Dar pisica nu are dreptul să fie acolo, draga mea. Ai să vezi ce o să pătească, adu-ți aminte de vorbele mele!

– Oh, Doamne! se întristă Polly. Doamna Beatty este în spital?

– Nu, dragă. Doctorul a venit în toiul nopții. De dimineață au dus-o la spital pentru radiografie. Acum este în camera ei și dă ordine ca de

obicei, dar nu se poate ridica, slavă Domnului. În casă este mai multă liniște. Am auzit vorbindu-se despre o infirmieră, dar doctorul a spus că nu este nevoie, va veni el din când în când. Așa că domnișoara Rosalie are grijă de maică-sa. Plec acum, că întârzii. La revedere.

Fața ei sumbră de obicei strălucea acum de importanța pe care o avea ca purtătoare de vești.

Judy se juca la birou, închizând și deschizând sertarele.

– Așa că n-o să-i facă nimic pisicii?

Polly se uita la pisica, așezată pe pervazul ferestrei, care moțăia.

– Ar fi mai bine să nu încerce! Oricum, adăugă ea, trebuie să mă duc la White Ladies să-mi cer scuze.

Judy scoase un țipăt de încântare.

– Uite! Oh, uite ce am găsit! Frecam scândurica aceasta mică și a alunecat... este un gol în spate.

– Sertar secret, exclamă Polly. Știam că există unul. Dar nu știu cum ai dat peste el. Nașa îmi spunea că mi-l va arăta când voi împlini douăzeci și unu de ani. Era cam misterioasă în privința asta.

– Este ceva aici! țipă Judy.

Polly sări în picioare.

– Nu poate să fie. Executorii au venit și au controlat totul... Poate nu știau de sertarul secret...

Veni lângă Judy la fel de exaltată ca fetița care-și vârâse degetul în micuța cavitate.

– Oh! spuse aceasta dezamăgită. Este doar o prostie de scrisoare, speram să fie diamante sau guinee de aur, ori altceva...

Polly luase plicul și se uită la el ca vrăjită. Cu scrisul de mână al nașei, se aflau următoarele cuvinte: „Pentru fiica mea, la a douăzeci una aniversare a ei“.

– Mă întorc într-o clipă, Judy! Spuse ea cu o voce pietrită. Vezi dacă mai găsești ceva...

O luă la fugă pe scări și intră în camera ei, întrebându-se dacă va afla până la urmă secretul nașterii sale. Simțea că nu poate deschide plicul sub privirea cercetătoare a lui Judy sau a oricărui altcuiva, în acest moment al adevărului.

Cu degetele tremurânde, deschise plicul. Înăuntru era o scrisoare și un șirag de perle. Scrisoarea începea „Polly dragă” și era semnată „Mama ta iubitoare”.

Polly începu să plângă. Știa că nu mai era o fată de niciunde. Aparținea cuiva. Știa cine îi era familia, acum. Richard avusese dreptate, că fusese oarbă și surdă la toate semnele – nerealizând, nevisând.

Când se calmă, Polly citi scrisoarea. O scrisoare planificată pentru ziua ei de naștere dacă nu cumva până atunci lui Polly nu i-ar fi spus adevărul. Nașa spunea că aștepta ca prietenia dintre ele să se adâncească, transformându-se în afecțiune și dragoste, înainte ca fiica ei să afle adevărata lor legătură, fiindcă Polly nu vruse să se gândească la o mamă care-și putuse abandona copilul și o nașă dorise să-i înfrângă acel antagonism înainte de a-i dezvălui adevărata identitate.

Judy, rămasă singură la parter, deveni nerăbdătoare.

– Polly, vino, strigă ea. Ce era în scrisoare? Pot să o văd?

Pașii copilului se auzeau pe scări. Polly ascunsese repede scrisoarea în sân. Ținea șiragul de perle în mână.

– Uite! Un cadou pentru aniversarea mea de la nașa, doamna cu care am stat la White Ladies. Numai că a murit înainte de a mi-l dăru și n-am știut că era acolo.

Judy era prea încântată de perle ca să mai remarce ceva.

– Lasă-mă să ți le pun la gât! Nu-i așa că sunt drăguțe? Or fi naturale?

– Nu știu, zâmbi Polly cu ochii în lacrimi.

Nu putea spune nimănui că nașa era mama ei. Secretul fusese păstrat atâta timp și n-avea nici o dorință să dea populației locale un subiect de bârfă. Renumele nașei era prea prețios pentru a ajunge să fie discutat de unul și de altul. Exista doar o persoană căruia i-ar fi plăcut să-i spună și acesta era Paul. Lui Judy îi spuse că se duce la White Ladies ca să-și exprime părerile de rău în legătură cu accidentul doamnei Beatty.

– Vii cu mine sau rămâi aici? Nu voi întârzia mult.

Fetița preferă să rămână acasă, să se joace cu câțelul.

Polly se întoarse mai repede decât se aștepta. White Ladies părea pustie când ajunsese acolo. Ușa din față era deschisă și după ce azită, Polly ocoli și se duse în fundul casei. Pe Paul îl văzuse la birou scriind, atunci când traversase pajiștea și știa că nu trebuia deranjat în astfel de situații.

Doamna Lafferty zăngănea oalele prin bucătărie, iar Lily era la chiuveță. De la plecarea lui Richard, entuziasmul dispăruse din viața fetei. Păstra cu sfințenie o batistă uitată de el. O ținea în sutien ca pe un talisman și acum, când eroul ei dispăruse, era taciturnă și tâmpă.

Doamna Lafferty nu mai avea răbdare cu ea.

– Pentru numele lui Dumnezeu, vino-ți în fire, fată nebună. Nu era de nasul tău.

Lily se înecă. Îi era suficient doar să-l vadă. Nu-i putea explica doamnei Lafferty emoțiile ei, știa doar că de când plecase se simțea nefericită ca și cum ar fi pierdut ceva prețios.

Polly trecu pe lângă fereastră și doamna Lafferty spuse:

– Ce vrea oare?

– De unde să știu, răspunse Lily.

– Du-te și vezi. Este acum la ușa din spate.

Când o văzu pe Lily, Polly spuse:

– Bună dimineața, Lily. Domnișoara Beatty este aici?

– Este sus, cu mama ei.

– Pot vorbi cu ea?

Lily se uită spre bucătăreasă, care încuviință, și o pofti pe Polly să se ducă să aștepte în hol.

Holul de la White Ladies era una dintre cele mai atrăgătoare încăperi, spațios ca o cameră, cu podeaua lustruită, covoare persane și vase cu flori proaspete de primăvară, rămase de la petrecere.

Polly se așeză pe un scaun de stejar pipăindu-și perlele și sperând ca Paul să-și facă apariția. Nu știa ce va simți când îl va revedea după noaptea trecută, când relațiile dintre ei se schimbaseră. Dar probabil el nu se gândise la nimic special în momentul în care o ținuse în brațe.

Să fiu realistă, gândi ea. Nu sunt pentru el decât fata din grădină.

Rosalie apără în capul scărilor.

– Vroiai să mă vezi?

Polly se ridică în picioare:

– Am venit să spun cât îmi pare de rău pentru accidentul mamei tale și să mă scuz pentru implicarea motanului meu.

– Ar fi putut să moară, să știi, spuse Rosalie.

Coborî unde stătea Polly, dar nu o pofti să ia loc. Arăta palidă și obosită, remarcă Polly, nemaisemănând cu fata fără griji care venise să facă prăjituri la ea în casuță, cu puțin timp în urmă. Și comportamentul Rosaliei se schimbase.

– Mama ta o să fie bine, da?

– Oh, da. La timpul potrivit.

– Are dureri?

– Acum nu, dar fiind o persoană activă, urăște să stea în pat.

– Îi spui cât de rău îmi pare? Și dacă pot face ceva, te rog, spune-mi.

– Un singur lucru, spuse Rosalie.

– Da? Polly era nerăbdătoare să facă ceva pentru a se recompensa.

– Omoară pisica, spuse Rosalie.

– Oh, Doamne! Doar nu vorbești serios, sper? Știu ce simte mama ta, dar a fost doar un accident. Nu știi ce înseamnă Whiskers pentru mine. Mi s-ar sfâșia inima să mă despart de el. Vezi, el a aparținut... fu cât pe ce să spună „mamei“, dar înlocui cu „nașei“.

– Mi-e teamă că n-avem ce face, spuse Rosalie. Motanul tău nu are nici un drept în această casă și dacă nu ești în stare să-l otrăvești n-ai decât să-i găsești o altă casă. Este un risc constant pentru noi toți, cu obiceiul lui de a se ghemui în locurile cele mai ciudate, unde oamenii pot da peste el.

Polly rămase tăcută, îngrozită de acest ultimatum. Spuse din nou că-i pare rău din cauza accidentului și a faptului că nunta trebuia amânată.

Dar Polly nu știa că Rosalie nu era chiar atât de supărată de rezultatele accidentului. Îi dăduse o scuză solidă pentru amânarea datei nunții, fără a-i spune adevăratul motiv maică-sii. Păstrase pentru

ea faptul că ea și Paul treceau printr-un moment greu. Pentru prima dată în viață, încerca să se descurce cu o problemă majoră fără a o amesteca pe mama ei.

Laura se opusese cu tărie amânării:

– Totul este aranjat. Va fi greu să contramandez acum... Nu pot face asta, Rosalie. Gândește-te la toată frământarea și deranjul.

– Paul spune că o va amâna. Va stabili altă dată, vreau să spun...

Laura o privise atent:

– A spus Paul asta? De ce se amestecă el? Nunta este treaba mea și se va face cum am spus, chiar dacă o să intru în biserică sprijinită, cu piciorul în ghips și brațul în eșarfă.

– Dar mămico, dragă, ochiul tău! Te-ai văzut cum arăți?

Ochiul rezolvă totul. Acum, când se considera „doamna de la conac“, nu putea apărea la nunta fiicei ei cu o pălărie cu flori de salvare, să nu se vadă un ochi negru.

– Va trebui stabilită o altă dată, când vom anunța că se anulează. Va trebui să mă văd cu pastorul, bineînțeles, cu firma care aduce mâncarea... Ce porcărie! Și asta numai din clauza blestematei de fete și a motanului ei. Dacă nu pleacă de aici, o să am grijă să-i fac de petrecanie animalului! spuse Laura cu hotărâre.

Nunta fusese planificată să aibă loc la White Ladies, iar Paul și Rosalie să se cunune în biserică satului. Deși Rosalie reușise s-o convingă pe maică-sa să amâne nunta, nu era în stare să stabilească un nou termen. Nu îndrăznea să discute cu Paul despre acest lucru și lăsa lucrurile la voia întâmplării, sperând să se rezolve de la sine.

Petrecuse o noapte fără somn, plângând și neștiind ce să facă.

Dacă n-ar fi fost mama ei, l-ar fi dat naibii pe Paul și ar fi fugit cu Richard. Dacă ar îndrăzni... Și totuși, când se gândea la Paul și la siguranța pe care le-o putea oferi ei și maică-sii, era îngrozită la gândul să-l scape.

Viitorul lui Richard era încă nesigur. Nu se știa cât va fi de bun. Cu el ar avea parte de distracție și emoție, două elemente care se părea că

dispăruseră din viața ei cu Paul – deși chiar și Paul vorbise despre întoarcerea la profesorat dacă următoarea lui carte nu avea succes... și ea ar ura acest lucru...

Pe Richard îl înțelegea mai bine. Dorințele și nevoile lui coincideau cu ale ei. El nu era prea introspectiv, sau preocupat de binele omenirii în general. Vroia doar o slujbă bună, o viață bună și o fată.

Văzând-o pe Rosalie în hol, Polly se așteptase să vadă pe fața ei îngrijorare pentru maică-sa și dezamăgire din cauza amânării nunții, dar nu se așteptase la surmenajul care-i întuneca frumusețea.

– Te simți bine? întrebă ea compătimitoare. Nu arăți deloc grozav.

– Firesc că sunt supărată, spuse Rosalie. Dar nu sunt bolnavă.

– Plec atunci, se întoarse Polly spre ușă. Voi face tot ce pot să-l opresc pe Whiskers să mai vină aici. Dar te rog, nu-mi cere să-l omor. Mai curând... Ajunse brusc la o concluzie... Mai curând aş pleca și l-aș lua pe Whiskers cu mine.

– Ce vrei să spui?

– Spune-i lui Paul că poate avea căsuța! Dacă-mi dă timp să împachetez și să plec i-o voi vinde.

– Da? se minună Rosalie și pe moment moralul îi crescuse. Chiar? Ne vei vinde căsuța? Splendid! Îi voi spune lui Paul. Va fi încântat.

Polly stătea cu Judy la o masă rece de prânz, cu mintea aiurea și apoi începu să prepare un ceai pentru picnicul de după-amiază. Robert venea să le ia pe amândouă la mare. Unchiul și mătușa lui aveau o căsuță pe plajă, la Frintos. Mătușa lui Robert, care vroia să se recompenseze fiindcă o invitasese pe Iris la petrecere, fără voia lui Robert, îi întinse acestuia o cheie:

– Unchiul este plecat în această după-amiază, dragă. Am vorbit deja cu el. Du-o pe acea fată drăguță, Polly, la mare. Există cești și ceainic

la cabană și-ți poți lua proviziile pe care le dorești când treci prin oraș. Îmi pare rău de Iris. M-am cam grăbit, nu? Ți-am încurcat socotelile, aseară, îmi dau seama acum. Așa că du-o pe Polly a ta și lămurește lucrurile.

Robert era încântat, dar puțin jenat.

– Nu este chiar Polly a mea, spuse el.

– Va fi dacă asta vrei, nu crezi? Pare o domnișoară drăguță. Mi-a plăcut de ea. Nu așa de ți pătoare ca biata Iris, și seara trecută arăta atât de drăguță. Cred că Iris fierbe de gelozie.

– S-a ținut scai de mine toată seara. De-abia am putut să schimb câteva cuvinte cu Polly.

– Știu, dragă, și totul a fost din vina mea!

Robert râse și o sărută.

– Nu-i nimic, mătușică, sper să existe multe ocazii să mă văd cu Polly.

Mai târziu telefonă la Moorings și-i rugă să transmită un mesaj la căsuța lui Polly. Iris, în celălalt birou, asculta la derivația telefonică și era furioasă. Acum o curta pe acea fată? Ei bine, nu o să continue, dacă ea va putea interveni.

După ce le luă pe fete și o porniră la drum, Robert discută despre perlele lui Polly:

– Sunt noi?

Ea îi povesti cum Judy găsisese compartimentul secret în birou, cu o scrisoare de la nașa și perlele înăuntru, puse acolo să aștepte până la ziua ei de naștere.

– Când te gândești că s-ar fi putut să nu aflu niciodată, dacă nu obțineam biroul!

Nu-i dezvălui însă lucrul cel mai prețios pe care îl descoperise – secretul nașterii ei.

Robert era intrigat.

– Excelent din partea ta! Noi auzisem de un sertar secret, dar nu am fost în stare să-l găsim și nici executorii testamentari ai bătrânului Bond. Aceste perle arată ca și cum ar trebui să fie asigurate. Ar trebui să le evaluezi.

Când Polly îi spuse că nu știe cum să procedeze, Robert se oferă s-o ducă la un bijutier la Londra, care să le prețuiască, după care să procedeze la asigurarea lor.

Ajunși la mare, Robert vorbi despre cumpărarea de provizii, dar Polly îl înștiință că luase un ceai, prăjituri și un teanc de sandvișuri.

Făcură baie, se jucară cu mingea cu Judy, apoi se așezară pe niște șezlonguri, în timp ce fetița construia un castel din nisip.

Polly spuse brusc:

– M-am hotărât să vând căsuța.

Robert păru mirat, apoi o aprobă:

– Din punct de vedere comercial este cel mai înțelept lucru pe care-l poți face. Mai bine s-o vinzi când poți lua un preț bun de la Paul Denham. Dar unde o să te duci – ce ai de gând să faci?

– Nu știu, spuse Polly gânditoare. Mă gândisem să aduc copii în vacanță, ca pe Judy. Poate pot cumpăra o casă mai potrivită acestui scop. M-ai putea ajuta? îl privi ea întrebătoare.

– Sigur. Cu plăcere. Vino oricând la agenție și voi cerceta în registru toate proprietățile de vânzare. Dar nu ți-ai planificat să trăiești singură, Polly? Nu ai pe nimeni în vedere?

– Nu cunosc pe nimeni.

– Mă cunoști pe mine.

– Nu înțeleg... spuse ea surprinsă.

Fața roșie de soare a lui Robert se înroși și mai tare.

– Nu credeam că o voi spune, începu el, dar sunt mort după tine, Polly, și aș fi cel mai fericit om din lume dacă ai spune „da“.

– „Da“ la ce? păru ea nedumerită.

– Îți cer să te măriți cu mine!

– Oh, Robert! exclamă Polly. Poate sunt cam demodată – ca o fată dintr-un roman victorian – dar este așa de brusc!

– Știu. Te cam grăbesc. Mă grăbesc chiar și eu în această problemă. Dacă te-ai hotărât să vinzi căsuța, mi-aș dori să mă ai în vedere în planurile tale de viitor. Nu-mi da acum răspunsul definitiv. Gândește-te!

Polly era mișcată.

– Nu am mai fost cerută până acum, spuse ea. Nu știu ce să spun.

– Nu spune nimic. Gândește-te la asta.

– O voi face, Robert, mulțumesc.

El izbucni în râs.

– Pentru ce îmi mulțumești?

Râse și Polly.

– Este vorba de educația mea de la orfelinat. Vezi, eu nu sunt pe gustul oricui.

– Pe al meu ești.

– Robert, ești un scump.

Îi luă mâna și i-o sărută. El nu-i mai dădu drumul.

– Dacă vrei să-ți realizezi planurile – să devii o mămică pentru copii – cred că și eu pot deveni un tătic. Cineva care să exercite disciplină și să le dea câte o bătaie.

– Disciplina mea nu este așa de severă, îi spuse Polly. Am experiență. De la șaisprezece ani, am funcționat ca asistentă la Casa de copii.

Realizarea copilăriei ei chinuite îl mâhni.

– Polly, dragă! Sunt atât de multe pe care nu le știu despre tine. Vreau să știu totul și să-ți dau tot ceea ce nu ai avut niciodată. Mie-mi place munca mea. Firma noastră este o firmă bună, o afacere familială, iar unchiul și mătușa mea, care nu au copii, mă tratează ca pe un fiu. Am toate șansele să avansez și să preiau firma mai târziu. Asta-i totul despre mine... acum spune-mi despre tine... ce gândești, ce simți...

Așa că Polly îi povesti despre ea, așa cum stăteau împreună, cu ochii pe Judy care se juca în nisip. Dar lucrul vital care o afecta în acel moment nu i-l încredință. Dacă se va mărita cu Robert, sigur că-i va spune adevărul în legătură cu nașa. Ceea ce nu-i va spune însă niciodată, erau sentimentele ei pentru Paul.

Va căuta o casuță în cealaltă parte a orașului Carchester, ca să nu dea peste familia Denham după ce Paul se va căsători.

Robert însă îi mângâia mâna.

– Ce te-a făcut să te hotărăști așa de brusc să vinzi căsuța?
– Whiskers m-a făcut, răspunse ea.
– Motanul? întrebă el, nevenindu-i să creadă.
– Doamna Beatty și fiica ei vor să-l omor. N-aș putea suporta acest lucru... Poate nu ai auzit. Doamna s-a împiedicat de motan și a căzut pe scări. S-a rănit și nunta a fost amânată. Datorită lui Whiskers, nu sunt în acest moment persoana favorită la White Ladies. Cred că doamna Beatty m-ar otrăvi și pe mine dacă ar putea! Nu m-a plăcut niciodată. Nu glumesc. Nu l-am mai văzut pe Paul de la accident, dar cred că se simte dezorientat.

– Dar de ce să amâne nunta? vru Robert să știe. Mi se pare ciudat.
– Ciudat?
– O scuză! Dacă mireasa ar fi fost cea care ar fi căzut pe scări, aș fi înțeles. Dar de ce să amâni nunta de dragul soacrei?
– Ea este gazda nunții. Firesc că vrea să fie prezentă.
– Felul în care acea fată se comporta cu vărul ei la petrecerea din ultima seară nu era treaba nimănui, spuse Robert. Poate că a avut loc un scandal.

– Vrei să spui Rosalie și Richard? întrebă Polly.
– Poate n-aș spune asta, continuă Robert, i-am văzut îmbrățișați în grădină, ieșisem s-o caut pe Iris ca să plecăm. Nu este treaba mea, dar sigur că este o chestie nostimă!

– Dacă există un alt motiv pentru amânarea nunții, m-aș simți mai puțin responsabilă, spuse Polly.

Își aminti fața răvășită a Rosaliei, constatarea doamnei Hammet că toți musafirii fuseseră „mai mult sau mai puțin poftiți să plece” și spusele lui Paul că este alergic la ceartă ca să pună piciorul în prag și când ajunge să-l pună, îl pune prea tare...

Ce se întâmplase cu adevărat la White Ladies, noaptea trecută?

Polly ar fi dat mult să afle.

Capitolul 11

Robert le conduse pe Polly și pe Judy acasă și petrecu seara cu ele. La un moment dat o întrebă pe Polly în șoaptă:

– Copilul ăsta nu se mai duce la culcare?

Judy era obosită după orele lungi în aerul mării, însă nu vroia cu nici un chip să plece din preajma lor. Polly se ridică drept răspuns la apelul lui și o hrăni pe fetiță.

Când aceasta plecase, în sfârșit, în dormitorul ei, Robert îi propuse lui Polly o plimbare pe potecă sau una cu mașina.

Polly scutură din cap.

– Mai bine stau prin preajmă. I-am spus azi dimineață Rosaliei că vreau să vând casa și aștept ca cineva să vină să mă vadă.

– Vrei să spui Paul Denham, preciză Robert.

Polly încuviință din cap. Toată seara ciulise urechile așteptându-se să audă pași, dar nu se întâmplase nimic. După ce se hotărâse să facă ceea ce Paul și cele două Beatty doreau și încercaseră s-o convingă atâtea săptămâni, să nu audă nimic era ciudat.

Se simțea respinsă.

– Îți înțeleg punctul de vedere, spuse Robert. Acum când te-ai hotărât să vinzi, vrei să vezi afacerea încheiată cât mai repede posibil. Nu vrei să ne ocupăm noi de partea financiară? Am putea scoate un preț mai bun decât tine.

Polly îi spuse că este mai mult decât satisfăcută cu prețul oferit, dar îl rugă pe Robert să se ocupe el de vânzare.

– Pentru tine n-o să iau comision, îi spuse Robert. Deja ai un cumpărător și vreau să te ajut. Faci acum parte din familie, Polly. Sau aproape.

Ea se simțea ca și când ar fi fost grăbită după o perioadă de stagnare.

Ieri dimineață, nimic nu se schimbase. Astăzi știa că-l iubește pe Paul, se hotărâse să vândă casa și practic se logodise cu Robert. Era încă nesigură pe ea ca să se aventureze singură într-o nouă viață și se agăța de capabilul Robert pentru a-și realiza visul de a aduce fericire copiilor din orfelinat. Decât să aibă prea mult timp de gândire, mai bine să înceapă să-și caute o casă nouă și să termine cu vânzarea casei.

Robert spunea:

– Sigur că o dată căsătoriți, nu-i nevoie să-ți investești toți banii într-o nouă proprietate. Vom cumpăra o casă împreună, pe numele amândurora. Oh! Polly, este atât de minunat încât nu-mi vine să cred că este adevărat. Este adevărat, nu? Convinge-mă.

O trase spre el.

– Nici mie nu-mi vine să cred, mărturisi ea.

– Hai în grădină o clipă. Nu-ți pot spune noapte bună aici. Nu este suficient de intim. Doamna Hammett era ocupată în bucătărie, iar Judy, deși era în pat, veni la fereastră când ei ieșeau în grădină.

– Pleci acum? strigă ea. Vii și mâine să ne jucăm iar?

Robert mormăi:

– Când se termină vacanța copilului?

– Mai are o săptămână.

– Nu am nimic cu Judy. O plac și nu voi obiecta să am copii în jur, cum ți-ai planificat, după ce ne căsătorim. Dar pe moment, o găsesc cam băgăcioasă.

Se opriră lângă poarta grădinii:

– Când ne vedem din nou? întrebă el.

Ea îi promise s-o ducă pe Judy la Carchester cu autobuzul, să facă un tur al orașului, să-i arate castelul, iar la prânz să mănânce la o cafenea după care să meargă la muzeu.

– Ne vedem atunci la prânz, spuse Robert.

Polly ezită.

– Nu te supăra, Robert, dar i-am promis fetiței ziua întreagă și s-ar plictisi cu doi adulți care vorbesc între ei. S-ar simți neglijată.

– O răsfeti.

– Merită. Copiii nu se bucură de prea multă atenție individuală într-o instituție.

– Biata de tine – tu știi! spuse Robert privind-o cu afecțiune și o luă de mijloc. Vin să vă iau la sfârșitul zilei să vă duc acasă.

Deși Polly stătea cu spatele la căsuță, era conștientă de ochii lui Judy care-i urmăreau de la fereastră.

– Suntem observați, murmură ea.

– Hai în mașină o clipă, propuse Robert.

– Oh! Plecați? se auzi vocea lui Judy.

– Nu, du-te la culcare, spuse Polly.

– Atunci, de ce intrați în mașină?

– Ce crezi? o întrebă Robert.

– Ca s-o săruți, chicoti Judy.

– Ai dreptate, răspunse el. Așa că închide fereastra și taci!

Surprinzător, dar Judy ascultă.

Se așezară unul lângă altul, apoi Robert o înconjură cu brațele și o strânse.

– Oh, Polly! Dulce, scumpă Polly, spuse el. Te iubesc.

Ea închise ochii când buzele lor se atinseră, încercând să-și închipuie că era Paul, și atunci se auziră pașii pe care-i așteptase toată seara, dar pe care urechile ei nu-i percepură.

Paul venea să vorbească despre casă cu Polly, dar se opri când văzu mașina oprită lângă căsuță. Apoi recunoscu cele două siluete îmbrățișate și făcu stânga-mprejur.

Era adevăr deci în ce spusese Judy. Asta explica hotărârea bruscă a lui Polly de a vinde casa. Plănuia să se mărite cu Robert Archer.

Când se întoarse la White Ladies, Rosalie era în salon.

– Ai lipsit cam mult, spuse ea suspicioasă. S-a fixat totul?

– Nu am văzut-o pe Polly, răspunse Paul.

– Nu ai văzut-o? De ce? Unde ai fost în acest timp?

– Polly era angajată în altceva. Am ajuns într-un moment nepotrivit acolo, așa că m-am dus să mă plimb.

– Speram că ai pus totul la punct. Ar fi o nebunie dacă ea s-ar răzgândi.

– Da, răspunse Paul așezându-se pe un scaun la fereastră și luând un ziar.

Rosalie îl privi gânditoare. De la cearta din grădină, între ei se căscase o prăpastie. După accidentul maică-sii, Paul fusese amabil și politicos, dar distant. Spusese că puteau rămâne, bineînțeles, până ce Laura își va fi revenit complet.

– Și apoi? se interesase Rosalie.

– Apoi vom vedea.

Toată ziua fusese ocupat cu romanul lui. Deși era la capitolele finale, lăsase baltă problemele lui personale, fără să remarcă privirea neliniștită a Rosaliei, lăsând-o să se descurce singură cu telefoane, solicitări și corespondența rezultată în urma accidentului Laurei și amânarea căsătoriei.

Oferindu-se să anuleze aranjamentele de nuntă și fiind refuzat, se spălase pe mâini de toată afacerea.

Câteva zile mai târziu, în timp ce stătea în salon citind, după cină, Rosalie îl informă:

– Doctorul a văzut-o pe mămica în această dimineață. Este satisfăcut de progresele ei. Spune că cel mult într-o lună va fi din nou bine.

– Bine, răspunse Paul.

– Sunt atât de obosită, oftă Rosalie din greu. Mămica strigă toată ziua după mine.

– Îmi pare rău.

– Nu-ți pare rău, ripostă ea. În acest moment nu-ți pasă nici cât negru sub unghie cum mă simt eu.

– Și cum te simți? Întrebă el politicos, punând ziarul jos.

– Mizerabil, spuse Rosalie și izbucni în plâns.

Paul nu era impresionat. La început, când Rosalie plângea, el capitula imediat, simțindu-se o brută; dar plângea prea des și prea ușor și acum, lacrimile ei nu-l mai mișcau.

Ea își șterse ochii.

– Dacă voi mai avea o zi îngrozitoare mâine... dar ce-ți pasă ție! Este un stres atât de mare.

– Crezi că pentru mine nu este un stres?

– Este, Paul? se apropie timidă de el. Ești atât de distant... Nu mă mai pot apropia de tine și asta îmi zdrobește inima.

– Îmi pare rău, Rosalie... Tonul lui se mai îmblânzi... Cred că dacă ne dăm amândurora timp, totul s-ar putea să meargă cum trebuie.

– Crezi? se luminează fața ei. Oh, Paul... vorbești serios? Încerc să fiu mai adultă și mai înțeleaptă. Cu mămica scoasă din acțiune și certată tot timpul de toți și de tine, cu Richard plecat pentru totdeauna, am început să simt că nu mai pot continua să trăiesc. Noaptea trecută m-am întrebât câte aspirine aş putea să iau ca să nu mă mai trezesc niciodată.

– Rosalie! spuse el sever. Să nu mai vorbești niciodată așa. Ai înțeles? Nici măcar în glumă.

– Nu am glumit, spuse Rosalie.

Se uitară unul la celălalt o clipă și Paul realizează brusc că ea vorbea serios.

Dându-și seama pentru prima oară prin ce tortură psihică trecea, o luă în brațe, legănând-o ca pe un copil.

– Promite-mi... promite-mi, insistă el. Că nu te vei mai gândi la acest lucru niciodată.

Un zâmbet de ușurare apăru pe fața Rosaliei. Slavă Domnului! Slavă Domnului, Paul era din nou drăguț cu ea. Nu mai era singură

într-o lume ostilă. Paul redevenea același om cumsecade care o putea face să coopereze cu nervozitatea mamei și pierderea lui Richard.

Trebuia să aibă pe cineva lângă ea, s-o iubească, s-o îmbărbăteze, cineva de partea ei.

Mulțumită, ea rosti:

– Îți promit, Paul. Am greșit gândindu-mă la un astfel de lucru îngrozitor. Dar eram distrusă după plecarea lui Richard... tu erai așa de supărat... și apoi mama a avut accidentul acela... Ezită... Acum este în regulă, Paul? Între noi, vreau să spun?

O sărută și stătură un moment fără să vorbească.

– Du-te la culcare. Cred că ești obosită.

Ea își ridică din nou fața de pe umărul lui.

– Nu mai sunt. Acum sunt bucuroasă. Știu că voi dormi bine la noapte. Paul!

– Da?

– Despre căsuță. Ai încercat s-o vezi pe Polly iarăși?

– Nu.

– Dar nu crezi că se întreabă de ce nu te duci să-i onorezi oferta?

Atunci, el îi povestește despre mașina lui Robert Archer parcată lângă casa ei seara trecută.

– Polly, spuse el, pare implicată într-o idilă pe moment. N-am vrut să intervin.

Fața Rosaliei se însenină și mai tare.

– Deci, ăsta-i motivul pentru care vrea să vândă! Nu din cauza pisicii, ci din cauză că se gândește să se mărite.

– Așa se pare încuviință Paul.

– Este cel mai bun lucru care se poate întâmpla, trăncăni veselă Rosalie. Îmi pare rău că am fost proastă în privința ei. Acuzându-te că ai fost atras de ea și tot scandalul.

– Nu vom mai discuta despre asta, spuse Paul.

– Cum spui tu, dragule... și nu trebuie să te superi din cauza lui Richard, în fond este vărul meu și ne-am plăcut din copilărie. Totul a revenit când el s-a întors și tu erai atât de ocupat.

– Eu nu aş mai discuta despre Polly şi Richard, spuse el.

Rosalie părea jignită. I-ar fi plăcut să nu mai vorbească despre Polly şi mai ales despre Richard, acum când lucrurile se aranjaseră, dar Paul nu era dispus să facă pe confesorul.

Rosalie se retrase din braţele lui, urându-i noapte bună cu un zâmbet strălucitor. Acum ştia că putea înfrunta privirea scrutătoare a Laurei, care bănuia că ceva nu era în regulă.

Paul se duse în hol să încuie uşa. Era o noapte atât de frumoasă, încât ieşi să se plimbe puţin... Când trecu pe lângă casuţă văzu lumină. Fără să vrea, picioarele îl purtară într-acolo. Polly era în grădină şi striga încet.

– Iar a fugit Whiskers? întrebă Paul, sprijinindu-se de poartă.

Ea tresări violent.

– Oh! Nu te-am auzit. De data aceasta nu este Whiskers. El este închis în bucătărie. Este vorba de căţeluş. A şters-o când doamna Hammett a plecat la whist. Pickes? Unde eşti Pickes? Oh, uite-l. Câine zăpăcit. Unde ai fost?

Pickes veni prin iarbă şi se rostogoli la picioarele ei cu lăbuţele în sus.

Polly îl certă, după care îl luă în braţe.

– Mă aşteptam să te văd. Nu ştii că sunt gata să vând casa?

– Ba da. Şi am venit să discutăm acum, fiiindcă altădată era parcată pe aici o maşină şi nu am vrut să vă deranjez.

– Începusem să cred că nu te mai interesează, râse ea.

– Sigur că sunt interesat. Domeniul White Ladies va fi din nou complet. O să-mi văd avocatul pentru...

– Robert Archer se ocupă de vânzare pentru mine, spuse ea.

– Şi o să se ocupe de tine şi în viitor, nu?

Ea râse iarăşi.

– Se pare că asta este ideea.

– Sper că vei fi foarte fericită, Polly. Cred că nu te grăbeşti din cauză că trebuie să ne laşi nouă casa. Nu trebuie să te grăbeşti cu plecarea. Nunta noastră a fost amânată până în iulie. Poţi rămâne în casuţă până la întoarcerea noastră din luna de miere, dacă asta îţi convine.

Ea-i mulţumi, oprind zelul căţeluşului de a o linge pe faţă.

– Nu, Pickes. Miroși a pește. Iar i-ai mâncat mâncarea lui Whiskers. El rămase la poartă în timp ce ea duse cățulul în casă. O aștepta, fiindcă îi spusese că vrea să-i spună ceva foarte special.

Când se întoarse, zise:

– Este vorba despre nașa. Era mama mea. Știu acum cu certitudine.

– Și asta te face fericită, iar pe mine foarte jenat.

– De ce?

– Deoarece, în loc să fii dată afară din casuță, pe drept, tu ar trebui să mă dai afară din White Ladies.

– Presupun că bătrânul Bond era unchiul meu, încuviință Polly, dar eu eram doar un secret rușinos despre care el nu știa nimic.

Și apoi îi povesti cum Judy descoperise compartimentul secret cu scrisoarea și perlele înăuntru, așteptând aniversarea ei de douăzeci și unu de ani.

– Acestea sunt perle veritabile, arătă ea spre gâtul ei. Nu le-am mai dat jos de atunci. Robert mi le-a asigurat. Scrisoarea spunea și despre tatăl meu. A fost o idilă pe timp de război... Făcu o pauză... Nu vreau să te plictisesc.

– Nu mă plictisești, Polly.

– El a fost pilot pe un bombardier, continuă ea. Tatăl mamei mele nu a fost de acord cu căsătoria fiindcă ea nu avea încă vârsta și nu era de acord cu nunțile făcute pe timp de război. Așa că ei au plecat într-o lună de miere secretă și după aceea a fost omorât. Maică-mea nu a îndrăznit să-i spună tatălui său despre mine. S-a ascuns în Londra și acolo m-a născut. Vroia să mă păstreze, dar și-a dat seama că nu se poate descurca, așa că m-a lăsat la casa de copii, sperând ca într-o zi să mă ia înapoi. S-a pregătit pentru munca de binefacere în străinătate și a auzit greșit că fusesem adoptată. Doar după ce a moștenit White Ladies a devenit obsedată de dorința de a afla despre mine. Dacă aș fi fost adoptată nu ar fi intervenit, dar a aflat că sunt încă la orfelinat ca asistentă, iar restul îl știi.

Puse mâna lui pe a ei, așa cum stătea pe poartă.

– Îmi dau seama ce înseamnă pentru tine, Polly.

– Este minunat să aflu din cine mă trag, spuse ea fericită. Se pare că semăn cu tatăl meu. Nașa spunea că era înalt și blond. A fost și

foarte curajos. Sunt mândră de părinții mei, rosti ea dându-și părul pe spate și apoi adăugă: ce ți-am spus este strict confidențial, doar între mine și tine. Nici Robert nu știe că nașa era mama mea, deși cunoaște cum am descoperit perlele.

– Acum îți dai seama ce nesăbuită ai fost când ai refuzat biroul pe care ți-l oferisem, glumi Paul.

Ea râse.

– Tremur și acum când mă gândesc că s-ar fi putut să nu obțin biroul când a fost scos din nou la licitație.

– Asta din cauză că ai fost prea mândră pentru a accepta un dar.

– Trebuie să recunoști că nu este obișnuit ca o fată să accepte un dar de la un bărbat străin.

– Nici împrejurările nu erau chiar obișnuite, replică Paul.

Polly nu știa ce să spună, așa că schimbă subiectul.

– Îmi pare rău că te țin în picioare la poartă, dar n-am vrut s-o trezesc pe Judy dacă te invit în casă. Este foarte necăjită, mititica de ea, fiindcă mâine pleacă la orfelinat. Ca să nu mai plângă i-am promis c-o iau în următoarea vacanță. Mă îngrozesc s-o văd plecând mâine cu autobuzul la Londra.

– Cu ce ajungi la Carchester?

– Cu autobuzul local.

– Te duc eu, îi propuse Paul. Tot o duc pe Rosalie la coafor, iar eu trebuie să-mi văd avocatul.

– Foarte bine. Dacă va fi prea devreme pentru mașina de Londra, o duc pe Judy prin magazine – îi place la nebunie. Robert a promis că mă învață să conduc.

– Curajos bărbat.

– Nu-i nevoie să fii ironic. Nașa îmi dăduse câteva lecții, dar apoi... Dar lucrurile sunt diferite și mi-ar fi la îndemână să conduc o mașinuță a mea proprie.

– Este o necesitate la țară.

Între ei se lăsa tăcerea, apoi Paul întrebă ezitând:

– Polly?

– Da?

– Ești sigură că știi ce vrei? Mă refer la vinderea căsuței și la căsătoria cu tânărul Archer.

– Așa cred.

– Aș urî să simt că te scot din cușca ta drăguță înainte de a fi pregătită.

– Sunt pregătită. Știu ce fac. Oricum, nu aș mai putea locui aici.

– De ce?

– Nu are importanță, răspunse ea.

– Pentru mine are.

Ea se retrase în umbra gardului, temându-se ca el să nu-i citească fața.

– Acum trebuie să plec. S-a făcut târziu. Ne vedem mâine.

El o prinse, când ea dădu să plece.

– De ce nu-mi poți spune? inistă el.

Cu o ieșire emoțională ce o surprinse chiar și pe ea, strigă:

– Nu ghicești?

Se smulse din mâinile lui, alergă în casă și închise ușa.

În dimineața următoare, Paul veni după Polly și Judy, cu Rosalie lângă el, în Jaguarul lui mare. Rosalie arăta la fel de frumoasă ca oricând și Polly deduse că, indiferent ce se întâmplase la White Ladies în noaptea petrecerii, lucrurile reveniseră iar la normal.

Se interesă de starea sănătății doamnei Beatty și i se răspunse că mămica era bine, iar surorile Shelton veneau să-i țină companie cât timp ei erau plecați la Carchester.

– Acum poate să se miște, spuse Rosalie. I s-a fixat un suport metalic sub picior, în ghips, dar îi este frică să coboare scările ca să nu alunece, așa că stă în camera ei.

Judy stătea în spate cu Polly și părea supărată.

– O să-mi scrii, da, Polly?

– Bineînțeles, draga mea.

– Și vii să mă vizitezi?

– Sigur, promise din nou Polly.

– Dacă nu mai vii, nu o să te iert, spuse Judy.

Paul nu spunea nimic, conducea doar mașina, dar Polly se simțea rușinată de ieșirea din seara precedentă.

În Carchester, se despărțiră.

– Cu ce te întorci? întrebă Paul.

– Mai întâi mă uit prin magazine, apoi mă duc să-l văd pe Robert și cred că mă va duce el acasă. Știe că vin.

Rosalie interveni:

– Suntem foarte încântați că ne lași casa. Paul se duce să fixeze totul în această dimineață. Cred că trebuie să te felicit. Este adevărat că urmează să te măriți?

Ochii lui Paul erau pe fața ei și pentru a înlătura orice suspiciune legată de noaptea precedentă, spuse mai entuziastă decât părea că se va mărita cu Robert Archer.

Judy lovi cu sandaua într-o piatră.

– Nu vreau să te măriți cu Robert Archer.

– Spune la revedere domnului Denham și domnișoarei Beatty, dragă.

– Eu vreau ca tu să rămâi în căsuța ta, spuse Judy cu încăpățănare. Îmi place să stau cu tine în căsuța ta super. De ce trebuie să pleci? Dacă trebuie să te măriți, de ce nu te măriți cu el? arătă ea spre Paul. Așa aș putea veni la căsuță.

Polly se înroși de jenă.

– Judy, domnul Denham se căsătorește cu domnișoara Beatty, după cum știi. Acum, spune-le la revedere și haide, că întârziem la magazine.

După plecarea lui Judy, se duse la agenția unde lucra Robert, să-l caute.

Iris apărură și-i spuse cu satisfacție că Robert era plecat cu un client la zece mile depărtare. Nu anunțase când se va întoarce.

Polly stătea indecisă, neștiind dacă să aștepte sau nu. Dar era abia vremea prânzului și avea mult de așteptat, iar să hoinărească prin oraș pentru a da nas în nas cu Paul și Rosalie, nu-i convenea. Se hotărî să se ducă direct acasă.

Iris, sprijinită de ghișeu din biroul gol, îi spuse confidențial:

– Presupun că-ți dai seama de ce te curtează Robert?

– Probabil fiindcă mă place, răspunse Polly cu răceală.

– Ești o femeie avută, draga mea. De aceea. Crezi că s-ar însura cu o fată ca tine, dacă nu ți-ai vinde casa la un preț fabulos?

Polly îi sugeră lui Iris să-și vadă de treaba ei, dar aceasta răbufni:

– Nu-ți mai da aere față de mine. Prietenia cu faimosul Paul Denham ți s-a urcat la cap, dar oricine știe că ești un copil nedorit, părăsit pe treptele unui orfelinat.

Polly se întoarse pe călcâie și ieși cu capul sus, urmărită de râsul ironic al lui Iris.

Tremura de furie, dar încercă să se potolească. Era o prostie să se lase enervată de o astfel de față. Iris era geloasă. Trebuia să ignore episodul neplăcut. Uită-l, își spuse Polly. Dar vorbele crude îi răsunau în urechi.

Când ajunse acasă, Whiskers o aștepta la intrare, iar Pickes îi făcu o mare demonstrație de simpatie, topăind și făcând tumbe.

Casa era liniștită și plină de pace. Brusc, Polly realizează cât de mult iubea această casuță – nu vroia s-o părăsească și nici să se mărite cu Robert.

O cuprinse panica, dar era prea târziu să mai dea înapoi.

Oh, Doamne, ce făcuse?

Capitolul 12

Când Polly coborî pentru micul dejun a doua zi dimineată, avu un șoc neplăcut.

Sticla de lapte fusese livrată ca de obicei și stătea la ușă, dar sub sticlă se afla o scrisoare.

Polly o luă curioasă – ceva schimbări în livrarea laptelui?

Era adresată simplu, cu litere de tipar: „Ocupantului“.

Rupse plicul, se înroși când citi conținutul, apoi se albi.

„Nu ești dorită aici, de ce nu te cari“... Polly rupse scrisoarea și o aruncă în coșul de gunoi. Misiva nu era semnată.

O scrisoare anonimă. O scrisoare plină de fiere...! Nu-i da importanță, își spuse Polly. Cine era în stare de o astfel de scrisoare nu era întreg la minte. Nu merită să te superi. Dar, bineînțeles, se îngrijoră.

Când aranjă masa pentru micul dejun, o parte a minții îi era preocupată de posibila identitate a expeditorului. Știa că nu era prea populară printre oamenii satului, dar de aici și până la a primi scrisori veninoase era cam departe.

Singura persoană care părea să-i poarte pică profundă era Iris. Își aminti satisfacția cu care o anunțase că Robert era plecat și apoi

vorbele crude legate de faptul că Polly fusese un copil nedorit. Dar nici chiar Iris, simți Polly, nu s-ar fi coborât atât de jos.

Uitându-se la ceas, își dădu seama că Hammy întârzia și ducându-se la baza scărilor pentru a o striga, o văzu ieșind din camera ei cu un pled peste cămașa de noapte, galbenă la față.

– Hemmy! Ești bolnavă, du-te înapoi în pat, strigă Polly consternată.

– Mi-a fost rău astă noapte. M-a durut stomacul. Sunt mai bine azi-dimineață.

– Nu arăți bine deloc. Întoarce-te în pat. Îți aduc o ceașcă de ceai. Și nu-ți face griji, mă duc eu la White Ladies să anunț că nu te simți bine și nu poți veni astăzi.

– Mulțumesc, Polly. Dar tu ce ai, s-a întâmplat ceva?

– Nu, nimic.

– Să știi că am aranjat să stau la sora mea, mama lui Lily, când vinzi căsuța. Dacă din cine știe ce motive vrei să rămâi aici, îți voi ține companie cât timp ai nevoie de mine.

– Ești o scumpă, Hammy, dar nu mai pot da înapoi acum. Am învățat să iubesc White Ladies și această căsuță și cred că, văzând-o pe Judy atât de supărată azi când a plecat, m-a întristat și pe mine.

Mai târziu, după ce o instalează confortabil pe Hammy în pat, se duse peste pajiște la White Ladies și bătu la ușa din spate. Îi deschise Rosalie, care arăta roșie, neîngrijită și avea în jurul mijlocului un șorț de-al doamnei Lafferty.

Polly îi explică despre indispoziția doamnei Hammett.

– Asta-i prea de tot! strigă Rosalie, dând de pământ cu tigaia pe care o ținea în mână. Și doamna Lafferty este bolnavă. A plecat ieri înainte de cină și m-a lăsat pe mine să fac totul. Era o cratiță în cuptor, dar am ars cartofii și am uitat să pun sare în legume. Am încercat să fac o budincă după o rețetă dintr-o revistă și nu a ieșit bună. Am petrecut ore întregi, spuse ea indignată. M-am ars la mână, m-am opărit la picior cu apă fierbinte și Paul a râs de mine.

- A râs? repetă Polly.
- Presupun că a vrut să transforme dezastrul într-o glumă, dar dacă mai sunt lăsată singură o zi întreagă înnebunesc.
- Dar Lily? întrebă Polly.
- A lăsat un bilet că doamna Lafferty are gripă și a anunțat că nici ea nu mai vine, acum când „el s-a dus”. Umbla toată ziua după el ca să-l privească. Noroc cu doamna Lafferty care o chema la bucătărie și o ținea acolo. Cred că este cam tâmpită.
- Nu are prea multă minte, dar lucrează bine dacă este dirijată, spune Hammy. Vrei să stau cu tine să-ți dau o mână de ajutor? întrebă Polly care văzu chiuveta plină de vase murdare și întreaga bucătărie un dezastru.

Fața Rosaliei se luminează.

- Vrei, Polly? Paul și cu mine am putea merge la Moorings să mâncăm, dar nu o pot lăsa singură pe mămica. Am încercat să fac șuncă și ouă pentru micul dejun, dar grăsimea s-a înnegrit, șunca s-a întărit și tigaia s-a ars. A venit atunci Paul și a făcut omletă pentru noi toți, dar acum s-a închis în birou, lucrează la ultimul capitol al cărții lui. Spune că se mulțumește cu pâine, brânză și bere pentru la prânz, dar ce fac cu mămica? Și mai este și cina de diseară... Oh, Polly – căzu Rosalie pe unul din scaunele bucătăriei, urăsc să gătesc și urăsc menajul, este atât de sordid și mi-am rupt și o unghie, iar spălatul vaselor îmi distruge mâinile.

Polly găsi un alt șort, se încinse cu el, în timp ce Rosalie o privea.

- Hei, Rosalie! Ia prosopul și șterge vasele. Trebuie să mă întorc acasă să am grijă de bolnava mea, dar voi veni după ora ceaiului să pregătesc ceva pentru mama ta, ca tu și Paul să puteți merge la Moorings la cină. Cum ți se pare?

– Fii binecuvântată, Polly, răsuflă ușurată Rosalie.

Termină de șters vasele pe care le spălase Polly, apoi dispăru, spunând că se duce să vadă ce face maică-sa.

Polly spală pe jos, aranjă totul în bucătărie și plecă.

Rosalie se întoarse mai târziu și fu amărâtă că Polly plecase. Paul vroia o ceașcă de cafea și maică-sa un ceai. Spera ca Polly să le facă pe amândouă. Puse ceainicul la fiert și căută fierbătorul de cafea dar când îl găsi își dădu seama că nu știe cum funcționează.

– La naiba! țipă Rosalie. Paul n-are decât să se mulțumească cu ceai.

Dădu cu piciorul în ușa de la birou pentru a-și anunța sosirea.

– Intră, strigă el.

– Nu pot, am tava în mână. Deschide ușa.

El veni și-i luă tava din mână.

– Doamna Hammett putea să deschidă ușa chiar și cu tava în mână.

– Eu nu sunt doamna Hammett, ripostă Rosalie.

– Dar dragă, ți-am cerut cafea, nu ceai.

– Dacă vrei cafea, du-te și fă-ți singur. Eu nu știu cum funcționează.

– Am văzut-o pe Polly pe geam cu câteva clipe în urmă. Nu te poate ajuta? Dar unde este doamna Hammett?

Rosalie îi spuse că atât doamna Hammett cât și doamna Lafferty erau bolnave, iar Polly venise s-o ajute, dar se întorsese la bolnava ei.

– Sunt singură, strigă Rosalie.

– Excelent, spuse Paul. Este o bună experiență pentru tine... Dar nu are zahăr! constată el după ce sorbi din ceai.

– Mămica și cu mine nu punem zahăr, am uitat că tu-l bei dulce.

– Și ce este asta? arătă el spre o substanță galbenă învelită într-o hârtie de pergament.

– Singura brânză pe care am găsit-o. Am adus-o sus să vezi dacă îți convine pentru prânz.

Paul o miroși bănuitor și izbucni în râs.

– Brânză? Asta este săpun de bucătărie, prostuo.

Rosalie bătu din picior, nervoasă.

– N-ai decât să râzi. Oricine poate greși. Am făcut tot ce am crezut că este mai bine și tu te distrezi pe socoteala mea. N-am găsit nimic care să semene a brânză în frigider. Asta era în bufet.

– Telefonează la băcănia din sat și comandă ce este nevoie. În zona aceasta nu prea se găsesc servitori, așa că o dată măritată te vei afla des în situația să te descurci și singură. Încearcă, draga mea!

– Încerc! M-am săturat să tot încerc! Urăsc gospodăritul! țipă Rosalie, ieșindu-și din fire. Este degradant și dacă îți închipui că o să-mi petrec viața frecând chiuveta, curățând cartofi și stricându-mi mâinile, te înșeli marnic.

– Am o carte de terminat. Ți amintești? spuse Paul și încet, dar ferm, o conduse afară din cameră.

– Cu toți banii tăi, este dezgustător să te aștepti să-ți fac menajul.

– Găsește atunci pe altcineva s-o facă. Voi plăti.

– Dar nu știu pe cine să întreb, să vaicări Rosalie.

– Sună la surorile Shelton, poate cunosc pe cineva să vină temporar aici. Treaba ta este să conduci casa... a mea să plătesc facturile. Sună pe oricine, numai nu mai sta aici văicărindu-te.

El puse tava cu ceaiul neatins pe un scaun de pe palier și se întoarse în birou, închizând ușa.

Rosalie rămase acolo, nehotărâtă. Maică-sa o striga din camera ei, dar ea se prefăcu că nu aude.

Sună pe oricine, spusesese Paul.

Bine. Așa va face. El o ceruse!

Fugi pe scări la telefonul din hol. Formă un număr și așteaptă.

– Alo? Tanti Eva? Sunt Rosalie. Richard este? Pot vorbi cu el, te rog? Da, aștept...

– Alo? Rosalie? Vroiai să vorbești cu mine?

La auzul vocii familiare, Rosalie izbucni în lacrimi.

– Oh, Richard! Strigă ea. Ce bine-mi pare să te aud. Trebuie să te văd. Unde ne putem întâlni? Am avut cel mai îngrozitor timp și nu mai pot îndura... Mămica este prizonieră în camera ei, Paul închis în birou și eu simt să explodez. Servitorii nu au venit astăzi și totul a fost lăsat pe seama mea! Nu este bine deloc... Ai dreptate! De ce trebuie să îndur... Da, Richard... ascult... am înțeles. O să iau autobuzul de ora

două spre Carchester și tu o să mă iei de acolo. Oh, Richard... Cred că am înnebunit. Ți pare bine? Da... și mie. La revedere, pe curând.

Îi va învăța minte pe toți. Pe mămica, pe Paul și pe oricine.

În acea seară, după ce o lăsa pe doamna Hammett în salonaș cu aparatul de radio drept companie, Polly se duse la White Ladies să-i pregătească masa doamnei Beatty așa cum promisese, ca Rosalie și Paul să se poată duce la hotel să cineze.

Când intra, Paul era la telefonul din hol. Îi făcu semn să intre și să se așeze.

Când el termină de vorbit, Polly îi spuse zâmbind că venise să stea cu doamna Beatty ca el și Rosalie să poată ieși, dar se întrerupse.

– S-a întâmplat ceva? întrebă ea.

– Rosalie a fugit cu Richard, spuse el direct.

Polly sări în picioare.

– Oh, îmi pare atât de rău.

– Nu trebuie să-ți pară așa de rău. Orice rău este spre bine. Lucrurile nu mergeau bine între noi de la o vreme. Cred că eforturile ei de a conduce gospodăria au terminat-o complet. Mi-a telefonat acum o oră și mi-a spus că nu se poate mărita cu mine. Richard obține o licență specială. A venit să-și schimbe cabina de vapor cu o cabină de două persoane și sâmbătă se îmbarcă pentru Australia.

– Nu-mi vine să cred, spuse Polly.

– Nici mie.

– Dar mama ei? Ce este cu doamna Beatty?

– Sunt îngrijorat în privința ei. Rosalie m-a rugat s-o anunț pe maică-sa și să-i spun că-i va scrie. I-a cerut binecuvântarea și a asigurat-o de dragostea ei.

– Cum a reacționat doamna Beatty?

– La început, nu m-a crezut. Apoi a împietrit și de atunci stă tot așa. L-am chemat pe doctor să vină s-o consulte. Nu-mi place s-o văd învinsă. Niciodată nu am crezut că-mi va fi milă de mama Rosaliei, dar acum îmi este.

– Pot face ceva? Să urc și s-o văd?

– Mai bine nu! râse Paul. Te învinovățește pentru totul.

– Pe mine? Ce i-am făcut?

– Dacă n-ai fi fost tu, cu pisica ta blestemată, Rosalie n-ar fi fugit niciodată cu Richard. Maică-sa fiind închisă în camera ei, i-a dat Rosaliei ocazia și curajul de care avea nevoie să plece. Dacă Laura ar fi fost pe picioare, nu s-ar fi întâmplat așa ceva. Influența ei asupra fiică-sii era neclintită. Fata fusese dominată de mama ei, toată viața. Îmi pare bine că Rosalie și-a exprimat independența, dar îmi pare rău de femeia de la etaj. Întreaga ei lume s-a sfărâmat.

– Dar nu dorește fericirea fiicei ei?

– Dar în felul în care crede ea. La început, Laura nu era încântată să vină la White Ladies, dar s-a atașat de casă, de district și de viața de aici în general. Acum, nu mai are rădăcini și fără Rosalie, viața ei nu mai are nici un scop.

Polly se așază.

– Rosalie știe ce simte maică-sa?

– Mi-a spus că-i va telefona, dar maică-sa nici nu vrea să audă de ea.

Sosi doctorul și Polly se ridică să plece.

– Pot face ceva? De mâncare sau altceva?

– Am chemat una dintre rudele Laurei să vină să stea aici. Am cunoscut-o la petrecere și pare capabilă. Și apoi, sper ca doamna Lafferty să vină mâine dimineată.

– Vine și doamna Hammett, spuse Polly, apoi ezită... Oh, Paul, nu știu ce să spun. Sper ca totul să fie bine pentru tine.

El zâmbi distrat, o bătu pe umăr și-l urmă pe doctor pe scări.

Polly se grăbi acasă. De data aceasta, era rândul ei să dea o veste surprinzătoare.

– Rosalie Beatty a fugit cu vărul ei și pleacă în Australia.

Doamna Hammett, care moțăia într-un fotoliu, cu motanul în poală și cățelul la picioare, sări în sus:

– Nu sunt chiar surprinsă, spuse ea după ce rumegă cele spuse de Polly. Doar mâna de fier a maică-sii i-a ținut pe logodnici împreună. Cum a primit doamna Beatty toate astea?

– Rău de tot. Paul spune că este îngrijorat în privința ei.

– Îi va trece, spuse doamna Hammett. Când își va reveni, se va duce în Australia după tânăra pereche, ține cont de vorbele mele. Nu va sta prea mult deoparte și se va duce pe capul domnișoarei Beatty, vrând-nevrând.

În dimineța următoare, sub sticla de lapte era o altă scrisoare.

Cu ceea ce se întâmplase la White Ladies, Polly uitase de acel episod neplăcut, până văzu o misivă similară sub sticlă, în ziua următoare.

Cele două Beatty erau singurele care vroiau s-o vadă plecată, dar acum când domnia lor la White Ladies se sfârșise, scrisoarea veninoasă nu putea avea vreo legătură cu ele.

De data aceasta scrisoarea conținea o amenințare: „Dacă nu pleci repede vei fi afumată ca un șoarece într-un hambar“.

Rupse hârtia în bucățele și o azvârli în foc.

– În zilele mele, observă doamna Hammett, intrând în cameră, legam scrisorile de dragoste cu o panglică roz, nu le ardeam.

Polly spuse printre dinți.

– Nu era o scrisoare de dragoste.

– Ce era atunci? O somație? Întrebă femeia privind-o. Mai bine te-ai așeza, dragă. Ești cam palidă.

– Nu am nimic. Este doar o glumă idioată.

– De la cine?

– Nu știu. Nu era semnată.

– Nu cumva o scrisoare veninoasă?

– Ai primit cumva vreuna?

– Nu eu. Dar au existat zvonuri în urmă cu câțiva ani. Era... Se opri brusc, apoi, îndemnată de Polly, continuă... Un suflet chinuit un pic atins la cap. A fost trimisă la tratament... N-ar fi trebuit să arzi scrisoarea. Am fi aflat cine a trimis-o.

Polly spuse că ar fi trebuit s-o ducă la poliție, dar nu vroia să-l flateze pe expeditor făcând scandal, așa că se gândise s-o lase baltă.

Vestea rușrii logodnei la White Ladies se răspândi în toată vecinătatea, stârnind o grămadă de discuții la cafeaua de dimineață și la ceaiul de după-amiază. În coloanele de scandal ale ziarelor apărură din greșeală o fotografie de petrecere, în care Paul dansa cu Polly. Deasupra scria: „Autorul Paul Denham cu logodnica lui“, iar dedesubt: „Logodnă ruptă“.

Polly nu știa dacă să plângă sau să râdă când privi poza din ziar.

Laura, după o noapte liniștită de sedativele prescrise de doctor, ieși din starea de prostrație.

Trimise după Paul, căruia îi ceru să se ducă după Rosalie și să o aducă înapoi.

– Dar Rosalie nu vrea să se mărite cu mine, Laura, și nici eu nu mai vreau să mă însor cu ea, dar țin suficient la ea ca să sper că va fi fericită. Nu este minoră și nu o poți opri să se mărite, așa că încearcă s-o ierți. Să știi că Rosalie este foarte supărată pentru refuzul de a vorbi cu ea.

– Supărată! pufni Laura. Va ajunge să-și regrete fuga cu Richard. Întotdeauna s-a lăsat ghidată de mine în trecut și nu-i înțeleg comportarea.

– A venit vremea să-și conducă singură viața, așa cum vrea, spuse Paul. Dorește iertarea dumitale.

– Dorește o bună bătaie! ripostă Laura, uitându-se în jur cu regretul de a părăsi această locuință frumoasă.

Pe măsură ce treceau zilele, spiritul invincibil al Laurei se trezi din nou. O trimise pe vară-sa care o îngrijea, să se intereseze de zborurile spre Australia. Imediat ce i se scoase ghipsul și fu pe picioare, Laura se hotărî ce avea de făcut.

O să zboare spre Australia și o să întâmpine perechea fugitivă, în port. Asta îi va emoționa, se gândi Laura. Sigur că va trebui să-i ierte, dar o va face pe Rosalie să-și dea seama cât de crudă fusese profitând de ocazia că mama ei era invalidă.

Paul fu ușurat să audă planurile Laurei. Viitorul Rosaliei nu mai era acum în mâinile lui. Îi trimise binecuvântarea lui și un cec ca dar de nuntă.

Veni ziua când o duse pe Laura la aeroport, după ce aceasta își luase și covoarele pe care le pusese la păstrare. Când ajunse din nou acasă, își împachetă romanul pe care îl terminase, cu gândul de a-l duce editorului. Apoi se așeză la fereastra deschisă, privind gânditor la căsuța lui Polly – nu, la căsuța lui – printre pomi.

Ultimile luni fuseseră pline de agitație, dar acum viitorul părea aproape prea gol. Avea o casă mare, doar pentru el singur. Nu personalități care să-l distribuie, nimeni care să-l întrerupă și în curând, nici o fată în grădina lui, să-l irite, să-l atragă, să-l distreze...

Dintr-o dată, Paul știu că n-ar suporta ca Polly să plece. Aparținea de drept, prin naștere, acestei case. Cu Polly lângă el, ar simți că putea continua ușor. Polly era interesată de munca lui și îi înțelegea întotdeauna problemele. Venea cu idei strălucite.

Îl amuza. Îl intriga.

Revelația îl lovi ca o bombă. O iubea pe fată!

Se ridică în picioare, gata să alerge la căsuță și s-o caute pe Polly... apoi își aminti de Robert Archer.

Cât de departe ajunsese relația lor și cât de serioasă era?

Își controlă impulsul de a se duce la Polly. Avea nevoie de o reflecție serioasă. Timpul potrivit și locul potrivit... Ea ar putea să nu fie interesată...

Hotărî să se ducă la Londra, să-și vadă agentul de publicitate și să prânzească împreună cu Tom. Apoi, pe seară, se va duce la căsuță, sperând s-o găsească pe Polly singură.

Când se întoarce cu mașina de la Londra, se lăsase întunericul.

În aer plutea un miros înțepător, remarcă Paul băgându-și mașina în garaj. Miros de ars. Era un foc pe undeva – la această oră a nopții? Chiar când privi, flăcările izbucniră din spatele dudului.

Căsuța lui Polly!

Dumnezeule, căsuța era în flăcări!

Mașina lui Robert era pe drum, iar în spatele ei mașina prietenei doamnei Hammett care o adusese de la partida de whist.

Robert se uita neputincios la clădirea care ardea. Lângă el, era prețiosul birou al lui Polly.

– Am venit să salvez ăsta, spuse el când se apropie Paul. Dar fumul este prea gros ca să te mai aventurezi. Polly și cu mine tocmai ajunsesem de la Carchester când s-a întâmplat. Se pare că a pornit de undeva din afara bucătăriei. Ne-am grăbit să scoatem câțelul și am reușit să cărăm biroul în siguranță... dar acum... dădu din umeri... Cineva s-a dus să telefoneze la brigada de pompieri, dar mă îndoiesc că vor ajunge la timp să mai salveze ceva.

Doamna Hammett spuse agitată:

– Nu înțeleg ce s-a întâmplat. Slavă Domnului că aveam poșeta cu bani la mine!

Ea stătea acolo, mormăind ceva despre amenințarea din scrisoarea otrăvită despre care îi spusese Polly. „Dacă nu pleci repede, te vei afuma ca un șoarece în hambar“.

Începu să cerceteze mulțimea care se aduna și văzu o siluetă anume.

– Vreau să vorbesc cu tine! strigă ea, dar brațul pe care îl prinsese se smuci și silueta dispăru.

Paul întrebă precipitat:

– Polly? Unde este Polly?

Robert spuse că era aici acum câteva momente.

Paul se simți cuprins de o panică irațională.

– Doar nu a intrat acolo?

Prietena doamnei Hammett, stând alături, zise că o auzise pe Polly spunând că era îngrijorată din cauza motanului.

– Oh, nu! gemu Paul.

Se repezi spre casă. Lângă gard era o ladă pe care o puse lângă geamul dormitorului. Se urcă pe ea și începu să strige prin fereastra deschisă pe care ieșeau valuri de fum.

– Polly! Ești acolo? Polly?

Ea apăru clătînându-se spre fereastră, cu fața înnegrită și tușind.

– Nu-l găsesc pe Whiskers, strigă ea. Nu-l pot găsi...

El se cățăra prin deschizătura geamului, o prinse și o forță să coboare până atinse lada.

– Coboară. Repede...

– Dar tu...

– Vin și eu... grăbește-te.

Focul cuprinse și scările.

Lada era prea șubredă ca să suporte greutatea amândurora și se prăbuși cu zgomot, făcându-i să aterizeze în stratul de flori.

Whiskers, ascuns într-un tufiș, paralizat de frică, miorlăi când Polly aproape căzu peste el.

– Oh! strigă ea râzând și plângând. Nu era înăuntru.

Paul înjură în șoaptă.

Sosi brigada de pompieri și atenția mulțimii se îndreptă spre ei. Paul se ridică în picioare, trăgând-o și pe fată în sus. El tremura de furie și agitație.

– Deci, pisica nici măcar nu era acolo! Și tu ai fi putut să mori! Îți dai seama? Cum îndrăznești să-ți riști viața pentru un motan care nici măcar nu era acolo?

Ea îl privi năucă.

– Îmi pare rău, nu m-am gândit. Mi-am amintit că l-am lăsat pe Whiskers dormind pe patul meu și ușa închisă. Nu-l puteam lăsa să ardă de viu – dar trebuie să fi ieșit pe fereastră. Îmi pare rău, Paul. Îți mulțumesc că ai venit să mă salvezi.

El o trase în brațe și o făcu să tacă printr-un sărut care părea că nu se mai sfârșește.

Robert, care făcuse ocolul casei, alarmat fiindcă n-o găsise pe Polly, se opri. Rămase acolo un lung moment și apoi plecă. Știa că nu există nici o speranță pentru el.

Când, în cele din urmă, Paul îi dădu drumul, Polly spuse mișcată:

– De ce ai făcut asta?

– Fiindcă te iubesc.

– Oh, Paul! spuse ea coplesită.

El o trase mai la întuneric. Mulțimea privea tulumbele pompierilor. Nimeni nu dădea vreo atenție cuplului.

– Nu suport să-mi văd draga mea casă în flăcări, șopti Polly.

– Atunci, nu te uita... spuse el și o răsuci ca să stea cu spatele la foc, apoi o luă din nou în brațe. Dacă ți s-ar fi întâmplat ceva... spuse el și nu mai putu continua.

– Trebuie să fie o nebunie de vară... murmură ea. Cum de poți să mă iubești?

– Rosalie a fost un miraj, răspunse el grav. O deziluzie. M-a acuzat că sunt atras de tine, de la început. Nu am crezut-o atunci, dar avea dreptate, Polly. Chiar din ziua în care te-am văzut la licitație, nu am mai fost în stare să mi te scot din minte. Nu pot trăi la White Ladies fără tine...

Ea nu mai putu să spună nimic. Se sărutară din nou, nepăsători la orice, agățându-se cu disperare unul de altul, de parcă le-ar fi fost teamă să nu-și piardă nou găsită fericire.

– Te măriți cu mine, Polly?

– Dacă poate să vină și Judy, câteodată!

– Poate să vină Judy și orice alt copil care are nevoie de o vacanță, promise el.

O tuse discretă lângă Polly îi făcură să se întoarcă.

– Pot să vorbesc cu tine, dragă? se auzi vocea doamnei Hammett. Știu ce s-a întâmplat, adăugă ea. Cine a pus focul, a trimis scrisorile veninoase și celelalte. Paul se uită la Polly.

– Scrisori veninoase? Cineva îți voia răul? De ce nu mi-ai spus?

– Ssst, îl liniști ea. Nu are importanță, acum. Nu mai are importanță, zâmbi ea.

– Hai în casă, doamnă Hammett. Nu putem vorbi aici, propuse Paul. Așezați în hol la White Ladies, doamna Hammett începu:

– Este vorba despre Lily. Era cam prostuță, dar inofensivă, până când i-a intrat în cap domnul Richard și când el a plecat nu și-a mai putut veni în fire. Credea că tu ești vinovată de plecarea lui, se uită ea către Polly.

Polly era uluită.

– De ce eu? se uită neputincioasă la Paul, amintindu-și acuzația Laurei Beatty că ea fusese responsabilă de fuga Rosaliei.

– În noaptea petrecerii... spuse doamna Hammett și se opri, uitându-se nesigură la Paul.

– Este în regulă, Hammy. Poți vorbi deschis, o îndemnă Polly, luându-i mâna lui Paul. Noi o să ne căsătorim, spuse ea mândră, dragăstoasă.

– Felicitări, domnule Denham și ție, dragă, rosti doamna Hammett uimită.

– Continuă, o îndemnă Polly.

– În noaptea petrecerii, repetă doamna Hammett, Lily l-a văzut pe domnul Richard ducându-te acasă. V-a urmărit, furișându-se. Sora ei a făcut același lucru, o dată. Scia scrisori veninoase când prietenul ei s-a descotorosit de ea. Asta m-a făcut să mă gândesc la Lily când ai început să primești scrisori sub sticla de lapte. Am văzut-o pe Lily furișându-se prin mulțime în seara aceasta. Când am vrut să vorbesc cu ea, a fugit, dar eu m-am luat după ea. Era într-o stare, biata fată și mi-a mărturisit totul. I-a intrat în capul ei nărod că tu l-ai făcut pe domnul Richard să plece. Biata ei mamă este tare supărată... este sora mea, domnule... se uită rugătoare către Paul. A trimis după doctor și sigur că va fi trimisă într-un sanatoriu, ca sora ei înaintea sa. Se trage dinspre familia tatălui, termină doamna Hammett. Sper că nu veți fi prea dur cu biata fată, domnule... Să ardă căsuța drăguță și totul. A fost un lucru îngrozitor, știu.

Paul răspunse că totul se va reconstrui și nu va fi dur cu Lily, întrucât nu avea mintea întreagă.

Polly anunță că va suna la Moorings pentru a-și lua o cameră peste noapte. Apoi strigă râzând:

— Uite cine a venit!

Pe ușa deschisă, intră un motan ofensat, urmat de Pickes.

Vesel, Paul anunță că de acum încolo casa lui va fi și casa motanului și cățelului lui Polly, iar când doamna Hammett plecă, adăugă:

— Și casa ta, iubita mea.

Niciodată nu-i spusese Rosaliei „iubito“, dar se pare că lui Polly i se potrivea.

Apoi, Polly propuse să se ducă să-l caute pe Robert și să-i spună. Dar când îl căutără, Robert plecase.

Sfârșit